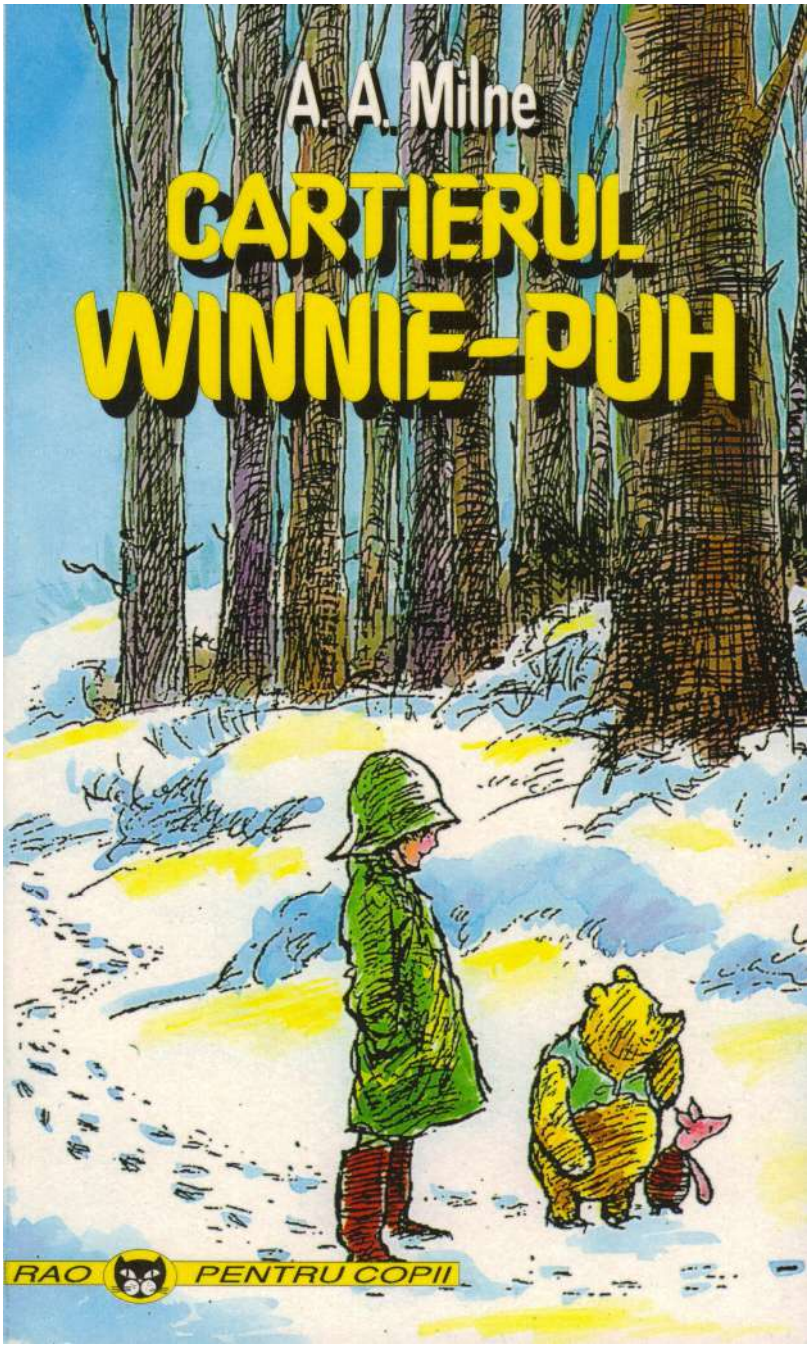

CARTIERUL WINNIE—PUH
(CĂSUȚA DIN STRADA PUH)
A. A. MILNE

Christopher Robin, Puh, Porculete şi toţi ceilalţi prieteni ai lor îşi continuă minunatele aventuri în Pădurea de O Sută de Pogoane. Tigrul află ce îi place cel mai mult unui Tigru, Porculete face o ispravă măreaţă pentru care Puh compune un cîntec de vitejie, Hi-Ho găseşte o nouă locuinţă pentru Bufniţă şi, în cele din urmă, ne despărţim de personajele pe care le-am îndrăgit atîta.

Dedicaţie

Pe Christopher Robin mi l-ai dat
Şi-apoi l-ai însufleţit pe Puh.
Şi dacă din condei ei au plecat hai-hui
La tine-acasă se întorc neapărat.
Cartea mea e gata şi e pe drum pornită
S-o-ntîmpine pe mama mult dorită.
Ţi-aş da-o în dar, iubita mea,
Dacă n-aş ţine atît de mult la ea.

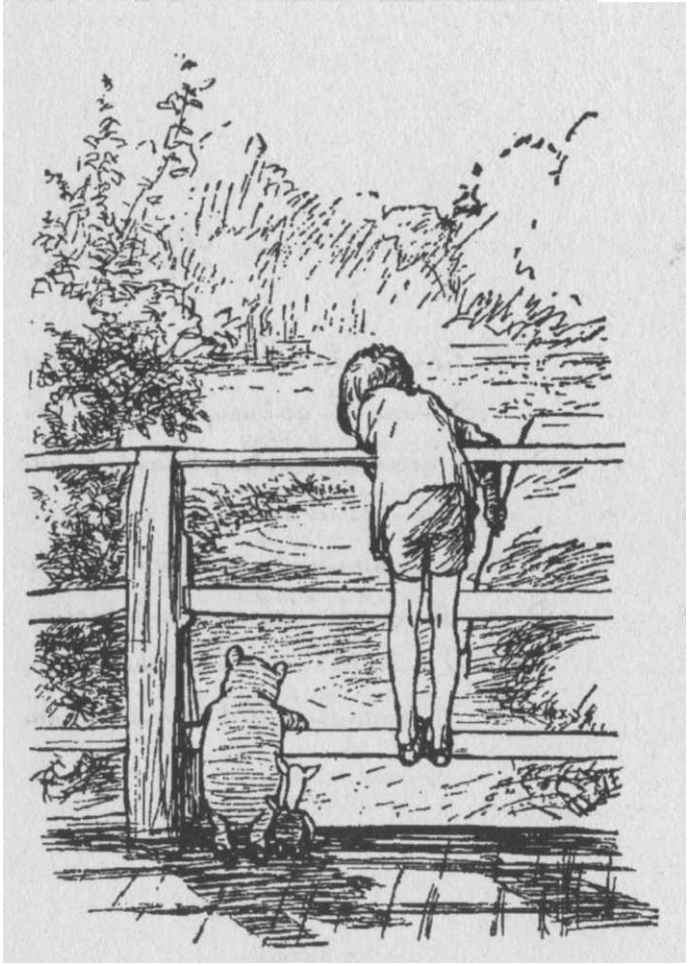

Cuprins

CONTRAPREZENTARE 4
I. ÎN CARE ÎN CARTIERUL PUH ESTE CONSTRUITĂ O CASĂ PENTRU HI—HO 5
II. ÎN CARE TIGRUL VINE ÎN PĂDURE ŞI IA MICUL DEJUN 12
III. ÎN CARE SE ORGANDIZEAZĂ O CERCETARE ŞI PORCULETE ESTE CÎT PE—ACI SĂ SE ÎNTÎLNEASCĂ DIN NOU CU UN HELEFAN 19
IV. ÎN CARE SE ARATĂ CĂ TIGRII NU SE CAŢĂRĂ ÎN COPACI 26

V. ÎN CARE IEPURILĂ ARE O ZI AGLOMERATĂ ŞI AFLĂM CE FACE CHRISTOPHER ROBIN DIMINEŢILE 33

VI. ÎN CARE PUH NĂSCOCEŞTE UN NOU JOC ŞI HI—HO PARTICIPĂ LA EL 40

VII. ÎN CARE TIGRULUI ÎI IES AERELE 47

VIII. ÎN CARE PORCULETE FACE UN LUCRU FOARTE MARE 54

IX. ÎN CARE HI—HO GĂSEŞTE *FUBNIŢIA* ŞI BUFNIŢA SE MUTĂ ÎN EA 61

X. ÎN CARE CHRISTOPHER ROBIN ŞI PUH AJUNG LA UN LOC FERMECAT ŞI NOI ÎI LĂSĂM ACOLO 68

CONTRAPREZENTARE

O prezentare prezintă oamenii, dar Christopher Robin şi prietenii lui, care v—au fost deja prezentaţi, îşi vor lua acum bun rămas. Deci asta este exact opusul. Cînd l—am întrebat pe Puh care este opusul unei Prezentări, el a spus „Ce a cui să fie?", ceea ce nu prea ne—a ajutat atît pe cît sperasem, dar din fericire Bufniţa şi—a păstrat cumpătul şi ne—a spus că Opusul Prezentării, dragul meu Puh, este Contra—prezentarea; şi întrucît ea se pricepe foarte bine la cuvinte lungi, sînt sigur că aşa este.

Noi avem o Contraprezentare, pentru că săptămîna trecută, cînd Christopher Robin mi—a spus „Cum rămîne cu povestea pe care urma să mi—o spui despre ce i s—a întîmplat lui Puh cînd...", întîmplător eu m—am grăbit să spun „Dar cum rămîne cu o sută şapte ori nouă?" Şi după ce am terminat cu asta, am mai avut una despre vacile care intră pe poartă la două şi un minut şi dacă sînt pe cîmp trei sute, cîte mai rămîn după o oră şi jumătate? Toate acestea ni se par foarte palpitante şi, după ce am palpitat destul, ne ghemuim şi adormim... şi Puh, care mai stă un pic treaz pe scaunul lui de lîngă perna noastră, gîndeşte în sinea lui Gînduri Măreţe despre Nimic, pînă ce închide şi el ochii, dă din cap şi ne urmează tiptil în Pădure. Şi acolo trăim aventuri magice, mai minunate decît toate pe care vi le—am povestit; dar deocamdată, cînd ne trezim dimineaţa, ele dispar înainte de a apuca să pun mîna pe ele. Cum a început ultima dintre ele? „într—o zi, cînd Puh hoinărea prin Pădure, erau o sută şapte vaci la o poartă..." Nu, nu. Vedeţi? Am pierdut—o. Cred că era cea mai bună. Dar iată cîteva din celelalte, toate pe care ni le vom aminti acum. Desigur, nu este de fapt un rămas bun, pentru că Pădurea va fi veşnic acolo... şi oricine e Prietenos cu Urşii o va găsi.

A. A. M.

I. ÎN CARE ÎN CARTIERUL PUH ESTE CONSTRUITĂ O CASĂ PENTRU HI—HO

Într—o zi cînd Ursul Puh nu avea altceva de făcut, s—a gîndit să facă totuşi ceva şi a dat roată pînă la casa lui Porculete ca să vadă ce făcea Porculete. încă mai ningea cînd a pornit cu mersul iui greoi pe cărarea din pădurea aibă şi se aştepta să—l găsească pe Porculete încălzindu—şi tălpile în faţa focului, dar, spre mirarea lui, a văzut că uşa era deschisă şi cu cît se uita mai mult înăuntru cu atît nu era Porculete acolo.

—A ieşit, rosti trist Puh. Asta e situaţia. Nu e acasă. Sînt nevoit să fac o Plimbare de Gîndire rapidă singur—singurel. Ei drăcie!

Dar mai întîi se gîndi să bată foarte tare în uşă ca să fie foarte sigur... şi în timp ce aştepta să nu răspundă Porculete, ţopăind de colo—colo ca să se încălzească, auzi în scăfîrlia lui un zumzet, care i se păru un Zumzet Plăcut, ca un Zumzet Zumzăit Cu Speranţe Pentru Alţii.

Cu cît ninge mai tare
(Tara—ram—tam—tam)
Cu atît mai mare
(Tira—ram—tam—tam)
Cu atît mai mare
(Tara—ram—tam—tam)
E zăpada. Şi nu veţi şti în veci
(Tara—ram—tam—tam)
Cît de reci, cît de reci
(Tara—ram—tam—tam)
Cît de reci, cît de reci
(Tara—ram—tam—tam)
Sînt picioarele mele.

—Deci ceea ce o să fac, spuse Puh, o să fac aşa. O să mă duc mai întîi acasă ca să văd cît e ceasul şi poate o să—mi pun un fular la gît şi pe urmă o să mă duc la Hi—Ho şi o să i—l cînt lui.

Porni zorit înapoi, spre casă; şi pe drum, mintea lui era atît de ocupată cu zumzetul pe care—l pregătea pentru Hi—Ho, încît atunci cînd îl văzu deodată pe Porculete şezînd în cel mai bun fotoliu al lui, nu putu decît să rămînă priponit acolo, scărpinîndu—se în cap şi întrebîndu—se cui îi aparţinea casa în care intrase.

—Salut, Porculete, spuse el. Am crezut că ai ieşit.

—Nu, spuse Porculete, tu ai ieşit, Puh.

—Exact, spuse Puh. Ştiam eu că unul dintre noi a ieşit.

Îşi ridică privirea spre ceasul lui, care se oprise la unsprezece fără cinci minute, cu cîteva săptămîni în urmă.

—E aproape unşpe, spuse fericit Puh. Ai sosit la ţanc pentru ceva mic şi delicat şi gustos. Şi îşi vîri scăfîrlia în dulap. Pe urmă ieşim, Porculete, ca să—i cîntăm lui Hi—Ho cîntecelul meu.

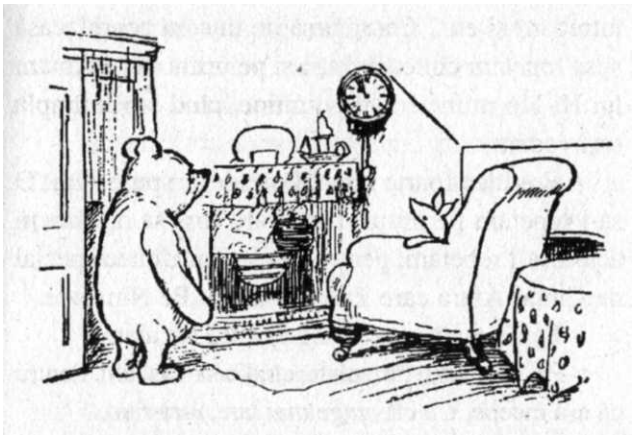

—Care cîntecel, Puh?
—Cel pe care o să i—l cîntăm lui Hi—Ho, explică Puh.

Ceasul arăta tot unsprezece fără cinci minute cînd Puh şi Porculete au pornit la drum o jumătate de oră mai tîrziu. Vîntul nu mai bătea şi ninsoarea, fiindcă obosise să se mai rotească încercînd să se prindă pe ea însăşi din urmă, plutea uşor în jos, pînă ce găsea un loc unde să se odihnească şi uneori acel loc era nasul lui Puh, iar uneori nu era, şi, în curînd, Porculete purta un fular alb în jurul gîtului şi se simţea mai nins cum nu fusese niciodată în dosul urechilor.

—Puh, spuse el în cele din urmă, cam sfios, pentru că nu voia să creadă Puh că el Ceda. Mă întrebam şi eu... Ce—ar fi să ne ducem acum acasă şi *să repetăm* cîntecelul tău şi pe urma să i—l cîntăm lui Hi—Ho mîine... sau poimîine, cînd s—o întîmpla să—l vedem.

—E o idee foarte bună, Porculete, spuse Puh. O să—l repetăm pe drum. Dar n—are rost să ne ducem acasă să—l repetăm, pentru că este un Cîntec special de Cîntat Afară care Trebuie Cîntat Pe Ninsoare.

—Eşti sigur? întreba îngrijorat Porculete.

—Pai o să vezi, Porculete, cînd o să—l asculţi. Pentru ca aşa începe. *Cu cît ninge mai tare, tara—ram...*

—*Ram* ce? spuse Porculete.

—Ram—tam—tam, spuse Puh. Am băgat asta ca să fie mai zumzăitor. *Cu atît mai mare, cu atît mai...*

—N—ai spus că ninge mai tare?

—Da, dar asta era *mai înainte.*

—Înainte de tara—ram—tam—tam?

—Era *un alt* tara—ram—tam—tam, spuse Puh, zăpăcindu—se un pic, o să ţi—l cînt cum se cuvine şi ai să—nţelegi.

Îl cîntă deci din nou.

Cu cît ninge
MAI TARE tara—ram—tam—tam,
Cu atît
MAI MARE tara—ram—tam—tam,
Cu atît
MAI MARE tara—ram—tam—tam
E zăpada.

Şi nu veţi şti
ÎN VECI tara—ram—tam—tam
Cît de reci,
CÎT DE RECI tara—ram—tam—tam
Cît de reci,
CÎT DE RECI tara—ram—tam—tam
Sînt picioarele mele.

Îl cîntă astfel, care era cel mai bun mod de a—l cînta, aşteptînd ca Porculete să spună că, dintre toate Zumzetele pentru Ninsoare pe care le auzise, acesta era cel mai frumos. Şi după ce cumpăni adînc problema, Porculete spuse:

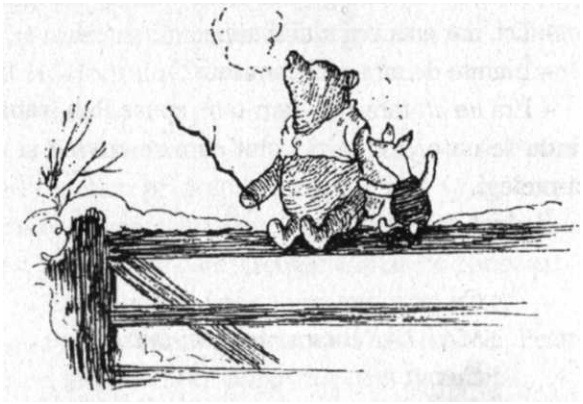

—Puh, rosti el solemn, nu atît *picioarele* cît *urechile* se răcesc.

Între timp, se apropiaseră de Adăpostul întunecat al lui Hi—Ho, unde trăia el şi, întrucît Porculete avea încă zăpadă în dosul urechilor şi începea să se sature de ea, au cotit spre o pădurice de pini şi s—au aşezat pe poarta prin care se intra în ea. Scăpaseră de zăpadă, dar era foarte frig şi, ca să se încălzească, au cîntat de şase ori cîntecelul lui Puh de la un capăt la celălalt; Porculete cînta tara—ram—tam—tam—urile, iar Puh cînta restul şi amîndoi băteau în poartă cu nişte beţe în momentele potrivite. Şi în curînd s—au încălzit şi au putut să vorbească din nou.

—M—am gîndit, spuse Puh, şi iată la ce m—am gîndit. M—am gîndit la Hi—Ho.

—Ce—i cu Hi—Ho?

—Păi sărmanul Hi—Ho nu are unde să locuiască.

—Nu are, spuse Porculete.

—*Tu* ai o casă, Porculete, şi eu am o casă şi sînt case foarte bune. Şi Christopher Robin are o casă şi Bufniţa şi Canga şi Iepurilă au case şi pînă şi prietenii şi rudele lui Iepurilă au dase sau aşa ceva, dar sărmanul Hi—Ho nu are nimic. De aceea m—am gîndit aşa: Hai să—i construim o casă.

—Asta, spuse Porculete, este o Idee Măreaţă. Unde să i—o construim?

—O vom construi aici, spuse Puh, chiar lîngă pădurice asta, ferită de vînt, fiindcă aici mi—a venit ideea. Şi îi vom spune Cartierul Puh. Şi vom construi Casa Hi—Ho din beţe, în Cartierul Puh, pentru Hi—Ho.

—Era o grămadă de beţe în cealaltă parte a pădurii, spuse Porculete. Am văzut—o eu. Erau o groază. Făcute frumos grămadă.

—Îţi mulţumesc, Porculete, spuse Puh. Ne va fi de Mare Ajutor ceea ce ai spus adineauri şi, avînd în vedere acest lucru, i—am putea spune acestui loc Cartierul *Puh-şi-porculete,* dacă nu sună prea bine Cartierul Puh, deşi sună perfect, fiindcă e mai scurt şi seamănă mai mult cu un cartier. Să mergem.

S—au dat deci jos de pe poartă şi au dat ocol pădurii, spre cealaltă parte, ca să aducă beţe de acolo.

*

* *

Christopher Robin îşi petrecuse toată dimineaţa în casă, plecînd în Africa şi întorcîndu—se; tocmai coborîse de pe vapor şi se întreba cum o fi pe afară, cînd bătu în uşă nimeni altul decît Hi—Ho.

—Salut, Hi—Ho, spuse Christopher Robin deschi—zînd uşa şi ieşind. Ce mai faci?

—Tot mai ninge, spuse posac Hi—Ho.

—Ninge.

—*Şi* e ger.

—Da?

—Da, spuse Hi—Ho. Cu toate acestea, spuse el, viorîndu—se un pic, n—a mai fost nici un cutremur ultimul timp.

—Ce s—a întîmplat, Hi—Ho?

—Nimic, Christopher Robin. Nimic important. Ai văzut cumva o casă sau mai ştiu eu ce primprejur?

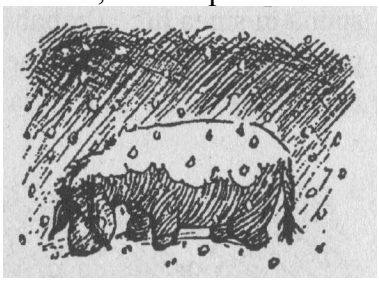

—Ce fel de casă?

—O casă, pur şi simplu.

—Cine locuieşte acolo?

—Eu. Sau cel puţin aşa credeam. Dar probabil că nu locuiesc. La urma urmelor, nu putem avea toţi case.

—Dar, Hi—Ho, nu ştiam... eu am crezut întotdeauna că...

—Nu ştiu cum se face, Christopher Robin, că de cînd cu ninsoarea asta şi ba una, ba alta, ca să nu mai spun de ţurţuri şi alte treburi de—astea, nu e prea Cald pe cîmpul meu pe la trei dimineaţa, cum cred unii. Nu este închis, dacă înţelegi ce vreau să spun — nu atît de închis încît să fie neplăcut. Nu este Sufocant. De fapt, dragă Christopher Robin, continuă el într—o şoaptă sonoră, rămîne—între—noi—şi—să—nu—spui—nimănui, este Frig.

—Vai, Hi—Ho!

—Şi atunci mi—am spus în sinea mea: Celorlalţi o să le pară rău dacă o să mă răcesc de tot. Ei n—au Minte, nici unul dintre ei, au doar un puf cenuşiu care a fost suflat în scăfîrliile lor din greşeală şi ei nu Gîndesc, dar, dacă va continua să ningă încă vreo şase săptămîni, unul dintre ei va începe să—şi spună în sinea lui: „Probabil că lui Hi—Ho nu—i este prea Cald pe la trei dimineaţa". Şi pe urmă se va Duce Vorba. Şi o să le pară Rău.

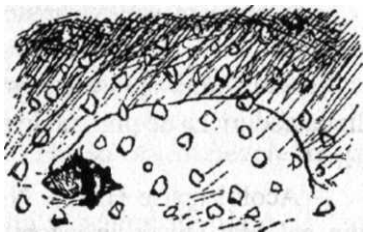

—Vai, Hi—Ho! spuse Christopher Robin, începînd deja să—i pară foarte rău.
—Nu mă refer la tine, Christopher Robin. Tu eşti altfel. Deci treaba este că mi—am construit o casă lîngă păduricea mea.
—Adevărat? Grozav!
—Partea cu adevărat grozavă, spuse Hi—Ho cu vocea lui cea mai melancolică, este că azi dimineaţă cînd am părăsit—o era acolo şi cînd m—am întors nu mai era. Dispăruse, fireşte, fiindcă nu era decît casa lui Hi—Ho. Dar eu încă mă mir.

Christopher Robin nu încetă să se mire. Se întorsese deja acasă *la el* şi îşi puse cît se poate de repede pălăria de ploaie, cizmele de ploaie şi pelerina de ploaie.
—Mergem imediat să vedem care e situaţia, îi strigă el lui Hi—Ho.
—Uneori, spuse Hi—Ho, după ce oamenii termină de luat casa cuiva, mai rămîn nişte fleacuri de care n—au nevoie şi se bucură întrucîtva dacă persoana respectivă şi le ia înapoi, dacă înţelegi ce vreau să spun. De aceea m—am gîndit să ne ducem...
—Să mergem, spuse Christopher Robin şi porniră grăbiţi.

În scurt timp ajunseră la marginea cîmpului de lîngă păduricea de pini, unde nu mai exista casa lui Hi—Ho.
—Acolo! spuse Hi—Ho. N—a mai rămas un băţ din ea! Mai am desigur toată zăpada asta la dispoziţie să fac ce vreau cu ea. Să nu ne plîngem.

Par Christopher Robin nu—l asculta pe Hi—Ho, el asculta altceva.
—Auzi? întrebă el.
—Ce este? Rîde cineva?
—Ascultă.

Ascultară amîndoi... şi auziră o voce profundă şi mormăitoare care spunea cîntînd că, dacă va ninge tot mai tare, tot mai mult va continua să ningă şi o voce firavă şi piţigăiată cîntînd tara—ram—tam—tam între vorbele celeilalte voci.

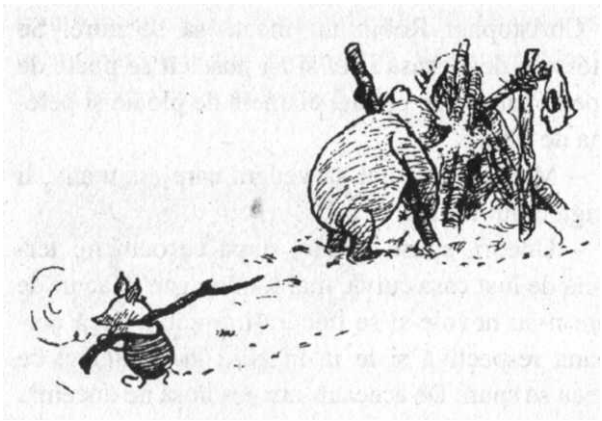

—E Puh, spuse emoţionat Christopher Robin...
—S—ar putea, spuse Hi—Ho.
—*Şi* Porculete, spuse emoţionat Christopher Robin.
—S—ar putea, spuse Hi—Ho. Avem nevoie de un Copoi.

Cuvintele cîntecului se schimbară brusc.
—*Am terminat CASA noastră,* cînta vocea mormăitoare.
—*Tara—ram—tam—tam,* cînta vocea guiţătoare.
—*E o CASĂ frumoasa...*
—*Tara—ram—tam—tam...*
—*Şi aş dori să fie a MEA...*

—*Tara—ram—tam—tam...*
—Puh! strigă Christopher Robin... Cîntăreţii de la poartă se opriră brusc.
—E Christopher Robin! spuse entuziasmat Puh.
—E pe acolo de unde am adunat beţele, spuse Porculete.
—Să mergem, spuse Puh.

Se dădură jos de pe poartă şi porniră grăbiţi spre marginea pădurii. Pe drum, Puh scotea tot felul de sunete ce exprimau bucuria revederii.
—Ia *uite—l* pe Hi—Ho, spuse Puh după ce îl îmbrăţişa pe Christopher Robin şi acesta îl înghionti pe Porculete şi Porculete îl înghionti pe el şi se gîndiră ce surpriză minunată pregătiseră ei. Salut, Hi—Ho.
—La fel şi ţie, Ursule Puh şi de două ori joia, spuse posac Hi—Ho.

Înainte de a apuca Puh să întrebe „De ce joia?", Christopher Robin începu să depene trista poveste a Casei Pierdute a lui Hi—Ho. Şi Puh şi Porculete ascultară şi ochii lor păreau să se mărească tot mai mult.
—*Unde* spuneai că era? întrebă Puh.
—Chiar aici, spuse Hi—Ho.
—Şi era făcută din beţe?
—Da.
—A! spuse Porculete.
—Ce? spuse Hi—Ho.
—N—am spus decît „A!", spuse Porculete nervos. Şi ca să pară că e cu totul la largul lui fredona o dată sau de două ori tara—ram—tam—tam cu tonul ce—ne—facem—acum.
—Eşti sigur că *era* o casă? spuse Puh. Adică eşti sigur că se afla chiar aici casa?
—Bineînţeles că sînt sigur, spuse Hi—Ho. Şi murmură pentru sine: N—au minte deloc unii dintre ei.
—Dar ce s—a întîmplat, Puh? întrebă Christopher Robin.
—Păi... spuse Puh. Adevărul *este* că... spuse Puh. Adevărul *este* că... spuse Puh. înţelegi... spuse Puh. Situaţia e următoarea, spuse Puh, dar ceva îi spunea că nu explica prea bine, aşa că îl înghionti iarăşi pe Porculete.
—Situaţia este următoarea, spuse repede Porculete... E doar mai cald, adăugă el după o chibzuială adîncă.
—Ce e mai cald?
—E mai cald în cealaltă parte a pădurii, unde e casa lui Hi—Ho.
—Casa *mea?* spuse Hi—Ho. Casa mea era aici.
—Nu, rosti ferm Porculete. în cealaltă parte a pădurii.
—Pentru că este mai cald, spuse Puh.
—Dar cred că eu *ştiu* mai bine...
—Vino să vezi, rosti simplu Porculete şi o luă nainte.
—Nu trebuie să fie *două* case atît de aproape una de cealaltă, spuse Puh.

Dădură colţul şi, iată, apăru casa lui Hi—Ho, cum nu se poate mai îmbietoare.
—Poftim, spuse Porculete.
—Şi pe dinăuntru şi pe afară, spuse mîndru Puh. Hi—Ho intră... şi ieşi imediat.
—Este un lucru remarcabil, spuse el. *Este* casa mea şi am construit—o în locul unde am spus că o voi construi, deci înseamnă că vîntul a adus—o aici. Şi vîntul a purtat—o pe deasupra pădurii şi a lăsat—o aici şi aici e la fel de bine ca oriunde. De fapt e mai bine decît în alte locuri.
—Mult mai bine, spuseră împreună Puh şi Porculete.
—Asta arată ce se poate realiza dacă îţi baţi puţin capul, spuse Hi—Ho. Vezi, Puh? Vezi, Porculete? Mai întîi Mintea şi pe urmă Munca Grea. Ia priviţi! *Aşa* se construieşte o casă, rosti mîndru Hi—Ho.

Îl lăsară deci în casă; şi Christopher Robin s—a întors să mănînce de prînz cu prietenii lui, Puh şi Porculete, şi pe drum ei i—au spus despre Groaznica Greşeală pe care o făcuseră. Şi după ce el s—a oprit din rîs, au cîntat toţi Cîntecul de Ieşit Afară pe

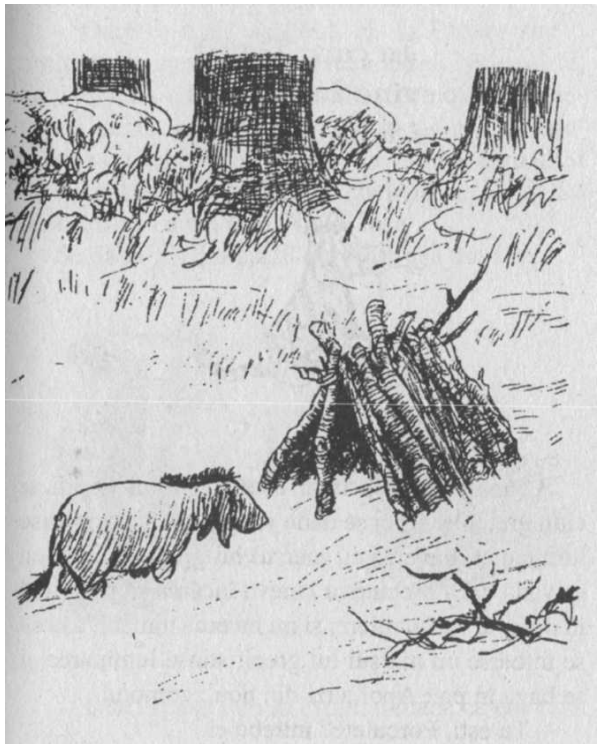

Ninsoare tot restul drumului spre casă şi Porculete, care tot nu era prea sigur pe glasul lui, intra iarăşi numai cu tara—ram—tam—tam.

—Ştiu că *pare* uşor, spuse Porculete către sine, dar nu *oricine* poate s—o facă.

II. ÎN CARE TIGRUL VINE ÎN PĂDURE ŞI IA MICUL DEJUN

Winnie Puh se trezi brusc în toiul nopţii şi ciuli urechile. Apoi se dădu jos din pat şi îşi aprinse luminarea, traversă cu mersul lui greoi camera, ca să vadă dacă nu cumva cineva încerca să pătrundă în dulapul lui cu miere, şi nu încerca nimeni, aşa că se întoarse cu mersul lui greoi, stinse luminarea şi se băgă în pat. Apoi auzi din nou zgomotul.

—Tu eşti, Porculete? întrebă el. Dar nu era.

—Intră, Christopher Robin, spuse el. Dar Christopher Robin nu intră.

—O să—mi povesteşti mîine, Hi—Ho, spuse somnoros Puh.

Dar zgomotul continuă.

—*Uorauorauorauorauora,* spuse Orice—era şi Puh descoperi că de fapt nu dormea deloc.

—Oare ce—o fi? se gîndi el. în Pădure sînt o mulţime de zgomote, dar ăsta e altfel. Nu e mîrîit, nu e tors, nu e lătrat şi nu e nici zgomotul—pe—care—îl—faci—înainte—de—a—începe—o—poezie, dar e un zgomot de un anumit fel, făcut de un animal ciudat! Şi face acest zgomot în faţa uşii mele. Aşa că o să mă scol şi o să—i spun să nu—l mai facă.

Se dădu jos din pat şi deschise uşa din faţă.

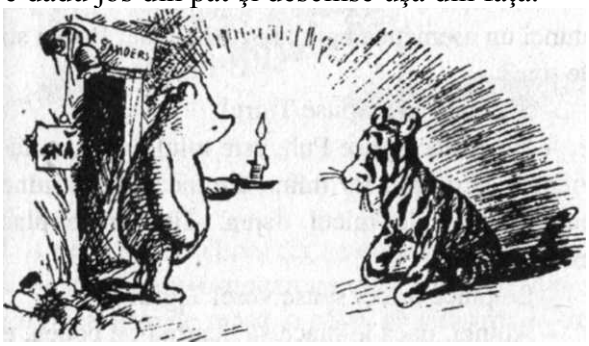

—Salut! spuse Puh în eventualitatea că era ceva afară.

—Salut, spuse Orice—era.

—A! spuse Puh. Salut!

—Salut!

—A, ai venit! spuse Puh. Salut!

—Salut! spuse Ciudatul Animal, întrebîndu—se cît o vor mai ţine aşa.

Puh tocmai avea de gînd să spună „Salut!" pentru a patra oară, cînd se gîndi că n—o să mai spună, aşa că spuse în schimb:

—Cine e?

—Eu, rosti un glas.

—A! spuse Puh. Păi vino încoace.

Şi Orice—era veni încoace şi la lumina luminării el şi Puh se uitară unul la celălalt.

—Eu sînt Puh, spuse Puh.

—Eu sînt Tigrul, spuse Tigrul.

—A! spuse Puh, fiindcă nu mai văzuse pînă atunci un asemenea animal. Christopher Robin ştie de tine?

—Sigur că ştie, spuse Tigrul.

—Bine, dar, spuse Puh, este toiul nopţii, cînd e vremea să dormi. Iar mîine dimineaţă vom mînca puţină miere la micul dejun. Tigrilor le place mierea?

—Le place orice, spuse vesel Tigrul.

—Atunci, dacă le place să doarmă pe podea, eu o să mă bag în pat, spuse Puh, şi vom face ce trebuie

mîine dimineaţă. Noapte bună. Şi se băgă în pat şi adormi imediat.

Dimineaţa, cînd s—a trezit, primul lucru pe care i—a căzut privirea a fost Tigrul, şezînd în faţa oglinzii şi privindu—se.

—Salut! spuse Puh.

—Salut! spuse Tigrul. Am găsit pe cineva care—mi seamănă leit. Eu credeam că sînt singurul tigru.

Puh se dădu jos din pat şi începu să explice ce este o oglindă, dar tocmai cînd se apropia de partea cea mai interesantă, Tigrul spuse:

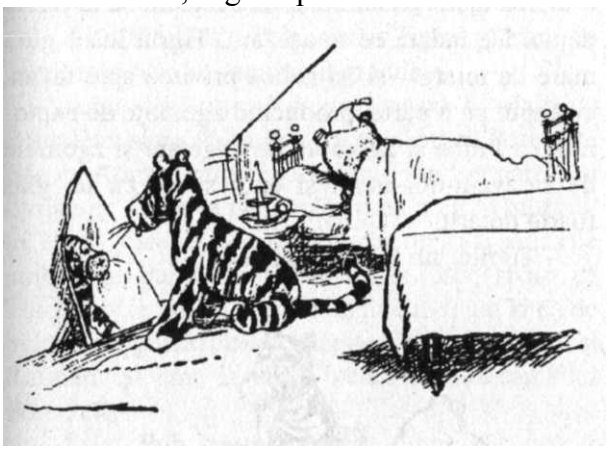

—Scuză—mă o clipă, dar se caţără ceva pe masa ta. Şi scoţînd un *Uarouarouarouaro,* se repezi spre marginea feţei de masă, o trase, se înfăşură de trei ori în ea, se rostogoli pînă în celălalt capăt al camerei şi, după o luptă crîncenă, îşi scoase din nou capul, spunînd vesel: Am învins?

—E faţa mea de masă, spuse Puh şi începu să—l descîlcească.

—Mă întrebam ce era, spuse Tigrul.

—Se aşază pe masă şi se pun lucruri pe ea.

—Atunci de ce a încercat să mă muşte cînd mă uitam în alta parte?

—Nu *cred* că a făcut ea asta, spuse Puh.

—A încercat, spuse Tigrul, dar am fost mai iute ca ea.

Puh puse faţa de masă la locul ei, aşeză pe ea o ulcică mare cu miere şi se instalară să ia micul dejun. De îndată ce se aşezară, Tigrul luă o gură mare de miere... şi îşi ridică privirea spre tavan, cu capul pe o parte, producînd zgomote de explorare cu limba şi zgomote de cugetare şi zgomote de ce—avem—noi—aici... şi apoi spuse cu un glas foarte hotărît:

—Tigrilor nu le place mierea.

—Ah! spuse Puh, încercînd să adopte un ton Trist şi Plin de Regrete. Credeam că le place orice.

—Orice în afară de miere, spuse Tigrul.

Puh era destul de încîntat de treaba asta şi spuse că, de îndată ce va termina de mîncat, îl va duce pe Tigru la casa lui Porculete şi Tigrul va putea să guste acolo din ghindele lui Porculete.

—Îţi mulţumesc, Puh, spuse Tigrul, pentru că Tigrilor le plac cel mai mult ghindele.

Aşadar după micul dejun plecară în vizită la Porculete, şi pe drum Puh i—a explicat că Porculete este un Animal Mititel căruia nu—i place ţopăiala şi îl rugă pe Tigru să nu Ţopăie prea mult la început. Şi Tigrul, care se ascunsese după copaci şi sărise pe umbra lui Puh cînd acesta nu se uita, spuse că Tigrii ţopăie numai înainte de micul dejun şi că de îndată ce gustă cîteva ghinde devin Liniştiţi şi Rafinaţi. Şi

pînă la urmă bătură în uşa casei lui Porculete.
—Salut, Puh, spuse Porculete.
—Salut, Porculete. El este Tigrul.
—Zău? spuse Porculete şi se trase spre celălalt capăt al mesei. Credeam că Tigrii sînt mai mici ca el.
—Cei mari nu, spuse Tigrul.
—Le plac ghindele, spuse Puh, deci pentru ele am venit, fiindcă Tigrul n—a mîncat încă de dimineaţă.

Porculete împinse castronul cu ghinde spre Tigru şi spuse „Serveşte—te", apoi se apropie mult de Puh şi, simţindu—se mult mai viteaz, spuse „Deci tu eşti Tigrul? Aşa deci..." cu un glas destul de degajat. Dar Tigrul nu spuse nimic pentru că avea gura plină cu ghinde...
După ce mestecă îndelung şi sonor, spuse:
—Iri—lor nu e lac in—ele.
Şi, după ce Puh şi Porculete spuseră „Ce?", el spuse „Uzaţi" şi ieşi o clipă. Cînd se întoarse, rosti răspicat:
—Tigrilor nu le plac ghindele.
—Dar ai spus că le place orice în afară de miere, spuse Puh.
—Orice în afară de miere ***şi*** ghinde, explică Tigrul.

Cînd auzi asta, Puh spuse:
—A, înţeleg!

Şi Porculete, care se cam bucura că Tigrilor nu le plac ghindele, spuse:
—Dar scaieţii?
—Scaieţii le plac cel mai mult Tigrilor, spuse Tigrul.
—Atunci haideţi să mergem să—l vizităm pe Hi—Ho, spuse Porculete.

Deci plecară toţi trei; şi după ce au mers ei şi—au mers şi au tot mers, au ajuns în partea de Pădure unde era Hi—Ho.
—Salut, Hi—Ho, spuse Puh. El e Tigrul.
—Ce e? spuse Hi—Ho.
—Ăsta e, explicară împreună Puh şi Porculete şi Tigrul arboră cel mai fericit zîmbet şi nu spuse nimic.

Hi—Ho îl ocoli pe Tigru într—o direcţie, apoi se răsuci şi îl ocoli şi în cealaltă direcţie.
—Ce—ai spus că este? întrebă el.
—Tigru.
—A! spuse Hi—Ho.

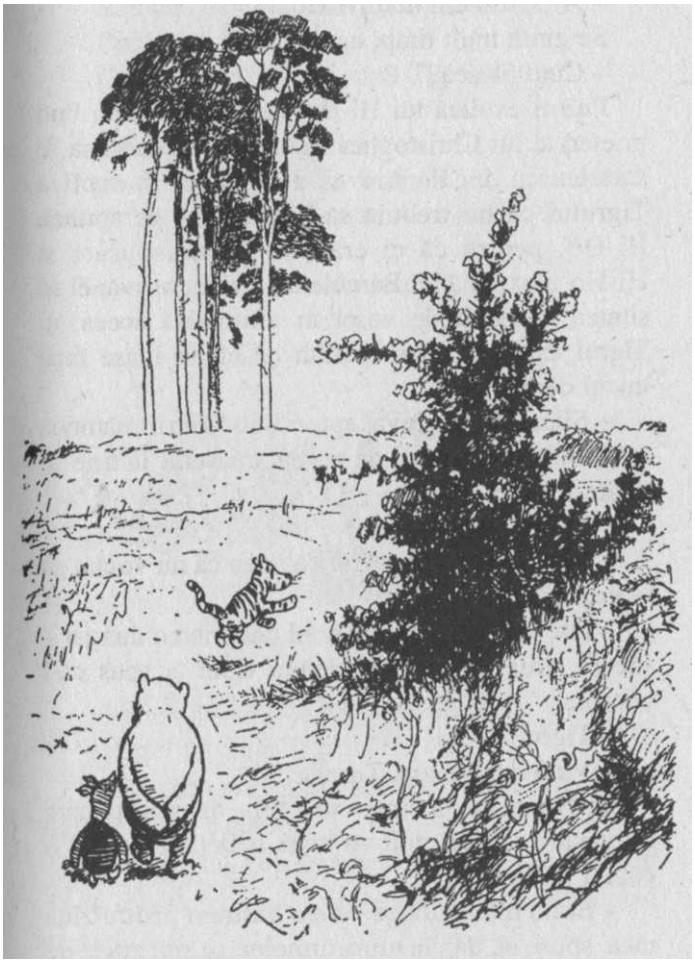

—Abia a venit, explică Porculete.
—A! spuse din nou Hi—Ho.
Se gîndi mult timp, apoi spuse:
—Cînd pleacă?
Puh îi explică lui Hi—Ho că Tigrul era un bun prieten al lui Christopher Robin, care venise să se stabilească în Pădure şi Porculete îi explică Tigrului că nu trebuia să—l deranjeze ce spunea Hi—Ho, pentru că el era *întotdeauna* posac; şi Hi—Ho îi explică lui Porculete că, dimpotrivă, el se simţea deosebit de vesel în dimineaţa aceea; şi Tigrul explică oricui asculta că el nu luase încă micul dejun.
—Ştiam că era ceva, spuse Puh. Tigrii mănîncă întotdeauna scaieţi şi de aceea am venit la tine în vizită, Hi—Ho.
—N—ai pentru ce, Puh.
—Ah, Hi—Ho, n—am vrut să spun că nu voiam să te vedem...
—Da, sigur, sigur. Dar noul tău prieten dungat — fireşte, vrea să ia micul dejun. Cum ai spus că—l cheamă?
—Tigrul.
—Vino după mine, Tigrule.
Hi—Ho o luă înainte spre tufa de scaieţi care semănau cel mai mult cu nişte scaieţi şi flutură o copită spre ea.
—Era o mică tufă pe care o păstram pentru ziua mea, spuse el, dar, la urma urmelor, ce *sînt* zilele de naştere? Azi vin şi mîine se duc. Serveşte—te, Tigrule.
Tigrul îi mulţumi şi îl privi cam îngrijorat pe Puh.
—Sînt cu adevărat scaieţi? şopti el.
—Da, spuse Puh.
—Care le plac cel mai mult Tigrilor?
—Întocmai, spuse Puh.
—Înţeleg, spuse Tigrul.
Luă deci o gură zdravănă din ei şi mestecă zdravăn.

—*Au!* spuse Tigrul. Se aşeză şi îşi duse laba la gură.

—Ce s—a întîmplat? întrebă Puh.
—*Arde!* mormăi Tigrul.
—Se pare că prietenul tău, spuse Hi—Ho, a muşcat dintr—o albină.

Prietenul lui Puh încetă să mai scuture din cap ca să scoată ţepii şi îi spuse că Tigrilor nu le plac scaieţii.

—Atunci de ce ai mai îndoit o tufă perfectă? întrebă Hi—Ho.
—Dar *ai spus,* începu Puh, că Tigrilor le place orice în afara de miere şi de ghinde.
—*Şi* de scaieţi, spuse Tigrul, care acum se învîrtea în cerc, cu limba scoasă.

Puh îl privi mîhnit.

—Ce ne facem? îl întrebă el pe Porculete. Porculete ştia răspunsul şi spuse imediat că trebuie să se ducă la Christopher Robin.
—Îl găsiţi la Canga, spuse Hi—Ho. Se apropie apoi de Puh şi îi şuieră: *Ai putea* să—l rogi pe prietenul tău să facă gimnastică în altă parte? Acum o să iau dejunul şi nu am chef să mi—l salte cineva înainte de a începe. E o chestiune minoră şi enervantă pentru mine, dar fiecare dintre noi are tabieturile lui.

Puh dădu solemn din cap şi strigă spre Tigrul:
—Hai să mergem pînă la Canga. Ea are precis o mulţime de mîncare pentru tine.

Tigrul îşi termină ultimul cerc şi veni spre Puh şi Porculete.
—Arde! explică el cu un zîmbet larg, prietenos. Haideţi! spuse el pornind grăbit.

Puh şi Porculete mergeau încet în urma lui. Şi în timp ce mergeau, Porculete nu spunea nimic, pentru că nu—i venea nimic în minte, şi Puh nu spunea nimic, pentru că avea în minte o poezie. Şi după ce o rumegă bine în minte, începu:

Cu Tigrişorul ce ne facem oare?
Nimic nu mănîncă şi n—o să se facă mare.
Nu—i plac mierea, ghinda şi scaieţii.
Nu—i place gustul şi—l supără ţepii.
Şi tot ce e bun şi animalelor le place
Se—nghite greu sau are multe ace.

—E oricum destul de mare, spuse Porculete.
—*De fapt* nu e foarte mare.
—Dar *pare* mare oricum.

Puh căzu pe gînduri auzind asta, apoi murmură pentru sine:

Oricîte tone sau toane are pe cîntare,
Pare mai mare fiindcă tot timpul sare.

—Şi asta e toată poezia, spuse el. îţi place, Porculete?
—În afară de toane, spuse Porculete. N—au ce căuta în poezie.
—Au vrut să vină după tone, explică Puh, aşa că eu le—am lăsat. E cea mai bună metodă de a scrie poezii: să laşi orice să vină.
—A, n—am ştiut, spuse Porculete.

În tot acest timp, Tigrul ţopăise în faţa lor, întorcîndu—se din cînd în cînd ca să întrebe „Ăsta e drumul?" şi acum, în sfîrşit, zăriră casa lui Canga şi Christopher Robin era acolo. Tigrul se repezi spre el.
—A, ai sosit, Tigrule! spuse Christopher Robin. Ştiam că eşti pe undeva.
—Am găsit tot felul de lucruri în Pădure, spuse Tigrul. Am găsit un puh şi un porculete şi un hi—ho, dar

nu reuşesc să găsesc micul dejun.

Puh şi Porculete se apropiară de Christopher Robin şi îl îmbrăţişară, explicîndu—i apoi ce se întîmplase.

—Nu ştii *tu* ce le place Tigrilor? întrebă Puh.

—Cred că dacă o să chibzuiesc mult o să ştiu, spuse Christopher Robin, dar *credeam* că Tigrul ştie.

—Ştiu, spuse Tigrul. Orice pe lume, în afară de miere, ghinde — şi cum ziceaţi că se cheamă ăia care ard?

—Scaieţi.

—Da, şi ăia.

—Aha! Ei, atunci, o să—ţi dea Canga ceva de mîncare.

Intrară deci în casa lui Canga şi după ce Ru spuse „Salut, Puh" şi „Salut, Porculete" o dată şi „Salut, Tigrule" de două ori, pentru că asta nu spusese niciodată pînă atunci şi i se părea caraghios, îi spuseră lui Canga ce doreau şi Canga spuse foarte amabilă:

—Caută în dulapul meu, dragă Tigrule, şi vezi ce—ţi place de acolo. Pentru că ea îşi dădu seama imediat că, deşi Tigrul părea atît de mare, avea nevoie de tot atîta afecţiune ca Ru.

—Să mă uit şi eu? întrebă Puh, care începea să se simtă cam de ora unsprezece. Şi găsi o cutiuţă de lapte condensat şi ceva părea să—i spună că Tigrilor nu le plăcea, aşa că o duse pe furiş într—un colţişor unde să nu—l deranjeze nimeni.

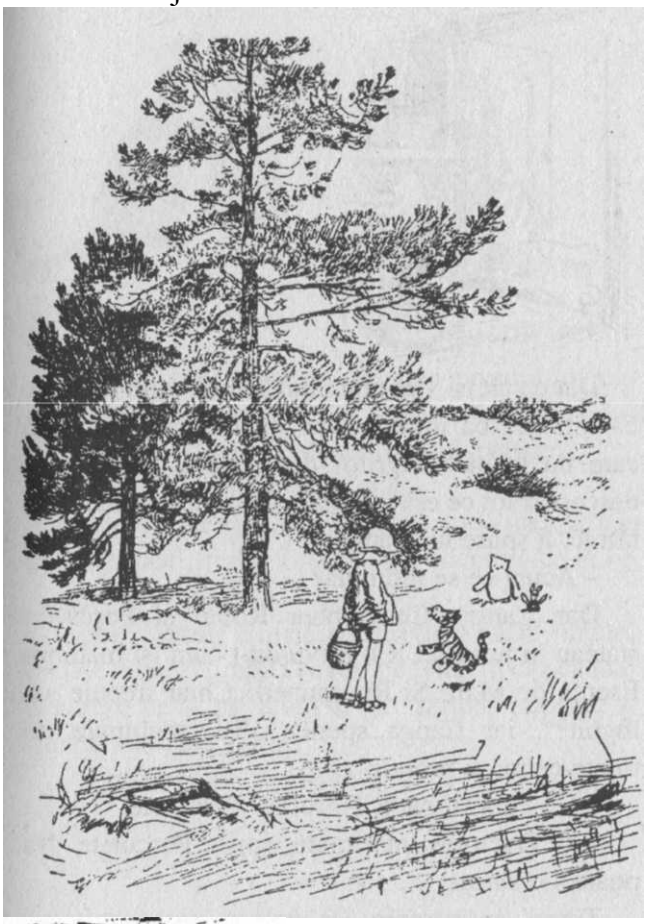

Dar cu cît îşi vîra mai mult Tigrul botul şi labele ba într—una ba într—alta, cu atît mai multe lucruri

care nu le plac Tigrilor descoperea. Şi după ce descoperi tot ce era în dulap şi nu putu să mănînce nimic, îi spuse lui Canga:

—Acum ce se întîmplă?

Dar Canga, Christopher Robin şi Porculete stăteau în jurul lui Ru, privindu—l cum îşi mănîncă Esenţa de Malţ. Şi Ru spunea „Chiar trebuie s—o înghit?", iar Canga spunea „Ru, scumpule, ţii minte ce mi—ai promis".

—Ce—i aia? îi şopti Tigrul lui Porculete.

—O Doctorie întăritoare, spuse Porculete. Nu poate s—o sufere.

Tigrul se apropie, se aplecă peste speteaza scaunului lui Ru şi, deodată, scoase limba şi trase o duşcă mare. Sărind în sus de uimire, Canga spuse

„Ah!", după care înşfacă din nou lingura tocmai cînd era gata să dispară şi o salvă scoţînd—o din gura Tigrului. Dar Esenţa de Malţ dispăruse.

—Tigrule *dragă!* spuse Canga.

—Aluat doctoria mea, a luat doctoria mea, a luat doctoria mea! fredona fericit Ru, socotind că era o glumă nemaipomenită.

Apoi Tigrul îşi ridică privirea spre tavan, închise ochii şi limba i se roti pe fălci, în caz că mai rămăsese ceva pe afară şi un zîmbet împăcat îi lumină faţa cînd spuse:

—*Asta* le place Tigrilor!

*

* *

Şi astfel se explică de ce după aceea a rămas să locuiască în casa lui Canga şi mînca Esenţă de Malţ la micul dejun, la prînz şi la ceai. Şi uneori, cînd Canga socotea că are nevoie de un întăritor, mai primea o lingură, două, de Mic Dejun Gata Preparat, după mese, ca doctorie.

—Dar *eu* cred, îi spuse Porculete lui Puh, că s—a întărit destul.

III. ÎN CARE SE ORGANDIZEAZĂ O CERCETARE ŞI PORCULETE ESTE CÎT PE—ACI SĂ SE ÎNTÎLNEASCĂ DIN NOU CU UN HELEFAN

Într—o zi, Puh era la el acasă şi îşi număra ulcelele cu miere, cînd cineva bătu în uşă.
—Paişpe, spuse Puh. Intră. Sau erau cinşpe? Ei drăcie! M—a zăpăcit.
—Salut, Puh, spuse Iepurilă.

—Salut, Iepurilă. Erau paişpe, nu—i aşa?
—Ce?
—Ulcelele mele cu miere pe care le număram.
—Da, paişpe.
—Eşti sigur?
—Nu, spuse Iepurilă. Ce contează?
—Vreau doar să ştiu, rosti sfios Puh, ca să pot să—mi spun mie însumi: mai am paişpe ulcele cu miere. Sau cinşpe, după cum e cazul. Parcă asta te linişteşte.
—Păi să zicem că ai şaişpe, spuse Iepurilă. Eu venisem să te întreb: Nu l—ai văzut pe—aici, pe undeva, pe Mărunţelul?
—Nu cred, spuse Puh. Apoi, după ce se mai gîndi un pic, spuse: Cine e Mărunţelul?
—Unul dintre prietenii—rudele mele, spuse pe un ton degajat Iepurilă.

Asta nu prea—l ajută pe Puh, pentru că Iepurilă avea atîţia prieteni—rude şi de atîtea feluri şi mărimi, încît nu ştia dacă trebuia să—l caute pe Mărunţelul în vîrful unui stejar sau în petala unui clopoţel.
—N—am văzut pe nimeni azi, spuse Puh, nu atît cît să—i spun cuiva „Salut, Mărunţelule!". Aveai vreo treabă cu el?
—N—am *nici o treaba,* spuse Iepurilă. Dar este întotdeauna folositor să ştii unde este un prieten—rudă, fie că ai sau nu nevoie de el.
—Aha, înţeleg, spuse Puh. S—a rătăcit?
—Păi, spuse Iepurilă, nu l—a mai văzut nimeni de mult, deci presupun că da. Oricum, contmuă el cu aer important, i—am promis lui Christopher Robin că voi organiza o Cercetare ca să—l găsim, aşa că hai să mergem.

Puh îşi luă bun rămas cu tandreţe de la cele paisprezece ulcele cu miere, sperînd că erau cincisprezece; şi împreună cu Iepurilă pătrunse în Pădure.
—Deci, spuse Iepurilă, aceasta este o Cercetare şi eu am organizat—o...
—Ce—ai făcut cu ea? spuse Puh.
—Am organizat—o. Adică... asta se face cu o Cercetare, cînd nu se uită toţi laolaltă în acelaşi loc. Deci vreau ca *tu,* Puh, să cauţi mai întîi pe lîngă Cei Şase Pini şi apoi să porneşti spre Casa Bufniţei şi să cauţi acolo. înţelegi?

—Nu, spuse Puh. Ce...
—Pe urmă o să mă văd cu tine la Casa Bufniţei, cam peste o oră.
—E şi Porculete organdizat?
—Toţi sîntem, spuse Iepurilă şi o şi zbughi.

*
* *

De îndată ce Iepurilă se făcu nevăzut, Puh îşi aminti că uitase să întrebe cine era Mărunţelul şi dacă era genul de prieten—rudă care se aşeza pe nasul cuiva sau genul care era călcat din greşeală şi, fiindcă era Deja Prea Tîrziu, se gîndi că va începe Vînătoarea căutîndu—l pe Porculete şi întrebîndu—l ce căutau înainte de a căuta ceea ce căutau.

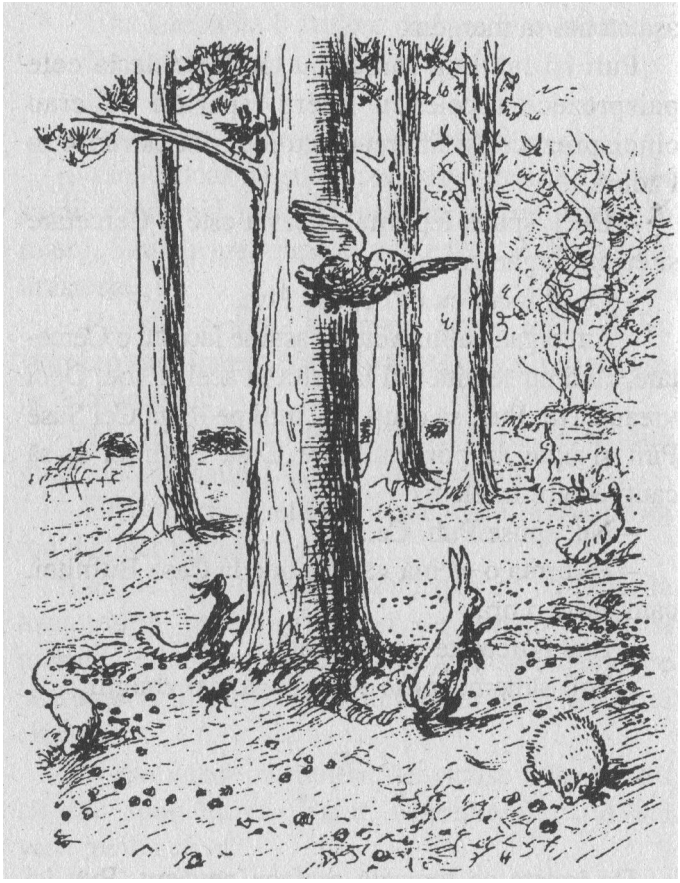

—Şi n—are rost să—l caut pe Porculete la Cei Şase Pini, îşi spuse Puh în sinea lui, pentru că el a fost organdizat într—un loc special, numai al lui. Va trebui deci să caut mai întîi Locul Special. Mă întreb unde o fi. Şi făcu în cap următoarea listă:

ORDINE DE CĂUTAT LUCRURI

1. Loc Special. *(Să—l găsesc pe Porculete)*
2. Porculete. *(Să aflu cine e Mărunţelul)*
3. Mărunţelul. *(Să—l găsesc pe Mărunţelul)*
4. Iepurilă. *(Să—i spun că l—am găsit pe Mărunţelul)*
5. Din nou Mărunţelul. *(Să—i spun că l—am găsit pe Iepurilă)*

—Deci se pare că va fi una dintre acele zile enervante, se gîndi Puh, continuînd cu mersul lui greoi.

În clipa următoare, ziua aceea deveni cu adevărat enervantă, pentru că Puh era atît de preocupat să nu se uite pe unde mergea, încît calcă pe o bucată de Pădure care fusese lăsată pe afară din greşeală; şi nu mai apucă decît să se gîndească în sinea lui: „Zbor. Ca Bufniţa. Mă—ntreb cum te poţi opri" — cînd se opri.

Trosc!

—Au! chiţăi ceva.
—Ciudat, se gîndi Puh. Eu am spus „A—u!", dar n—am uguit.

—Ajutor! rosti un glas firav şi piţigăiat.

—Tot eu sînt, se gîndi Puh. Am suferit un accident, am căzut într—o fîntînă şi glasul meu chiţăie şi vorbeşte înainte ca eu să fiu pregătit, pentru că mi s—a întîmplat ceva pe dinăuntru. Ei drăcie!

—Ajutor! Ajutor!

—Poftim! Rostesc ceva cînd eu nu vreau. Deci am suferit probabil un Accident foarte grav. Apoi se gîndi că atunci cînd o să încerce cu adevărat să spună ceva, nu va fi în stare; şi ca să fie sigur, rosti cu glas tare: Ursul Puh a suferit un Accident Foarte Grav.

—Puh, chiţăi glasul.

—E Porculete! strigă fericit Puh. Unde eşti?

—Dedesubt, spuse Porculete cu un glas venind de dedesubt.

—Dedesubtul cui?

—Dedesubtul tău, chiţăi Porculete. Ridică—te!

—Ah! spuse Puh şi ţîşni în sus cît putu de repede. Am căzut pe tine, Porculete?

—Ai căzut pe mine, spuse Porculete, pipăindu—şi tot trupul.

—N—am vrut, spuse cu părere de rău Puh.

—Eu n—am vrut să stau dedesubt, spuse cu tristeţe Porculete. Dar sînt teafăr, Puh, şi *mă bucur* mult că tu erai.

—Ce s—a întîmplat? spuse Puh. Unde sîntem?

—Cred că sîntem într—un fel de Groapă. Mergeam pe—aici, căutînd pe cineva, cînd, deodată, n—am mai căutat nimic şi tocmai cînd m—am ridicat să văd unde mă aflu, ceva a căzut peste mine. Şi erai tu.

—Întocmai, spuse Puh.

—Da, spuse Porculete. Puh, continuă el nervos, apropiindu—se un pic, crezi că sîntem într—o Capcană?

Puh nu se gîndise deloc la asta, dar acum dădu din cap. Fiindcă îşi aminti brusc cum el şi cu Porculete făcuseră mai de mult Capcana Puh pentru Helefani şi ghici ce se întîmplase. El şi Porculete căzuseră într—o Capcană Helefan pentru Puh! Asta era.

—Ce se va întîmpla cînd va veni Helefanul? întrebă Porculete tremurînd, cînd află vestea.

—Poate că *pe tine* n—o să te vadă, spuse Puh încurajator, pentru că tu eşti un Animal Mititel.

—Dar o să te vadă *pe tine,* Puh.

—O să mă vadă *pe mine* şi eu o să—l văd *pe el,* spuse Puh, cugetînd adînc. Ne vom vedea unul pe celălalt mult timp şi apoi el o să spună *„Hei—hei!"*

Porculete tremură un pic gîndindu—se la acel „Hei—hei!" şi începură să—i zvîcnească urechile.

—Şi t... *tu* ce—o să spui? întrebă el. Puh se gîndi mult ce să spună, dar cu cît se gîndea mai mult, cu atît mai mult se convingea că nu exista nici un răspuns la *„Hei—hei!"* rostit de un Helefan cu genul acela de glas cu care îl va rosti acel Helefan.

—N—o să spun nimic, zise Puh în cele din urmă. Doar o să fredonez ceva pentru mine, ca şi cum aş aştepta ceva.
—Atunci poate că el va spune din nou *„Hei—hei!",* sugeră îngrijorat Porculete.
—O să spună, rosti Puh. Urechile lui Porculete zvîcniră atît de repede
încît trebui să se sprijine de o parte a Capcanei ca să le domolească.
—O să spună încă o dată, rosti Puh şi eu o să continuu să fredonez. Şi asta o să—l Enerveze. Pentru că atunci cînd spui *„Hei—hei!"* de două ori, cu un fel de bucurie răutăcioasă, şi cealaltă persoană nu face decît să fredoneze, descoperi brusc, tocmai cînd începi să—l spui a treia oară, că... că... ei bine, descoperi...
—Ce?
—Că nu este, spuse Puh.
—Ce nu este?
Puh ştia ce voia să spună, dar fiind un Urs cu Minte Foarte Puţintică nu—i veneau cuvintele.
—Păi, pur şi simplu nu este, repetă el.
—Adică nu mai este la fel de hei—*hei*—tor? spuse Porculete plin de speranţe.
Puh îl privi cu admiraţie şi spuse că asta voia să spună — daca tot timpul continui să fredonezi, pentru că nu poţi să continui să spui *la nesfîrşit* „Hei—*hei!"*
—Dar el o să spună altceva, spuse Porculete.
—Tocmai asta e. O să spună: „Ce—i asta?" Şi pe urma eu o să spun — asta e o idee foarte bună, Porculete, care mi—a venit adineauri — eu o să spun: Este o capcana pe care am făcut—o pentru un Helefan şi aştept să cadă în ea Helefanul. Asta o să—l Tulbure.
—Puh! strigă Porculete şi de data asta îi veni *lui* rîndul să fie admirativ. Ne—ai salvat!
—Adevărat? spuse Puh nefiind prea sigur.
Dar Porculete era foarte sigur; şi gîndurile lui o luară înainte şi îi văzu pe Puh şi pe Helefan stînd de vorbă şi se gîndi deodată, cu puţină tristeţe, că *ar fi* cam frumos dacă ar sta de vorbă atît de minunat Porculete cu Helefanul, şi nu Puh, deşi îl iubea mult pe Puh; pentru că el avea de fapt mai multă minte decît Puh şi conversaţia ar merge mai bine dacă el şi nu Puh ar conduce o parte a ei şi ar fi plăcut după aceea să—şi amintească în fiecare seară de ziua în care i—a ţinut piept unui Helefan, cu atîta curaj, de parcă Helefanul n—ar fi fost de faţă. I se părea tare uşor acum. Ştia exact ce o să spună:
HELEFANUL *(cu o bucurie răutăcioasă):* Hei—hei!
PORCULETE *(degajat):* Tra—la—la, tra—la—la.
HELEFANUL *(surprins şi nu prea sigur pe el):* Hei—hei.
PORCULETE *(şi mai degajat):* Tara—ram—tam—tam, tara—ram—tam—tam.
HELEFANUL *(dînd să spună Hei—hei şi începînd stînjenit să tuşească):* Hrrm. Ce—nseamnă toate astea?
PORCULETE *(surprins):* Salut! Asta e o capcană făcută de mine şi aştept să cadă un Helefan în ea.
HELEFANUL *(teribil de dezamăgit):* A! *(După o lungă tăcere):* Eşti sigur?
PORCULETE: Da.
HELEFANUL: Ah! *(nervos):* Am... am crezut că este o capcană făcută de mine ca să prind Porculeţi.
PORCULETE *(surprins):* A, nu!
HELEFANUL: A! *(ca şi cum s—ar fi scuzat):* Atunci, poate... poate că am înţeles greşit.
PORCULETE: Mă tem că da. *(Politicos):* Îmi pare rău. *(Continuă să fredoneze.)*

HELEFANUL: Păi... păi... atunci, eu... Cred că ar trebui să mă întorc...
PORCULETE *(ridicîndu—şi degajat privirea):* Trebuie neapărat? Păi dacă îl zăreşti pe undeva pe Christopher Robin, ar fi bine să—i spui că am nevoie
HELEFANUL *(dornic să placă):* Desigur, desigur! *(O zbugheşte.)*
PUH *(care nu trebuia să fie acolo, dar descoperim că nu ne putem lipsi de el):* Ah, Porculete, cît de viteaz şi de inteligent eşti!
PORCULETE *(modest):* Nicidecum, Puh. *(Apoi, cînd va veni Christopher Robin, Puh o să—i spună tot.)*

În timp ce Porculete visa acest vis plăcut şi Puh se întreba din nou dacă erau paişpe sau cinşpe, Căutarea Mărunţelului încă mai continua în toată Pădurea. Numele adevărat al Mărunţelului era Gîndacul Foarte Mărunţel, dar i se spunea pe scurt Mărunţelul, dacă i se adresa cineva vreodată, ceea ce nu prea se întîmpla decît cînd cineva spunea: *"Hai zău,* Mărunţelule!" Stătuse la Christopher Robin cîteva secunde şi pornise în jurul unei tufe de grozamă ca să facă mişcare, dar, în loc să se întoarcă din direcţie opusă, după cum era de aşteptat, el nu mai apăruse şi deci nimeni nu ştia unde era.

—Probabil că s—a dus acasă, îi spuse Christopher Robin lui Iepurilă.
—A spus La—revedere—şi—mulţumesc—pentru—distracţie? întrebă Iepurilă.
—N—a spus decît ce—mai—faci, spuse Christopher Robin.
—Ha! spuse Iepurilă. După ce se gîndi un pic, continuă: A scris o scrisoare în care să spună ce bine s—a simţit şi cît de rău îi pare că a trebuit să plece atît de brusc?

Christopher Robin credea că nu.
—Ha! spuse din nou Iepurilă cu un aer foarte important. E Grav. E Rătăcit. Trebuie să începem de îndată Cercetarea.

Christopher Robin, care se gîndea la altceva, spuse: „Unde e Puh?", dar Iepurilă plecase. Intră deci în casă şi făcu un desen în care Puh făcea o lungă plimbare pe la şapte dimineaţa şi apoi se căţăra în vîrful copacului lui, după care cobora din el şi pe urmă se întrebă ce—o fi făcînd Puh şi străbătu Pădurea ca să descopere.

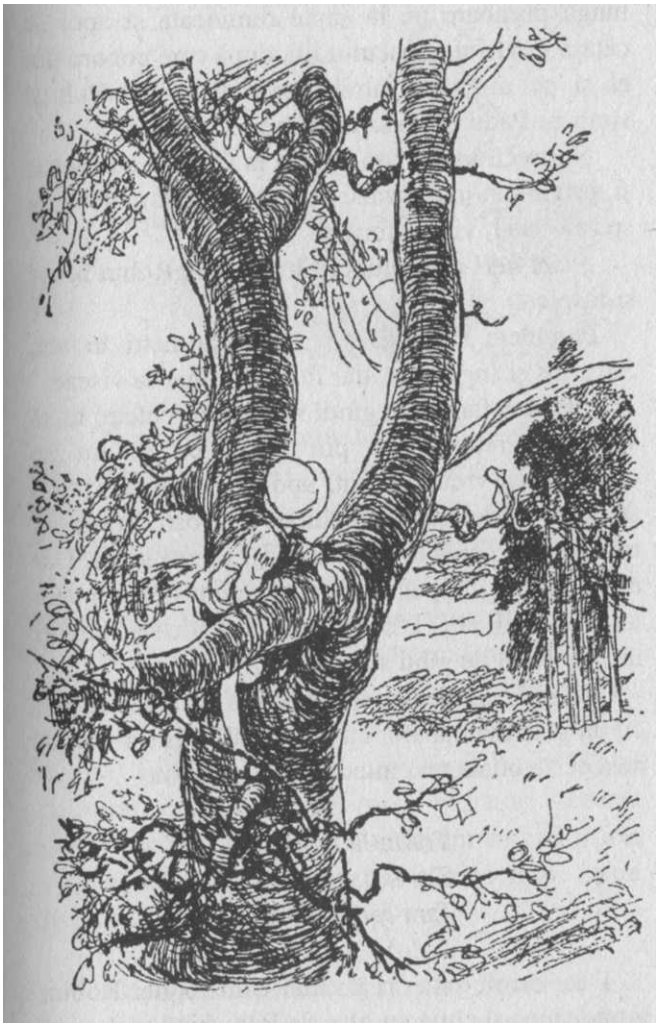

Nu trecu mult pînă ajunse la Groapa cu Pietriş şi, privind în jos, îi văzu pe Puh şi pe Porculete, cu spatele la el, visînd fericiţi.

—Hei—*hei!* rosti atunci Christopher Robin brusc şi răspicat.

Porculete sări douăzeci de centimetri în aer, Surprins şi îngrijorat, dar Puh continuă să viseze.

—E Helefanul! se gîndi nervos Porculete. Ia să vedem! Fredona un pic gîjîit, ca să nu se desluşească vreun cuvînt, apoi, într—o manieră cît se poate de detaşată şi încîntătoare, rosti: Tra—la—la, tra—la—la, de parcă în clipa aceea îi venise ideea. Dar nu se uită în jur, pentru că dacă te uiţi în jur şi vezi un Helefan Foarte Fioros privindu—te de sus, uneori uiţi ce aveai de gînd să spui.

—Tara—ram—tam—tam, spuse Christopher Robin cu un glas asemănător cu al lui Puh. Pentru că Puh născocise odată un cîntecel care suna aşa:

Tra—la—la, tra—la—la,
Tra—la—la, tra—la—la,
Tara—ram—tam—tam.

Deci ori de cîte ori îl cîntă Christopher Robin, întotdeauna îl cîntă cu glas de Puh, fiindcă pare să i se potrivească mai bine.

—N—a spus ce trebuia, se gîndi îngrijorat Porculete. Trebuia să spună din nou „Hei—*hei!*". Poate că ar trebui s—o spun eu în locul lui. Şi Porculete spuse cît mai fioros "Hei—*hei!*"

—Cum ai ajuns acolo, Porculete? îl întrebă Christopher Robin cu glasul lui obişnuit.

—E îngrozitor, se gîndi Porculete. Mai întîi vorbeşte cu glasul lui Puh şi apoi vorbeşte cu glasul lui Christopher Robin şi face toate astea ca să mă Tulbure pe mine. Şi fiind acum Total Tulburat, spuse foarte repede şi guiţător: Aceasta este o capcana pentru Puh şi aştept să cad în ea, hei—*hei*, ce—nseamnă toate astea şi apoi spun din nou hei—*hei.*

—Ce? spuse Christopher Robin.

—O capcană pentru hei—hei—uri, rosti răguşit orculete. Tocmai ăm terminat—o şi aştept să vină—vină hei—*hei*—ul.

Habar n—am cît timp ar fi continuat Porculete tot aşa, dar în clipa aceea Puh se trezi brusc şi hotărî că erau şaişpe. Deci se sculă; şi în timp ce întorcea capul ca să—şi aline suferinţa din locul incomod din mijlocul spatelui unde îl gîdila ceva, îl văzu pe Christopher Robin.

—Salut, strigă el bucuros.

—Salut, Puh.

Porculete îşi ridică privirea, apoi şi—o abătu din nou. Şi se simţea atît de Prost şi de Jenat, încît aproape că se hotărîse să fugă pe Mare şi să se facă Marinar, cînd, deodată, văzu ceva.

—Puh! strigă el. Se caţără ceva pe spatele tău.

—Mi s—a părut mie, spuse Puh.

—E Mărunţelul, strigă Porculete.

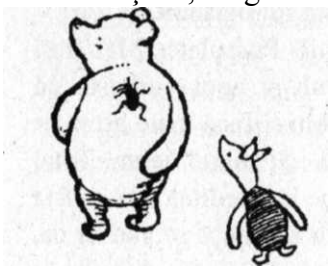

—Aha, deci *asta* era, spuse Puh.

—Christopher Robin, l—am găsit pe Mărunţelul! strigă Porculete.

—Bravo, Porculete, spuse Christopher Robin.

Şi după aceste cuvinte încurajatoare, Porculete se simţi din nou fericit şi se hotărî să nu se facă totuşi Marinar. Şi după ce Christopher Robin îi ajută să iasă din Groapa cu Pietriş, plecară împreună, ţinîndu—se de mînă.

Iar peste două zile, Iepurilă îl întîlni din întîmplare pe Hi—Ho în Pădure.

—Salut, Hi—Ho, spuse el. Ce cauţi?

—Îl caut pe Mărunţelul, desigur, spuse Hi—Ho. N—ai minte deloc?

—A, nu ţi—am spus? rosti Iepurilă. Mărunţelul a fost găsit acum două zile.

Se lăsă o clipă de tăcere.

—Ha, ha! spuse mîhnit Hi—Ho. Veselie şi mai ştiu eu ce. Nu—ţi cere scuze. Aşa se întîmplă mereu.

IV. ÎN CARE SE ARATĂ CĂ TIGRII NU SE CAŢĂRĂ ÎN COPACI

Într—o zi cînd Puh gîndea, se gîndi că se va duce să—l vadă pe Hi—Ho, pentru că nu—l mai văzuse din ziua precedentă. Şi cum mergea el prin hăţiş, cîntînd pentru sine, îşi aminti brusc că n—o mai văzuse pe Bufniţă de două zile, aşa că se gîndi să se abată în drum pe la Pădurea de O Sută de Pogoane, ca să vadă dacă Bufniţa era acasă.

Şi uite—aşa, continuă el să cînte, pînă ce ajunse la acea parte a rîului unde erau bolovanii pe care se putea păşi şi, cînd era în mijlocul celui de al treilea bolovan, începu să se întrebe ce or mai fi făcînd Canga şi Ru şi Tigrul, pentru că toţi locuiau împreună într—o altă parte a Pădurii. Şi se gîndi „Nu l—am mai văzut de mult pe Ru şi dacă nu—l văd nici azi va fi şi mai mult de cînd nu l—am mai văzut". Se aşeză deci pe bolovanul din mijlocul rîului şi cînta încă o strofă din cîntecul lui în timp ceseîntreba ce să facă.

Cealaltă strofă a cîntecului suna aşa:

O dimineaţă fericită aş avea
Dacă pe Ru l—aş vizita.
O dimineaţă fericită aş avea
Dacă Puh m—ar chema.
Căci pot să spun că am noroc
Dacă nu mă—ngraş deloc.
(Şi nu mă—ngraş deloc)
Deci am noroc.

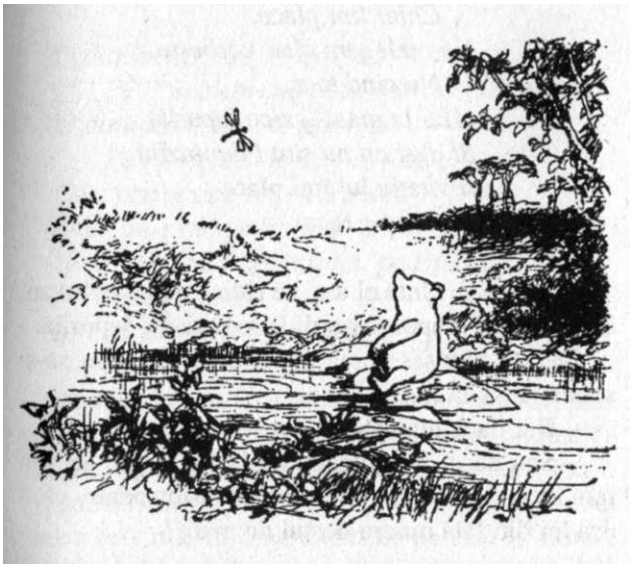

Soarele dădea o căldură plăcută şi bolovanul pe care şedea de mult timp se încălzise şi el atît de bine, încît Puh aproape că se hotărîse să rămînă ursul pe care Puh îl chema, acolo, în mijlocul rîului, tot restul dimineţii, cînd îşi aminti de Iepurilă.

—Iepurilă, spuse Puh către sine. *îmi place* să discut cu Iepurilă. Vorbeşte despre lucruri de bun—simţ. Nu foloseşte cuvinte lungi şi grele, ca Bufniţa. El foloseşte cuvinte scurte, uşoare, cum ar fi „Ce—ai zice să mîncăm?" şi „Hai la masă, Puh". Da, *cred* că ar trebui să mă duc să—l văd pe Iepurilă."

Ceea ce—l făcu să mai compună o strofă:

Ah, ce—mi place cum vorbeşte!
Chiar îmi place.
Ne—nţelegem cînd vorbeşte,
Nu cînd tace.
”Hai la masă", zice Iepurilă
Şi deşi eu nu sînt Flămînzilă
Invitaţia lui îmi place
Cînd o face.

Şi, după ce cîntă el aşa, se ridică de pe bolovan, traversă rîul înapoi şi porni spre casa lui Iepurilă.

Dar nu ajunsese prea departe cînd începu să—şi spună în sinea lui:

—Dar dacă Iepurilă e plecat?

—Sau dacă mă înţepenesc iarăşi în uşa lui din faţă încercînd să ies, aşa cum am păţit odată, cînd uşa lui din faţă nu era destul de mare?

—Pentru că *ştiu* că nu m—am mai îngrăşat, dar poate că uşa lui din faţă s—a subţiat.

—Deci n—ar fi mai bine dacă...

Şi în tot acest răstimp în care îşi spunea asemenea lucruri, o lua tot mai spre vest fără să—şi dea seama, pînă ce, dintr—o dată, se pomeni din nou în faţa propriei sale uşi din faţă.

Şi era ora unsprezece.

Adică era ora—pentru—ceva—mic—şi—delicat...

O jumătate de oră mai tîrziu făcea ceea ce dorise dintotdeauna să facă, adică pornea tropăind spre casa lui Porculete. Şi în timp ce mergea, îşi ştergea botul cu dosul labei şi cînta prin blăniţă un cîntecel cam pufos. Cîntecelul suna aşa:

O dimineaţă fericită aş avea
Pe Porculete dacă l—aş vedea.
O dimineaţă fericită aş avea
Pe Porculete de nu l—aş vedea.
Căci oricum nu—mi pasă deloc
Dacă nu—i văd pe Bufniţa, pe Hi—Ho (sau pe alţii)
Şi n—o să—i văd pe Bufniţa, pe Hi—Ho(sau pe alţii)
Şi nici pe Christopher Robin.

Aşa cum l—am scris eu, nu pare un cîntecel prea grozav, dar aşa cum se auzea prin puful gălbui ca de pui, pe la unsprezece şi jumătate, într—o dimineaţă foarte însorită, lui Puh i se părea unul dintre cele mai frumoase cîntece pe care le cîntase vreodată. Aşa că îl cînta mai departe.

Porculete se îndeletnicea cu săparea unei mici gropi în faţa casei.

—Salut, Porculete, spuse Puh.

—Salut, Puh, spuse Porculete, sărind în sus, surprins. Ştiam că eşti tu.

—Şi eu, spuse Puh. Ce faci?

—Sădesc o ghindă, Puh, ca să crească din ea un stejar şi să am o mulţime de ghinde chiar în faţa uşii şi să nu mai fac atîţia kilometri în căutarea lor. înţelegi, Puh?

—Şi dacă nu creşte? spuse Puh.

—O să crească, pentru că aşa a zis Christopher Robin şi de—aia o sădesc.

—Păi atunci, spuse Puh, dacă sădesc un fagure în faţa casei, o să crească din el un stup de albine.

În privinţa asta, Porculete nu era prea sigur.

—Sau *o bucată* dintr—un fagure, spuse Puh, ca să nu se irosească prea mult. Dar atunci poate că o să capăt doar o bucată dintr—un stup şi s—ar putea să fie o bucată proastă, în care albinele fac zum—zum şi nu miere. Ei, drăcie!

Porculete căzu de acord că ar fi cam enervant.

—Şi pe lîngă asta, Puh, săditul e o treabă foarte grea, dacă nu ştii cum s—o faci, spuse el; şi băgă ghinda în gropiţa pe care o făcuse, apoi o acoperi cu pămînt şi începu să sară pe ea.

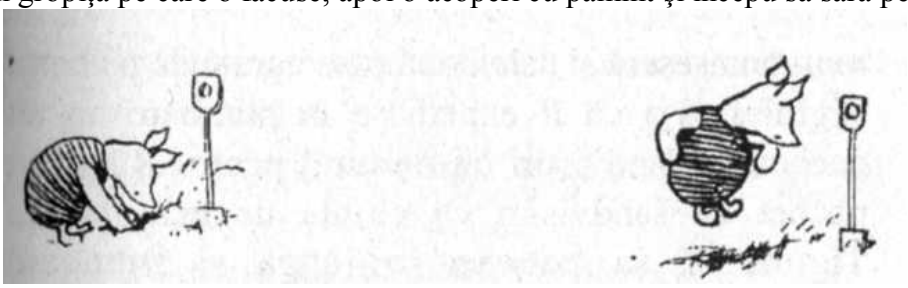

—Eu ştiu, spuse Puh, pentru că Christopher Robin mi—a dat o sămînţă de meşterei şi am sădit—o şi o să am meşterei de jur împrejurul uşii.

—Eu credeam că le zice năsturei, spuse sfios Porculete, continuînd să sară.

—Nu, spuse Puh. Nu ăştia. Ăştia se cheamă meşterei.

După ce Porculete termină cu săriturile, îşi şterse lăbuţele de piept şi spuse „Acum ce facem?". Iar Puh spuse „Hai să mergem să—i vedem pe Canga, pe Ru şi pe Tigrul", şi Porculete spuse „D... da. H... hai" — pentru că încă era puţin îngrijorat din cauza Tigrului, care era un Animal Foarte Săltăreţ şi avea un fel al lui de a spune „Ce mai faci" care te lăsa cu nisip în urechi, chiar şi după ce Canga spunea „Uşurel, Tigrule, scumpule" şi te ajuta să te ridici din nou. Porniră deci spre casa lui Canga.

*

* *

Se întîmplă însă ca în dimineaţa aceea Canga să se simtă gospodină şi să Vrea să Numere Obiecte — cum ar fi vestele lui Ru sau cîte bucăţi de săpun mai rămăseseră şi cele două pete curate de pe botul Tigrului; aşa că îi expediase la plimbare cu un pachet de sandvişuri cu năsturel pentru Ru şi un pachet cu sandvişuri cu esenţă de malţ pentru Tigrul, ca să petreacă o lungă şi frumoasă dimineaţă în Pădure, fără să facă vreo poznă. Şi ei o tuliseră.

Şi în timp ce mergeau, Tigrul îi spuse lui Ru (care voia să ştie) totul despre ce pot face Tigrii.

—Pot să zboare? întrebă Ru.

—Da, spuse Tigrul, sînt foarte buni zburători, aşa sînt Tigrii. *Straordinari* zburători.

—Oo! spuse Ru. Zboară la fel de bine ca Bufnita?

—Da, spuse Tigrul. Numai că nu vor.

—De ce nu vor?

—Păi, pur şi simplu nu le place, într—un fel.

Ru nu putea să priceapă asta, pentru că lui i se părea că ar fi minunat să poată zbura, dar Tigrul spuse că era greu de explicat cuiva care nu era Tigru ca el însuşi.

—Dar, spuse Ru, pot sări la fel de departe pe cît sar cangurii?

—Da, spuse Tigrul. Cînd vor să sară.

—*Mie—mi place* să sar, spuse Ru. Hai să vedem care dintre noi poate sări mai departe.

—*Eu,* spuse Tigrul. Dar să nu ne oprim acum, că o să întîrziem.

—Unde să întîrziem?

—Acolo unde trebuie să ajungem la timp, spuse Tigrul, continuînd să meargă grăbit.

În scurt timp, ajunseră la Cei Şase Pini.
—Eu ştiu să înot, spuse Ru. Am căzut în rîu şi am înotat. Tigrii ştiu să înoate?
—Sigur că ştiu. Tigrii pot face orice.
—Pot să se caţăre în copaci mai bine decît Puh? întrebă Ru, oprindu—se sub cel mai înalt Pin şi privind în sus.
—Căţăratul în copaci este lucrul pe care—l fac cel mai bine, spuse Tigrul. Mult mai bine decît puni.
—S—ar putea căţăra într—unui ca ăsta?
—Ei se caţără întotdeauna în copaci ca ăsta, spuse Tigrul. Se urcă şi se coboară din ei toată ziua.
—Oo! *Zău,* Tigrule?
—O să—ţi arăt, rosti curajos Tigrul. Tu poţi să te aşezi pe spatele meu şi să te uiţi la mine. Dintre toate lucrurile pe care spusese că le pot face Tigrii, singurul de care deveni brusc sigur era căţăratul în copaci.
—Ooo, Tigrule! Oo, Tigrule! Oo! chiţăi Ru nerăbdător.

Şi se aşeză pe spatele Tigrului şi începură să se caţăre.

Şi pe primii trei metri, Tigrul spuse fericit către sine:
—Hopa sus!

Şi pe următorii trei metri spuse:
—Întotdeauna *am spus* că Tigrii se pot căţăra în copaci.

Şi pe următorii trei metri spuse:
—Să ştii că e foarte uşor.

Şi pe următorii trei metri spuse:
—Desigur, mai e şi coborîrea. De—a—ndăratelea. Apoi spuse:
—Ceea ce va fi greu...
—Dacă nu cumva cazi...
—Atunci cînd va fi...
—UŞUREL.

Şi cum rosti cuvîntul „uşurel", creanga pe care stătea se rupse brusc şi abia apucă să se agate de cea de deasupra, simţind că se duce... şi apoi îşi propti încet bărbia pe ea... apoi îşi trecu peste ea o labă din spate... apoi şi cealaltă... pînă ce, în sfîrşit, se aşeză pe ea, răsuflînd foarte repede şi dorindu—şi să fi ales înotul.

Ru coborî de pe spatele lui şi se aşeză lîngă el.
—Oo, Tigrule, spuse el nerăbdător, am ajuns în vîrf?
—Nu, spuse Tigrul.
—Şi nu mergem pînă în vîrf?
—*No,* spuse Tigrul.
—A! spuse cam trist Ru. Apoi continuă, plin de speranţe. A fost frumos adineauri, cînd te—ai prefăcut că o să cădem—trosc—pînă—jos şi n—am căzut. Hai să mai facem asta o dată!
—NU, spuse Tigrul.

Ru tăcu un timp, apoi spuse „Ne mîncăm sandvişurile, Tigrule?", iar Tigrul spuse „Da. Unde sînt?". Şi Ru spuse „Jos, la rădăcina copacului". Şi Tigrul spuse „Mai bine să nu le mîncăm chiar acum". Şi nu le mîncară.

*
* *

Încet—încet, Puh şi Porculete înaintau." Puh îi spunea lui Porculete, ca şi cum ar fi cîntat, că nu era sigur că are noroc dacă nu se îngraşă deloc şi că nu *credea* că se îngraşă, ceea ce făcea; iar Porculete se întreba cît va mai dura pînă cînd ghinda lui va încolţi.
—Priveşte, Puh! spuse deodată Porculete. E ceva într—unui din pini.
—Adevărat! spuse Puh, privind mirat în sus. E un Animal.

Porculete îl apucă pe Puh de braţ, în eventualitatea că Puh se speriase.
—Este unul din Animalele Mai Fioroase? spuse el privind în altă parte.

Puh dădu din cap.
—E un Jagular, spuse el.

—Şi ce fac Jagularii? întrebă Porculete, sperînd că nu fac.
—Se ascund în crengile copacilor şi cad peste tine cînd treci pe dedesubt, spuse Puh. Mi—a spus Christopher Robin.
—Atunci poate că ar fi mai bine să nu trecem pe dedesubt, Puh. În caz că ar cădea şi ar păţi ceva.
—Ei nu păţesc nimic, spuse Puh. Sînt foarte buni căzători.

Porculete tot mai credea că ar fi o Greşeală să te afli sub un Foarte Bun Căzător şi tocmai avea de gînd să se întoarcă repede din drum fiindcă uitase ceva, cînd Jagularul strigă spre ei.
—Ajutor! Ajutor! strigă el.
—Uite, asta fac întotdeauna Jagularii, spuse Puh, foarte curios. Strigă „Ajutor! Ajutor!" şi pe urmă, cînd tu te uiţi în sus, cad pe tine.
—Eu mă uit *în jos,* strigă tare Porculete, ca nu cumva Jagularul să facă din întîmplare o mişcare greşită.
Ceva foarte agitat de lîngă Jagular îl auzi şi chiţăi:
—Puh şi Porculete! Puh şi Porculete!
Şi dintr—o dată, Porculete simţi că era o zi mult mai frumoasă decît crezuse el. Era o zi caldă şi însorită...
—Puh! strigă el. Cred că sînt Tigrul şi Ru!
—Exact, spuse Puh. Am crezut că e un Jagular ,şi un alt Jagular.
—Salut, Ru! strigă Porculete. Ce faci?
—Nu ne putem da jos, nu ne putem da jos! strigă Ru. Nu—i aşa că e caraghios? Puh, nu—i aşa că e caraghios că Tigrul şi cu mine stăm într—un copac, la fel ca Bufniţa, şi că o să rămînem aici pentru totdeauna? Văd casa lui Porculete. Porculete, văd casa ta de aici. Vezi ce sus sîntem? Casa Bufniţei e la fel de sus?
—Cum ai ajuns acolo, Ru? întreba Porculete.
—Pe spatele Tigrului! Şi Tigrii nu pot coborî de—a—ndăratelea, pentru că îi încurcă coada; ei nu pol decît să se caţăre şi Tigrul a uitat de asta cînd am pornit şi abia adineauri şi—a adus aminte. Aşa că o să rămînem aici pentru totdeauna — dacă nu cumva o să ne urcăm mai sus. Ce—ai spus, Tigrule? A, Tigrul zice că dacă ne urcăm mai sus n—o să mai vedem la fel de bine casa lui Porculete, aşa că o să ne oprim aici.
—Porculete, rosti solemn Puh auzind toate acestea, ce putem face? Şi începu să mănînce sandvişurile Tigrului.
—Au rămas blocaţi? întrebă îngrijorat Porculete. Puh dădu din cap.
—N—ai putea să te catări pînă la ei?
—Aş putea, Porculete, şi aş putea să—l aduc pe Ru jos pe spatele meu, dar nu pot să—l aduc jos pe Tigrul. Aşa că trebuie să născocim altceva. Şi, cufundat în gînduri, începu să mănînce şi sandvişurile lui Ru.

*

* *

Dacă el s—o fi gîndit la ceva înainte de a termina ultimul sandviş, eu nu ştiu nimic, dar tocmai ajunsese la penultimul, cînd auzi un foşnet printre ferigi şi Christopher Robin şi Hi—Ho se apropiară împreună de el.

—Nu m—aş mira dacă mîine se va porni o grindină pe cinste, spunea Hi—Ho. Viscol şi mai ştiu eu ce. Că azi e o zi frumoasă nu înseamnă Nimic. Nu e nici un indic — cum se spune? Oricum, nu este. E doar o vreme oarecare.

—Uite—l pe Puh! spuse Christopher Robin, căruia nu prea—i păsa ce—o să fie în ziua următoare, atîta vreme cît el era acolo. Salut, Puh!

—E Christopher Robin! spuse Porculete. *El* o să ştie ce e de făcut.

Se duseră repede la el.

—Ah, Christopher Robin! începu Puh.

—Şi Hi—Ho, spuse Hi—Ho.

—Tigrul şi Ru sînt tocmai sus în Cei Şase Pini şi nu pot să coboare şi...

—Şi eu tocmai spuneam, se băgă Porculete, că numai Christopher Robin ar...

—*Şi* Hi—Ho...

—Numai dacă ai veni tu, ne—am putea gîndi ce să facem.

Christopher Robin îşi ridică privirea spre Tigru şi Ru şi încerca să se gîndească ce să facă.

—M—am gîndit, spuse sincer Porculete, că dacă Hi—Ho ar sta la rădăcina copacului şi Puh s—ar cocoţa pe spinarea lui Hi—Ho şi eu m—aş cocoţa pe umerii lui Puh...

—Şi dacă spinarea lui Hi—Ho s—ar frînge brusc, am putea să izbucnim toţi în rîs. Ha, ha! Ar fi amuzant într—un fel, spuse Hi—Ho, dar nu prea ne—ar ajuta.

—Păi, spuse sfios Porculete, m—am gîndit...

—Ţi—ar frînge spinarea, Hi—Ho? întrebă Puh, foarte mirat.

—Tocmai asta ar fi interesant, Puh. Să nu aflăm cu siguranţă decît după aceea.

Puh spuse „Ah!" şi toţi începură din nou să se gîndească.

—Am o idee! strigă deodată Christopher Robin.

—Ascultă, Porculete, şi pe urmă o să afli ce încercăm să facem, spuse Hi—Ho.

—O să—mi scot haina şi o să apucăm fiecare cîte un colţ şi atunci Ru şi Tigrul vor sări în ea şi vor cădea şi vor sălta pe ceva moale şi nu vor păţi nimic.

—*Să—l Coborîm pe Tigru,* spuse Hi—Ho, şi *Să Nu Vătămăm pe Nimeni.* Bagă—ţi aceste două idei în cap, Porculete, şi n—o să păţeşti nimic.

Dar Porculete nu asculta, aşteptînd cu prea multă înfrigurare clipa cînd va revedea bretelele albastre ale lui Christopher Robin. Nu le mai văzuse decît o singură dată, cînd era mult mai tînăr şi, fiind atunci puţin cam prea tulburat de ele, trebuise să se culce cu o jumătate de oră mai devreme decît de obicei; şi de atunci se întrebase mereu dacă erau *într—adevăr* la fel de albastre şi de breteloase cum şi le închipuise el. Aşa că în clipa cînd Christopher Robin îşi scoase haina şi văzu că aşa erau, deveni din nou prietenos cu Hi—Ho şi prinse colţul de haină de lîngă el şi îi zîmbi fericit. Şi Hi—Ho îi răspunse în şoaptă:

—Nu zic că nu va fi un Accident *acum,* bagă de seamă. Ciudate sînt Accidentele astea! Nu ţi se întîmplă pînă nu ţi se—ntîmplă.

Cînd Ru înţelese ce avea de făcut, se entuziasma grozav şi strigă:

—Tigrule, Tigrule, o să sărim! Uite—te la mine cum sar, Tigrule! Ca un zbor va fi săritura mea! Pot Tigrii să facă asta? Şi apoi chiţăi: Vin, Christopher Robin! Şi sări — drept în mijlocul hainei. Şi coborî atît de repede încît sări din nou în sus, aproape pînă unde fusese pînă atunci — şi continuă să sară şi să spună „Oo!" mult timp — şi în cele din urmă se opri şi spuse „Oo, e minunat!" Şi îl puseră pe pămînt.

—Hai, Tigrule, strigă el. E uşor.

Dar Tigrul continua să se ţină de cracă şi spunea către sine: „O fi grozav pentru Animale Săritoare cum sînt Cangurii, dar e cu totul altceva pentru Animale înotătoare cum sînt Tigrii". Şi se închipui plutind pe spate pe un rîu sau înotînd de la o insulă la alta şi simţi că aceea era cu adevărat viaţa potrivită pentru un Tigru.

—Hai, strigă Christopher Robin. N—o să păţeşti nimic.

—Staţi numai puţin, spuse nervos Tigrul. Mi—a intrat o bucăţică de coajă în ochi. Şi înainta încet de—a lungul crăcii.

—Hai că e uşor! chiţăi Ru. Şi deodată, Tigrul descoperi cît de uşor era.
—Au! răcni el în timp ce copacul zbura pe lîngă el.
—Atenţie! le strigă Christopher Robin celorlalţi. Urmă un trosnet, o sfîşietură şi un talmeş—balmeş cu toţi, pe pămînt.

Christopher Robin, Puh şi Porculete se ridicară şi apoi îl ridicară pe Tigru şi sub ei toţi era Hi—Ho.

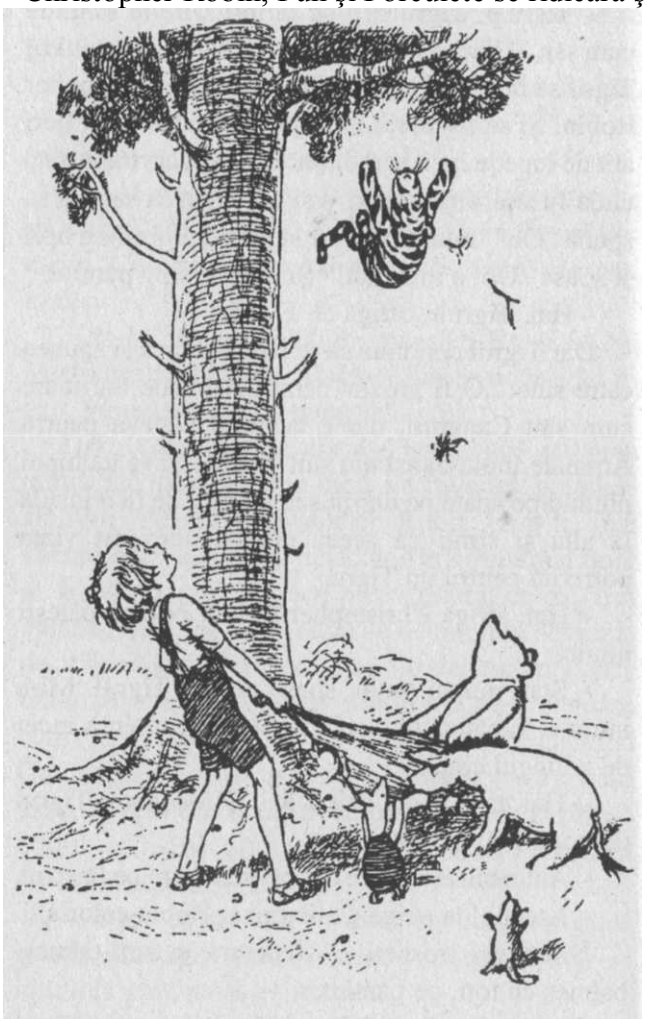

—Vai, Hi—Ho! strigă Christopher Robin. Ai păţit ceva? Şi îl pipăi destul de îngrijorat, apoi îl scutură de praf şi—l ajută să se ridice.

Hi—Ho nu spuse nimic mult timp. Apoi rosti:
—Tigrul e acolo?

Tigrul era acolo, simţindu—se din nou Săltăreţ.
—Da, spuse Christopher Robin.
—Păi mulţumiţi—i din partea mea, spuse Hi—Ho.

V. ÎN CARE IEPURILĂ ARE O ZI AGLOMERATĂ ŞI AFLĂM CE FACE CHRISTOPHER ROBIN DIMINEŢILE

Urma să fie pentru Iepurilă una din zilele lui aglomerate. De îndată ce se trezi, se simţi important, de parcă totul depindea de el. Era tocmai ziua pentru A Organiza Ceva sau pentru A Scrie un Bilet Semnat Iepurilă sau pentru A Vedea Ce Părere Aveau Ceilalţi Despre El. Era o dimineaţă perfectă pentru a se repezi pînă la Puh ca să—i spună „Foarte bine, atunci o să—i spun lui Porculete", şi apoi să se ducă la Porculete şi să—i spună „Puh crede că — dar mai bine m—aş duce mai întîi la Bufniţă". Era genul acela de zi Căpitănească în care toţi spuneau „Da, Iepurilă" şi „Nu, Iepurilă" şi aşteptau pînă ce el le spunea.

Ieşi din casă şi adulmecă dimineaţa caldă de primăvară întrebîndu—se ce o să facă. Casa lui Canga era cel mai aproape şi în casa lui Canga era şi Ru, care spunea „Da, Iepurilă" şi „Nu, Iepurilă" aproape mai bine decît toţi ceilalţi din Pădure; dar acolo mai era acum un animal, ciudatul Tigru Săltăreţ; şi el era acel gen de Tigru care se posta întotdeauna în frunte cînd îi arătai drumul şi în general se făcea nevăzut cînd ajungeai în sfîrşit în locul respectiv şi spuneai mîndru „Am ajuns!".

—Nu, nu la Canga, spuse Iepurilă către sine, cufundat în gînduri, în timp ce îşi ondula favoriţii la soare; şi, ca să fie absolut sigur că nu se va duce acolo, o coti la stînga şi o zbughi în cealaltă direcţie, care era drumul spre casa lui Christopher Robin.

—La urma urmelor, îşi spuse Iepurilă, Christopher Robin se bizuie pe Mine. El ţine mult la Puh, la Porculete şi la Hi—Ho şi eu la fel, dar ei n—au deloc Minte. N—au atîta cît să se vadă. Şi o respectă pe Bufniţă, pentru că nu poţi să nu respecţi pe cineva care ştie să scrie cuvîntul MIERCURI, chiar dacă nu—l scrie corect; dar scrierea nu este totul. Sînt zile cînd pur şi simplu nu contează cum se scrie MIERCURI. Iar Canga este prea ocupată să aibă grijă de Ru şi Ru e prea mic, iar Tigrul e prea lăudăros ca să poată fi de vreun ajutor, aşa că de fapt nu mai e nimeni în afară de mine, dacă stai să te gîndeşti. O să mă duc să văd dacă vrea să se facă ceva şi o să fac pentru el. Este ziua potrivită ca să faci ceva.

Merse mai departe fericit şi încet—încet traversă rîul şi ajunse la locul unde locuiau prietenii—rudele lui. Păreau a fi mai mulţi decît de obicei în dimineaţa aceea şi, după ce dădu din cap spre unul sau doi bursuci, cu care era prea ocupat ca să dea mîna, şi după ce spuse „Bună dimineaţa, bună dimineaţa" cu un aer important altora şi cîte un „A, iată—vă şi pe voi!", cu blîndeţe, celor mai mici, le făcu semn cu laba peste umăr şi dispăru, lăsînd în urma lui atîta frămîntare şi—mai—ştiu—ce, că mai mulţi membri ai familiei Gîndac, inclusiv Henric Repezilă, se năpustiră spre Pădurea de O Sută de Pogoane şi începură să se caţăre în copaci, în speranţa că vor ajunge în vîrf înainte de a se întîmpla, orice s—ar fi întîmplat, ca să aibă o vedere bună.

Iepurilă se grăbi spre marginea Pădurii de O Sută de Pogoane, simţindu—se tot mai important cu

fiecare minut care trecea şi în curînd ajunse la copacul unde locuia Christopher Robin. Bătu la uşă şi strigă o dată sau de două ori, apoi făcu cîţiva paşi înapoi şi îşi ridică laba ca să se ferească de soare şi strigă spre vîrful copacului, după care se răsuci cu totul şi strigă „Salut!" şi „Hei!" „Eu sînt, Iepurilă!" — dar nu se întîmplă nimic. Apoi se opri şi ascultă şi totul se opri să asculte cu el, şi Pădurea era foarte singuratică, nemişcată şi liniştită în lumina soarelui, pînă ce dintr—o dată, la o sută de kilometri deasupra lui, începu să cînte o ciocîrlie.

—Ei, drăcie! spuse Iepurilă. Nu—i acasă.

Se întoarse la uşa verde din faţă, doar ca să fie sigur, şi tocmai dădea să plece, cu sentimentul că toată dimineaţa era pierdută, cînd zări o bucată de hîrtie pe jos. Şi în ea era un ac cu gămălie, de parcă ar fi căzut de pe uşă.

—Ha! rosti Iepurilă, din nou foarte fericit. Un alt bilet!

Şi iată ce scria pe el:

EŞIT NAPOCURÎND TREBI NAPOCURÎND
C.R.

—Ha! rosti iarăşi Iepurilă. Trebuie să le spun celorlalţi. Şi o zbughi cu un aer important.

Casa cea mai apropiată era a Bufniţei şi spre Casa Bufniţei porni el prin Pădurea de O Sută de Pogoane. Ajunse la uşa Bufniţei şi bătu şi sună şi sună şi bătu şi în sfîrşit se ivi capul Bufniţei, care spuse:

—Pleacă! Gîndesc... A, tu erai? Erau vorbele cu care începea întotdeauna.

—Bufniţo, rosti scurt Iepurilă, tu şi cu mine avem minte. Ceilalţi au paie în cap. Dacă trebuie gîndit ceva în Pădurea asta — şi cînd spun gîndit, vorbesc serios — tu şi cu mine trebuie să gîndim.

—Da, spuse Bufniţa. Eu asta făceam.

—Citeşte asta.

Bufniţa luă biletul lui Christopher Robin de la Iepurilă şi îl privi cam nervoasă. Ştia să—şi scrie numele, *AŢINFUB* şi ştia să scrie Miercuri, ca să ştii că nu e Joi, şi putea citi foarte comod cînd nu te uitai peste umărul ei şi nu spuneai tot timpul „Ce scrie?" şi ştia...

—Ce scrie? întrebă Iepurilă.

—Da, rosti Bufniţa, cu un aer înţelept şi Gînditor. înţeleg ce vrei să spui. Fără nici o îndoială.

—Ce scrie?
—Exact, rosti Bufniţa. Cu certitudine. Şi adăugă, după ce se gîndi puţin: Dacă n—ai fi venit tu la mine, aş fi venit eu la tine.
—De ce? întrebă Iepurilă.
—Pentru acelaşi motiv, spuse Bufniţa, sperînd ca în curînd îi va veni un ajutor.
—Ieri dimineaţă, rosti solemn Iepurilă, m—am dus la Christopher Robin. Era plecat. Şi pe uşă era prins un bilet!
—Acelaşi bilet?
—Altul. Dar scria acelaşi lucru. E foarte ciudat.
—Uluitor, rosti Bufniţa, privind din nou biletul şi avînd, doar pentru o clipă, senzaţia că se întîmplase ceva pe la spatele lui Christopher Robin. Ce—ai făcut?
—Nimic.
—Cel mai bun lucru, rosti cu înţelepciune Bufniţa.

—Ce scrie? întrebă din nou Iepurilă, după cum se aştepta Bufniţa.
—Exact, rosti Bufniţa.
Un timp, nu—i mai veni în minte ce să spună; şi apoi, dintr—o dată, îi veni o idee.
—Ia spune—mi, Iepurilă, zise ea, *exact* cuvintele din primul bilet. E foarte important. Totul depinde de asta. *Exact* cuvintele din *primul* bilet.
—Erau de fapt aceleaşi ca în biletul ăsta. Bufniţa îl privi întrebîndu—se dacă să—i dea
brînci din copac; dar, ştiind că o putea face oricînd după aceea, încercă încă o dată să afle despre ce vorbeau.
—Cuvintele exacte, te rog, spuse ea, de parca Iepurilă n—ar fi vorbit.
—Scria doar atît, „*Eşit. Napocurînd*". Ca în biletul ăsta, numai că aici scrie şi „*Trebi Napocurînd*"
Bufniţa scoase un lung oftat de uşurare.
—Aha! spuse ea. Acum ştim cum stăm.
—Da, dar unde e Christopher Robin? spuse Iepurilă. Asta e problema.
Bufniţa se uită din nou la bilet. Pentru cineva atît de instruit ca ea, era simplu să—l citească. „*Eşit, Napocurînd. Trebi, Napocurînd.*" — exact ceea ce te aştepţi să scrie într—un bilet.
—E foarte clar ce s—a întîmplat, dragul meu Iepurilă, spuse ea. Christopher Robin a plecat undeva cu *Napocurînd*. El şi cu Napocurînd au treburi împreună. N—ai văzut în ultimul timp un *Napocurînd* pe undeva, prin pădure?
—Nu ştiu, spuse Iepurilă. De aceea am venit să te întreb. Cum arată ăştia?
—Păi, spuse Bufniţa, *Napocurindul Cu Pete sau Erbivor* este doar un...
—Adică, spuse ea, este mai degrabă un...
—Desigur, spuse ea, depinde de...
—Păi, spuse Bufniţa, adevărul este, spuse ea, că nu ştiu *cum* arată, spuse sincer Bufniţa.
—Mulţumesc, spuse Iepurilă şi plecă imediat spre Puh.
înainte de a ajunge departe, auzi un zgomot. Se opri deci să asculte. Acesta era zgomotul:

ZGOMOT, DE PUH

Ah, fluturii cum se rotesc
Şi zilele de iarnă se sfîrşesc.
Iar brînduşele se străduiesc
Să prindă viaţă.
Şi porumbeii gunguresc,
Pădurile încet foşnesc
Căci violetele se—nvineţesc
În verdeaţă.

Ah, albinele cum se lipesc
De aripioare! Şi zumzăind şoptesc
Că la vară, cînd roiesc
Va fi distracţie mare.
Şi vacile aproape gunguresc
Şi porumbeii—n schimb mugesc.
Şi de aceea Puhi puhesc
Întinşi la soare.

Căci primăvara, iată, o primesc
În trilul ciocîrliilor, ceresc.
Şi clopoţeii albaştri se fălesc
Că se aud aievea.
Iar cucii nu mai gunguresc,
Şi cu—cu, cu—cu ei rostesc
Iar Puhi *doar* puhesc
Ca o păsărea.

—Salut, Puh, spuse Iepurilă.
—Salut, Iepurilă, rosti visător Puh.
—Tu ai compus cîntecul ăsta?
—Păi, într—un fel l—am compus, spuse Puh. Nu e vorba de Minte, continuă el modest, fiindcă Ştii Tu De Ce, Iepurilă, dar uneori îmi vine.
—Aha! spuse Iepurilă, care nu lăsa niciodată lucrurile să vină la el, ci întotdeauna se ducea el să le aducă. Păi, problema este, ai văzut vreodată un *Napocurînd Cu Pete sau Erbivor* în Pădure?
—Nu, spuse Puh. Un... nu, spuse Puh. Am văzut un Tigru adineauri.

—Nu ne foloseşte la nimic.
—Nu, spuse Puh. M—am gîndit eu că nu.
—L—ai văzut pe Porculete?
—Da, spuse Puh. Probabil că *nici asta* nu ne foloseşte, nu? spuse el sfios.
—Păi, depinde dacă a văzut ceva.
—M—a văzut pe mine.

Iepurilă se aşează pe pămînt, lîngă Puh, dar, simţindu—se mult mai puţin important aşa, se ridică din nou.

—Totul se reduce la asta, spuse el. *Ce face Christopher Robin în ultimul timp dimineţile?*
—Ce anume?
—N—ai putea să—mi spui ceva ce l—ai văzut făcînd dimineaţa? în ultimele zile.
—Ba da, spuse Puh. Ieri am luat micul dejun împreună. Lîngă Cei Şase Pini. Îmi făcusem un coşuleţ,

un coşuleţ mititel

destul de măricel

un coşuleţ obişnuit, aşa, mai măricel, plin cu...
—Da, da, spuse Iepurilă, dar spune ce—a fost mai tîrziu. L—ai văzut între unşpe şi doişpe?
—Păi, spuse Puh, la unşpe — la unşpe fix — păi, la unşpe fix, înţelegi, cam pe atunci ajung eu în general acasă. Pentru că am Unul sau Două lucruri de Făcut.
—Atunci la unşpe şi un sfert?
—Păi... spuse Puh.
—Şi jumătate?
—Da, spuse Puh. La şi jumătate... sau poate mai tîrziu... s—ar putea să mă duc la el.

Şi acum cînd se gîndea cu adevărat la asta, începu să—şi aducă aminte că nu prea—l mai văzuse în ultimul timp pe Christopher Robin. Nu dimineţile. După—amiezele, da; serile, da; înainte de micul dejun, da. Şi apoi, poate un „Să ne vedem cu bine" şi gata, pleca.
—Tocmai asta e, spuse Iepurilă. Unde?
—Poate caută ceva.
—Ce? întrebă Iepurilă.
—Exact asta aveam de gînd să spun, spuse Puh. Şi apoi adăugă: Poate caută un... un...

—Un Napocurînd cu Pete sau Erbivor?
—Da, spuse Puh. Unul din ăştia. în caz că nu este.
Iepurilă îl privi cu asprime.
—Nu prea mă ajuţi, spuse el.
—Nu, spuse Puh. Dar mă străduiesc, adăugă el umil.
Iepurilă îi mulţumi pentru străduinţă şi spuse că o să se ducă să—l vadă pe Hi—Ho şi Puh putea să—l însoţească, dacă avea chef. Dar Puh, care simţea că îi vine ideea unei alte strofe din cîntecul lui, spuse că o să—l aştepte pe Porculete şi la revedere, Iepurilă; aşa că Iepurilă plecă.

Dar se întîmplă ca Iepurilă să fie cel care să—l vadă primul pe Porculete. Porculete se trezise dis—de—dimineaţă ca să—şi culeagă un buchet de violete; şi după ce le—a cules şi le—a pus într—o ulcică în mijlocul casei, i—a venit brusc ideea că nimeni nu culesese un buchet de violete pentru Hi—Ho şi cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît mai mult se gîndea cît de trist era să fii un Animal căruia nu—i culesese nimeni, niciodată, un buchet de violete. Ieşi din nou zorit, spunîndu—şi în sinea lui „Hi—Ho, violete" şi apoi „Violete, Hi—Ho", ca nu cumva să uite, pentru că era o zi din acelea, şi culese un buchet mare, apoi porni mai departe, mirosindu—le şi simţindu—se foarte fericit, pînă ce ajunse la locul unde era Hi—Ho.
—A, Hi—Ho, începu Porculete un pic cam tulburat, pentru că Hi—Ho era ocupat.
Hi—Ho ridică o labă şi îi făcu semn să plece.
—Mîine, spuse Hi—Ho. Sau poimîine. Porculete se apropie ceva mai mult ca să vadă ce era acolo. Hi—Ho avea trei beţe puse pe jos şi se uita la ele. Două beţe se atingeau la un capăt, dar nu şi la celălalt, iar cel de al treilea băţ era aşezat de—a curmezişul lor. Porculete se gîndi că o fi vreo capcană.
—A, Hi—Ho, începu el din nou. Tocmai...
—Tu eşti, mititelul Porculete? spuse Hi—Ho, continuînd să privească beţele cu atenţie.
—Da, Hi—Ho. Şi eu...
—Ştii ce e asta?
—Nu, spuse Porculete.
—Este un „A".

—Oo! rosti Porculete.
—Nu e un „O", e un „A", rosti mai aspru Hi—Ho. Nu auzi bine sau crezi că eşti mai instruit decît Christopher Robin?
—Da, spuse Porculete. Ba nu, se grăbi să se corecteze Porculete şi se apropie şi mai mult.
—Christopher Robin a spus că e un „A" şi un „A" este — pînă o să calce cineva pe el, adăugă sever Hi—Ho.
Porculete se grăbi să sară îndărăt şi îşi mirosi violetele.
—Ştii ce înseamnă „A", Porculete mititel?
—Nu, Hi—Ho, nu ştiu.
—Înseamnă învăţătură, înseamnă Instruire, înseamnă tot ce tu şi Puh şi eu nu avem. Asta înseamnă „A".
—Oo! rosti din nou Porculete. Adică, aşa e? se grăbi el să se corecteze.
—Îţi spun eu! Oamenii vin şi pleacă din această Pădure şi spun: „Nu e decît Hi—Ho, deci nu contează". Umblă de colo—colo rostind „Ha, ha!". Dar ştiu ei oare ceva despre „A"? Nu ştiu. *Pentru ei* sînt doar trei

beţe. Dar pentru Cei Instruiţi — fii atent, Porculete mititel — pentru Cei Instruiţi, adică nu Puh şi Porculeţi, este un „A" măreţ, strălucitor. Nu doar, adăugă el, ceva peste care poate veni oricine să răsufle.

Porculete se dădu nervos înapoi şi privi în jur, în căutare de ajutor.

—Uite—l pe Iepurilă, spuse el bucuros. Salut, Iepurilă.

Iepurilă se apropie de ei cu un aer important, dădu din cap spre Porculete şi spuse, „A, Hi—Ho!" cu glasul unuia care ar fi spus „La revedere" în nu mai mult de două minute cu totul.

—Voiam să te—ntreb un singur lucru, Hi—Ho. Ce mai face dimineţile Christopher Robin în ultimul timp?

—La ce mă uit eu? întrebă Hi—ho continuînd să se uite.

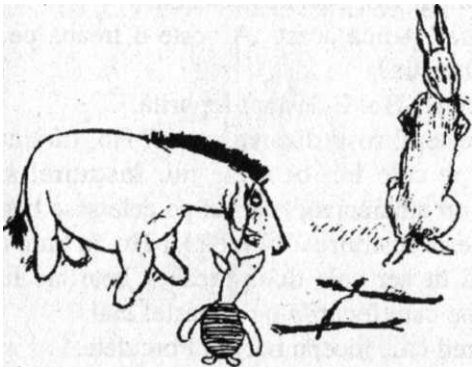

—La trei beţe, rosti prompt Iepurilă.

—Vezi? îi spuse Hi—Ho lui Porculete. Se întoarse apoi spre Iepurilă. Acum îţi voi răspunde la întrebare, rosti el solemn.

—Mulţumesc, spuse Iepurilă.

—Ce face Christopher Robin dimineţile? învaţă. Devine un om Instruit. Instigorează — *cred* că acesta este cuvîntul pe care l—a menţionat, dar poate că eu mă refer la altceva — instigorează Cunoaşterea. La nivelul meu, dacă am reprodus corect cuvîntul, fac şi eu ce face el. Asta, de exemplu, este...

—Un „A", rosti Iepurilă, dar nu e prea bine făcut. Ei, acum trebuie să mă întorc să le spun celorlalţi.

Hi—Ho îşi privi beţele şi apoi se uită la Porculete.

—Ce—a spus Iepurilă că este? întrebă el.

—Un „A", spuse Porculete.

—I—ai spus tu?

—Nu, Hi—Ho. Bănuiesc că ştia.

—*Ştia?* Adică acest „A" este o treabă pe care *Iepurilă* o ştia?

—Da, Hi—Ho. E deştept Iepurilă.

—Deştept! rosti dispreţuitor Hi—Ho, trîntindu—şi copita pe cele trei beţe ale lui. Instruire! spuse Hi—Ho cu amărăciune, sărind pe cele şase beţe ale lui. Ce *este* Instruirea? întrebă Hi—Ho, în timp ce îşi azvîrlea în aer cele douăsprezece beţe ale lui. O treabă pe care *Iepurilă* o cunoaşte! Ha!

—Cred că... începu nervos Porculete.

—Nu mai crede! spuse Hi—Ho.

—Cred că *Violetele* sînt destul de drăguţe, spuse Porculete şi puse buchetul cules de el în faţa lui Hi—Ho, după care o zbughi.

În dimineaţa următoare, pe biletul de pe uşa lui Christopher Robin scria:

AM IEŞIT MĂ ÎNTORC CURÎND
C.R.

Şi de aceea toate animalele din Pădure — desigur, cu excepţia *Napocurîndului Cu Pete şi Erbivor* — ştiu acum ce face Christopher Robin dimineţile.

VI. ÎN CARE PUH NĂSCOCEŞTE UN NOU JOC ŞI HI—HO PARTICIPĂ LA EL

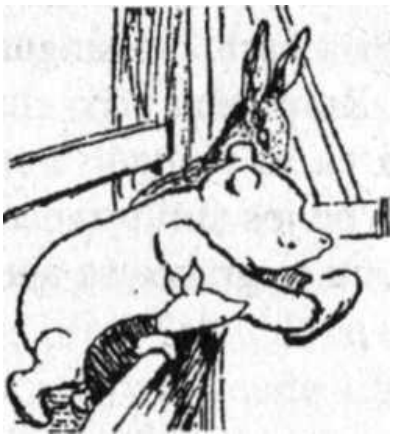

Cînd pîrîul ajunse la marginea Pădurii, se umflase deja, aşa că acum era aproape un rîu şi, fiind el aşa umflat, nu mai alerga, nu mai sărea şi nu mai sclipea la fel ca în tinereţe, mişcîndu—se mai încet. Căci nu ştia încotro se îndreaptă şi îşi spunea lui însuşi: „Nu e nici o grabă. O să ajungem acolo într—o bună zi". Dar toate pîrîiaşele de mai sus umblau încoace şi—ncolo, repede, nerăbdătoare, avînd multe de descoperit înainte de a fi prea tîrziu.

Exista o cărare lată, aproape la fel de lată ca un drum, ce ducea din Străinătate în Pădure, dar, înainte de a putea ajunge în Pădure, trebuia să traverseze acest rîu. Şi acolo unde—l traversa era un pod de lemn, aproape la fel de lat ca un drum, cu stinghii de lemn pe fiecare parte. Christopher

Robin abia ajungea cu bărbia la stinghia de sus, dacă voia, dar era mai distractiv să stea în picioare pe stinghia de jos, ca să se poată apleca direct şi să privească rîul curgînd încet pe sub el. Puh putea să ajungă cu bărbia pînă la stinghia de jos, dacă voia, dar era mai distractiv să se întindă pe pod şi să—şi vîre capul pe sub ea ca să privească rîul curgînd încet pe sub el. Şi aceasta era singura metodă prin care Porculete şi Ru puteau privi rîul, pentru că ei erau prea mititei ca să ajungă la stinghia de jos. Deci se întindeau pe jos şi îl priveau... şi el curgea foarte încet, căci nu se grăbea să ajungă acolo.

Într—o zi, cînd Puh se îndrepta spre acest pod, încerca să compună o poezioară despre conurile de brad, fiindcă zăceau de jur împrejurul lui şi el avea chef de cîntat. Luă deci de jos un con de brad, îl privi şi spuse către sine „Este un con de brad foarte bun, trebuie să rimeze ceva cu el". Dar nu—i venea nimic în minte. Şi apoi, îi năzăriră brusc cele de mai jos:

Este un mister
Cu acest brăduţ stingher.
Bufniţa zice : „e al meu",
Iar Canga zice: „ba—i al meu."

—Ceea ce n—are nici o noimă, spuse Puh. Canga nu trăieşte într—un copac.

Tocmai ajunsese la pod; şi fiindcă nu se uita pe unde mergea, se împiedică de ceva şi conul de brad îi sări din labă, în rîu.

—Ei drăcie, spuse Puh, în timp ce acesta plutea încet pe sub pod, şi se întoarse să ia alt con de brad cu rimă. Dar pe urmă se gîndi că mai bine ar privi rîul, pentru că era o zi foarte liniştită, aşa că se întinse pe jos şi se uită la el... şi rîul curgea încet pe sub el... şi deodată, văzu conul de brad îndepărtîndu—se o dată cu rîul.

—Ciudat, spuse Puh. Eu l—am scăpat pe cealaltă parte şi el a ieşit pe partea asta! spuse el. Oare o să mai

facă asta o dată? Şi se întoarse să mai ia nişte conuri de brad.

Şi la fel a făcut. Făcea mereu la fel. Apoi aruncă două deodată şi se aplecă peste pod să vadă care dintre ele va ieşi primul; şi unul dintre ele ieşi; dar fiindcă amîndouă aveau aceeaşi mărime, nu şi—a dat seama dacă era cel care voia el să învingă sau celălalt. Aşa că data următoare azvîrli unul mare şi unul mic şi cel mare ieşi primul, ceea ce şi spusese că se va întîmpla, iar cel mic ieşi ultimul, ceea ce spusese că se va întîmpla, deci cîştigase de două ori... şi cînd se întoarse acasă la ceai, cîştigase şi pierduse douăzeci şi opt, ceea ce însemna că de fapt — păi, scădeţi douăzeci şi opt din treizeci şi şase şi veţi afla. Dacă nu cumva e invers.

Şi acesta a fost începutul unui joc numit *Beţepuh*, pe care l—a născocit Puh şi pe care îl juca împreună cu prietenii lui la marginea Pădurii. Dar se jucau cu beţe, nu cu conuri de brad, pentru că le era mai uşor să le vadă.

Şi iată că, într—o zi, Puh, Porculete, Iepurilă şi cu Ru jucau toţi *Beţepuh*. Îşi aruncaseră beţele în rîu, cînd Iepurilă spuse „Start!" şi toţi se repeziseră spre cealaltă parte a podului, aşteptînd să vadă al cui băţ va apărea primul. Dar acesta nu se mai ivea, fiindcă rîui era foarte leneş în dimineaţa aceea şi nu prea părea să—i pese dacă nu ajungea deloc acolo.

—Eu îl văd pe—al meu! strigă Ru. Ba nu, e altceva Tu îl vezi pe—al tău, Porculete? Mi s—a părut că l—am văzut pe al meu, dar nu era. Uite—l! Ba nu, nu e. Tu îl vezi pe—al tău, Puh?

—Nu, spuse Puh.

—Cred că băţul meu s—a împotmolit, spuse Ru. Iepurilă, băţul meu s—a împotmolit. S—a împotmolit şi băţul tău, Porculete?

—Întotdeauna durează mai mult decît îţi închipui, rosti Iepurilă.

—Tu cît *crezi* că o să dureze? întrebă Ru.

—Îl văd pe al tău, Porculete, spuse deodată Puh.

—Al meu e un pic cenuşiu, spuse Porculete, neîndrăznind să se aplece prea mult ca să nu cadă în apă.

—Da, e băţul tău. Se apropie pe partea mea.

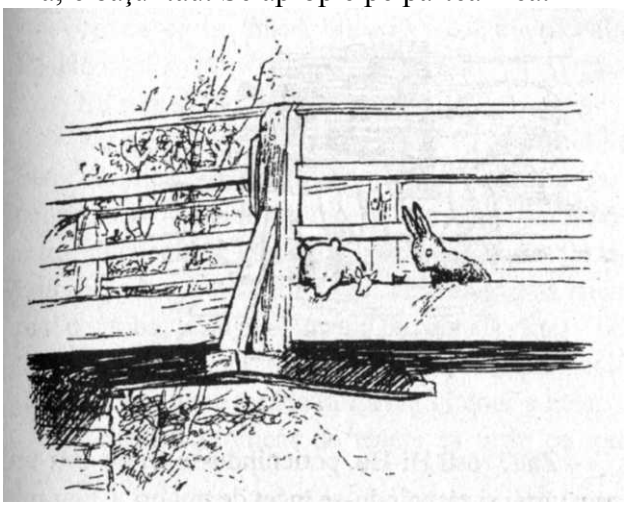

Iepurilă se aplecă mai mult ca oricînd, căutîndu—l pe al lui, şi Ru ţopăia de colo—colo strigînd „Hai, băţule! Băţule, băţule, băţule!" şi Porculete era foarte agitat, pentru că băţul lui era singurul care fusese văzut, ceea ce însemna că o să cîştige.

—Vine! spuse Puh.

—Eşti *sigur* că e al meu? guiţă emoţionat Porculete.

—Da, pentru că e cenuşiu. E unul mare şi cenuşiu. Uite—l! E foarte... mare... şi... cenuşiu. Ah, nu este! E Hi—Ho.

Şi se ivi plutind Hi—Ho.

—Hi—Ho! strigară toţi.

Cu o înfăţişare foarte calmă, foarte demnă, cu picioarele în aer, se ivi Hi—Ho pe sub pod.

—E Hi—Ho! strigă Ru, teribil de agitat.

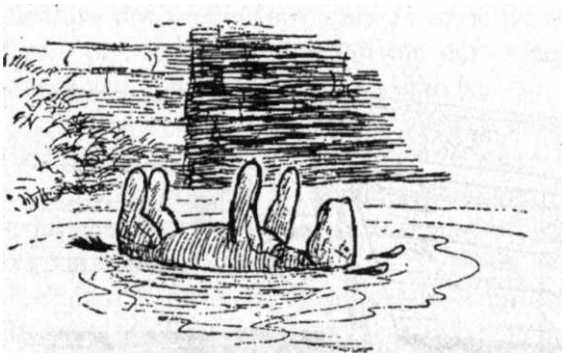

—Zău? rosti Hi—Ho, poticnindu—se un pic într—un mic vîrtej şi răsucindu—se încet de trei ori. Chiar mă întrebam.
—N—am ştiut că joci şi tu, spuse Ru.
—Nu joc, rosti Hi—Ho.
—Hi—Ho, ce faci acolo? întrebă Iepurilă.
—Ai dreptul la trei încercări, Iepurilă. Sap gropi în pămînt? N—ai ghicit. Sar dintr—o cracă în alta într—un stejar tînăr? N—ai ghicit. Aştept pe cineva care să mă scoată din rîu? Am ghicit. Lăsaţi—i răgaz lui Iepurilă şi el va găsi întotdeauna răspunsul.
—Dar, Hi—Ho, spuse disperat Puh, ce putem... adică... cum am putea să... crezi că noi...
—Da, spuse Hi—Ho. Unul dintre aceste lucruri ar fi lucrul cel mai potrivit. Îţi mulţumesc, Puh.
—Uite, se învîrte tot *mereu,* spuse Ru, profund impresionat.
—Şi de ce nu m—aş învîrti? rosti cu răceală Hi—Ho.
—Eu ştiu să înot, spuse mîndru Ru.
—Nu mă învîrt tot mereu, spuse Hi—Ho. E mult mai complicat. N—aveam nici un chef să înot astăzi, continuă el, rotindu—se încet. Dar dacă, după ce intru, mă decid să efectuez o uşoară mişcare circulară de la dreapta la stînga — sau ar trebui să spun mai degrabă, adăugă el intrînd într—un alt vîrtej — de la stînga la dreapta, aşa cum mi se întîmpla accidental acum, nu e treaba nimănui, ci doar a mea.

Se lăsă un moment de tăcere în timp ce toţi gînueau.
—Am un fel de idee, spuse în cele din urmă Puh, dar nu cred că e prea strălucită.
—Nici eu nu cred, spuse Hi—Ho.
—Hai, spune, Puh, rosti Iepurilă. S—o auzim.
—Păi, dacă am arunca toţi bolovani şi alte lucruri în rîu pe o parte a lui Hi—Ho, bolovanii ar face vălurele şi vălurelele l—ar împinge pe cealaltă parte.
—E o idee foarte bună, rosti Iepurilă şi Puh era din nou fericit.
—Da, spuse Hi—Ho. Dragă Puh, cînd o să vreau să fiu scos, o să vă anunţ.
—Dar dacă îl lovim, din greşeală? zise Porculete îngrijorat.
—Sau dacă ratezi, din greşeală? spuse Hi—Ho. Gîndeşte—te la toate posibilităţile, Porculete, înainte de a vă apuca din nou de distracţii.

Dar Puh adusese bolovanul cel mai mare pe care—l putea duce şi se apleca peste pod, cu bolovanul în lăbuţe.

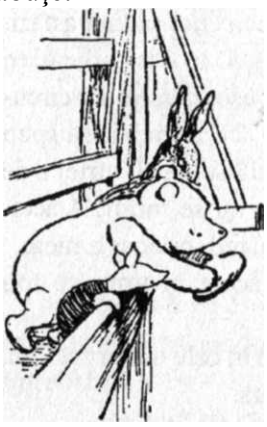

—Nu—l arunc, îl las să—mi scape, Hi—Ho, explică el. Şi atunci nu pot să ratez, adică nu pot să te lovesc. *N—ai putea* să nu te mai învîrţi o clipă, fiindcă mă cam încurci?
—Nu, rosti Hi—Ho. îmi *place* să mă învîrt. Iepurilă începu să simtă că era momentul să

preia comanda.
—Fii atent, Puh, spuse el. Cînd spun „Acum!", poţi să—i dai drumul. Hi—Ho, cînd spun „Acum!" Puh va da drumul bolovanului.
—Îţi mulţumesc foarte mult, Iepurilă, dar bănuiesc că o să—mi dau seama.
—Eşti gata, Pun? Porculete, fă—i loc lui Pun. Dă—te un pic mai în spate, Ru. Sînteţi gata?
—Nu, spuse Hi—Ho.
—*Acum!* spuse Iepurilă.
Puh dădu drumul bolovanului. Se auzi o clipoceală puternică şi Hi—Ho dispăru...

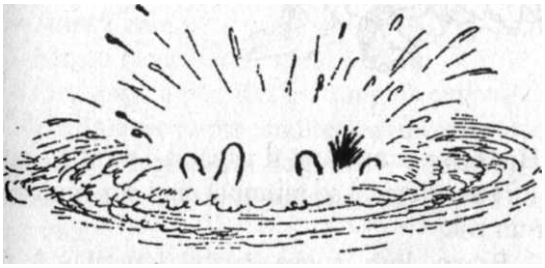

Urmă un moment de îngrijorare pentru privitorii de pe pod. Se uitară şi se uitară... şi nici măcar cînd zăriră băţul lui Porculete apărînd puţin înaintea băţului lui Iepurilă nu se bucurară atît de mult cît v—aţi fi aşteptat. Şi tocmai cînd Puh începea să creadă că nu alesese probabil bolovanul potrivit sau rîul potrivit sau ziua potrivită pentru Ideea lui, ceva cenuşiu se arătă pentru o clipă pe malul rîului... şi încet—încet se tot mărea... pînă ce, în cele din urmă, se ivi Hi—Ho.
Dădură năvală ţipînd de pe pod şi începură să—l împingă şi să—l tragă; şi în curînd Hi—Ho stătea din nou printre ei, pe uscat.

Hi—Ho se scutură şi îi rugă să—i explice cineva lui Porculete ce se întîmplă cînd stai mult timp într—un rîu.
—Bravo, Puh, spuse amabil Iepurilă. A fost bună ideea ta.
—Ce idee? întrebă Hi—Ho.
—Să te întingem pînă la mal.
—*Să mă întingeţi?* rosti uimit Hi—Ho. Să *mă* întingeţi? Doar n—aţi crezut că am fost *îngins,* nu? M—am scufundat. Puh a lăsat să cadă un bolovan mare pe mine şi, ca să nu mă lovească tare în piept, m—am scufundat şi am înotat pînă la mal.
—Nu—i adevărat, îi şopti Porculete lui Puh, ca să—l liniştească.
—Nu *cred* că e adevărat, spuse îngrijorat Puh.
—Aşa e, Hi—Ho, spuse Porculete. *Mie* mi s—a părut foarte bună ideea ta.
Puh începu să se simtă ceva mai bine, pentru că dacă eşti un Urs Cu Minte Foarte Puţintică şi Gîndeşti Lucruri, descoperi uneori că un Lucru care părea foarte Lucrăreţ înăuntru este cu totul altfel cînd iese la vedere şi îl privesc alţii. Şi, oricum, Hi—Ho *fusese* în rîu şi acum *nu mai era,* deci nu făcuse nici un rău nimănui.
—Dar cum ai căzut în apă, Hi—Ho? întrebă Iepurilă în timp ce—l ştergea cu batista lui Porculete.
—N—am căzut, spuse Hi—Ho.
—Atunci cum...
—Mi s—a făcut VÎNT, spuse Hi—Ho.
—Oo, spuse agitat Ru, te—a împins cineva?
—Un Săltăreţ cu prea multe aere mi—a făcut vînt. Stăteam şi mă gîndeam lîngă rîu — gîndeam, dacă vreunul dintre voi ştie ce—nseamnă asta — cînd mi s—a făcut vînt.
—Ah, Hi—Ho! rostiră toţi.
—Eşti sigur că n—ai alunecat? întrebă cu înţelepciune Iepurilă.
—Sigur că am alunecat. Dacă stai pe malul alunecos al unui rîu şi un Săltăreţ cu prea multe aere îţi dă vînt tare din spate, aluneci. Ce altceva puteam să fac?

—Dar cine a făcut asta? întrebă Ru. Hi—Ho nu răspunse.
—Bănuiesc că Tigrul, spuse nervos Porculete.
—Dar, Hi—Ho, spuse Puh, a fost o Glumă sau un Accident?
—N—am stat să întreb, Puh. Nici măcar pe fundul rîului n—am stat să—mi spun mie însumi. ***Este*** oare o Glumă Tare sau un Simplu Accident?" Pur şi simplu am plutit spre suprafaţa apei şi am spus în sinea mea „E udă". Dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

—Şi unde era Tigrul? întrebă Iepurilă. înainte de a apuca Hi—Ho să răspundă, se auzi un zgomot puternic în spatele lor şi din desiş îşi făcu apariţia Tigrul.
—Salut tuturor, spuse vesel Tigrul.
—Salut, Tigrule, spuse Ru.
Iepurilă îşi luă brusc un aer important.
—Tigrule, rosti el solemn, ce s—a întîmplat adineauri?
—Cînd anume? întrebă Tigrul cam neliniştit.
—Cînd i—ai făcut vînt lui Hi—Ho în rîu.
—Nu i—am făcut eu vînt.
—Ba mi—ai făcut vînt, rosti îmbufnat Hi—Ho.
—Zău că nu. M—a apucat tuşea şi s—a întîmplat să fiu în spatele lui Hi—Ho şi am spus *„Grrr—oppp—şşşşşşci".*
—De ce? spuse Iepurilă ajutîndu—l pe Porculete să se ridice şi ştergîndu—l de praf. N—ai păţit nimic, Porculete?
—M—a cam luat prin surprindere, spuse nervos Porculete.
—Uite asta se cheamă să faci vînt, spuse Hi—Ho. Să iei oamenii prin surprindere. Un obicei foarte neplăcut. Nu mă deranjează să stea Tigrul în Pădure, continuă el, fiindcă este o Pădure mare şi e loc destul în ea ca să—şi dea el aere. Dar nu văd de ce ar pătrunde în micul meu colţ din ea ca să—şi dea aere acolo. Parcă ar fi aşa de grozav acest colţ al meu. Desigur, pentru cei cărora le plac frigul, umezeala şi urîciunile, *este* un loc special, dar altminteri este un colţ oarecare şi dacă are cineva chef să—şi dea drumul la aere...
—Nu mi—am dat aere, am tuşit, spuse supărat Tigrul.
—Aer sau tuş, e tot una pe fundul rîului.
—Păi, tot ce pot să spun eu, spuse Iepurilă, este că... uite că vine Christopher Robin, aşa că poate să spună *el***.**

Christopher Robin venea dinspre Pădure spre pod, simţindu—se senin şi lipsit de griji, de parcă nouăsprezece ori doi nici nu conta cît fac, căci aşa şi era într—o după—amiază atît de frumoasă, şi se gîndea că dacă ar sta pe stinghia de jos a podului şi s—ar apleca şi ar privi rîul cum curge încet pe sub el, ar şti brusc tot ce era de ştiut şi ar putea să—i spună lui Puh, care nu era prea sigur de unele lucruri. Dar cînd ajunse la pod şi văzu toate animalele acolo, îşi dădu seama că nu era după—amiaza la care se gîndise el, ci, dimpotrivă, acel fel de după—amiază în care vrei *să faci* ceva.
—Uite cum stă treaba, Christopher Robin, începu Iepurilă. Tigrul...
—Eu n—am făcut nimic, spuse Tigrul.
—În orice caz, eu eram acolo, spuse Hi—Ho.
—Dar nu cred că a făcut—o dinadins, spuse Puh.
—Aşa e el, îşi dă aere, spuse Porculete. Nu se poate abţine.
—Încearcă să—mi dai *mie* vînt cu aerele tale, Tigrule, spuse nerăbdător Ru. Hi—Ho, Tigrul o să încerce *cu mine.* Porculete, crezi că...
—Staţi, spuse Iepurilă, doar n—o să vorbim toţi deodată. Problema este, ce părere are Christopher Robin

despre treaba asta?
—Eu doar am tuşit, spuse Tigrul.
—Şi—a dat drumul la aere, spuse Hi—Ho.
—M—a apucat un fel de hohoteală, spuse Tigrul.
—Linişte! spuse Iepurilă, ridicînd laba. Ce părere are Christopher Robin despre toată treaba? Asta—i problema.
—Păi, spuse Christopher Robin, fără să priceapă prea bine despre ce era vorba, *eu* cred că...
—Da, spuseră toţi.
—*Eu* cred că ar trebui să jucăm toţi Beţepuh. Şi aşa făcură. Şi Hi—Ho, care nu mai jucase niciodată, a cîştigat de mai multe ori decît toţi; şi Ru a căzut de două ori în apă, prima dată din întîmplare şi a doua oară dinadins, pentru că a văzut—o brusc pe Canga venind dinspre Pădure şi ştia că oricum va trebui să se ducă să se culce. Şi atunci Iepurilă a spus că o să plece cu ei; şi Tigrul şi cu Hi—Ho au plecat împreună, pentru că Hi—Ho voia să—i spună Tigrului Cum să Cîştige la *Beţepuh*, ceea ce se face lăsîndu—ţi băţul să cadă răsucit, dacă înţelegi, Tigrule, ce vreau să spun; şi Christopher Robin, Puh şi Porculete au rămas singuri pe pod.

Au privit ei mult timp rîul de sub ei, fără să rostească o vorbă şi rîul nu spunea nici el nimic, fiindcă se simţea foarte liniştit şi împăcat în acea după—amiază de vară.

—Tigrul este *de fapt* cumsecade, rosti alene Porculete.
—Sigur că este, spuse Christopher Robin.

—Toţi sînt cumsecade, spuse Puh. *Eu* aşa cred, spuse Puh. Dar probabil că nu am dreptate, spuse el.
—Ba sigur că ai, spuse Christopher Robin.

VII. ÎN CARE TIGRULUI ÎI IES AERELE

Într—o zi, Iepurilă şi Porculete şedeau în faţa uşii lui Puh şi îl ascultau pe Iepurilă, şi Puh şedea cu ei. Era o după—amiază adormitoare de vară şi Pădurea era plină de sunete molcome care păreau toate să—i spună lui Puh „Nu—l asculta pe Iepurilă, ascultă—mă pe mine". Aşa că el îşi luă o poziţie comodă ca să nu—l asculte pe Iepurilă şi din cînd în cînd deschidea ochii ca să spună „Ah!" şi apoi îi închidea din nou ca să spună „Aşa e" şi din cînd în cînd Iepurilă spunea „înţelegi ce vreau să spun, Porculete" cu multă sinceritate şi Porculete dădea din cap cu sinceritate, ca să arate că înţelegea.

—De fapt, spuse Iepurilă, terminînd în sfîrşit, Tigrul îşi dă atîtea aere în ultimul timp încît a sosit momentul să—i dăm o lecţie. Nu eşti de aceeaşi părere, Porculete?

Porculete spuse că Tigrul îşi *dădea* multe aere şi că dacă ar găsi o metodă de a scoate aerele din el ar fi o Idee Foarte Bună.

—Exact asta cred şi eu, spuse Iepurilă. Tu ce zici, Puh?

Puh deschise ochii tresărind şi spuse:

—Peste măsură. Din cale—afară.

—Ce e peste măsură? întrebă Iepurilă.

—Ce spuneai tu, spuse Puh. Indibitabil. Porculete îi dădu lui Puh un ghiont care—l înţepeni, iar Puh, care avea din ce în ce mai mult sentimentul că era altundeva, se ridică încet şi începu să se reculeagă.

—Dar cum o să facem? întrebă Porculete. Ce fel de lecţie, Iepurilă?

—Asta e problema, spuse Iepurilă. Cuvîntul „lecţie" îi reveni în memorie lui Puh
ca unul pe care îl mai auzise undeva.

—Există ceva care se cheamă Dedriblare, spuse el. Christopher Robin a încercat odată să mă înveţe, dar n—a făcut.

—Ce n—a făcut? spuse Iepurilă.

—N—a făcut ce? spuse Porculete. Puh clătină din cap.

—Nu ştiu, spuse el. Pur şi simplu n—a făcut. Dar despre ce vorbim?

—Puh, spuse Porculete pe un ton de reproş, n—ai ascultat ce spunea Iepurilă?

—Am ascultat, dar aveam un puf în ureche. N—ai putea, te rog, să mai spui o dată, Iepurilă?

Pe Iepurilă nu—l deranja niciodată să repete ce spusese mai înainte, aşa că întrebă de unde să înceapă; şi după ce Puh spuse să înceapă din momentul cînd îi intrase puful în ureche şi Iepurilă întrebă cînd fusese asta şi Puh spuse că nu ştia pentru că nu auzise bine, Porculete rezolvă situaţia, spunînd că ei încercau să facă un lucru, şi anume încercau să găsească o metodă de a scoate aerele din Tigrul, pentru că, oricît de mult ai ţine la el, nu puteai să negi că îşi dădea aere.

—A, înţeleg, spuse Puh.

—Se dă prea mare, spuse Iepurilă. Aici e buba. Puh încercă să se gîndească şi gîndul care—i veni nu era

de nici un folos. Aşa că fredona acest gînd foarte încet pentru el însuşi.

Iepurilă dac—ar fi
Mai mare
Mai gras
Şi mai tare
Sau mai mare
Decît Tigrul cel tare,
Tigrul dac—ar fi mai mic
Năravul Tigrului fără—de—milă
De a—şi da aere cu Iepurilă
N—ar mai conta
Nici un pic
Dacă Iepurilă
Mai înalt ar fi.

—Ce spunea Puh? întrebă Iepurilă. Era ceva folositor?
—Nu, rosti mîhnit Puh. Nimic folositor.
—Păi eu am o idee, spuse Iepurilă. Iată care e. Îl ducem pe Tigrul într—o *exploriţie* lungă, undeva unde n—a mai fost niciodată şi îl facem pierdut acolo, iar în dimineaţa următoare îl găsim din nou şi — fiţi atenţi ce spun — va fi un Tigru total schimbat.
—De ce? întrebă Puh.
—Pentru că va fi un Tigru Spăsit. Pentru că va fi un Tigru Trist, un Tigru Melancolic, Un Tigru Mic şi Îmi—Pare—Rău şi un Tigru Ah—Iepurilă—cît—mă—bucur—că—te—văd. De—aia!
—O să se bucure că ne vede şi pe mine şi pe Porculete?
—Bineînţeles.
—Asta—i bine, spuse Puh.
—Nu mi—ar plăcea să rămînă Trist, zise Porculete ros de îndoieli.
—Tigrii nu rămîn niciodată trişti, explică Iepurilă. Se refac cu o Rapiditate Uluitoare. Am întrebat—o pe Bufniţă, ca să fiu absolut sigur, şi ea a spus că după aşa ceva se refac întotdeauna cel mai bine. Dar dacă reuşim să—l facem pe Tigru să se simtă Mic şi Trist măcar pentru cinci minute, vom face o faptă foarte bună.
—Christopher Robin ar fi de aceeaşi părere? întrebă Porculete.
—Da, spuse Iepurilă. Ar spune „Ai făcut o faptă bună, Porculete". Aş fi făcut—o eu singur, numai că din întîmplare eu fac altceva. îţi mulţumesc, Porculete. Şi ţie, Puh, desigur.

Porculete se bucură foarte mult şi îşi dădu seama imediat că ceea ce aveau de gînd să—i facă Tigrului era un lucru bun şi, deoarece Puh şi Iepurilă îl făceau împreună cu el, era un lucru pe care chiar şi un Animal Foarte Mititel trezindu—se dimineaţa îl putea face cu plăcere. Deci singura întrebare era unde să—l facă pierdut pe Tigru?
—Îl ducem la Parul Nord, spuse Iepurilă, deoarece pentru noi a fost o *exploriţie* foarte lunga ca să—l găsim, aşa că pentru Tigru va fi o foarte lunga exploriţie ca să—l *negăsească* din nou.

Veni acum rîndul lui Puh să se bucure foarte tare, pentru că el găsise primul Parul Nord şi cînd vor ajunge acolo Tigrul va vedea o plăcuţa pe care scria „Descoperit de Puh, Puh l—a găsit" şi apoi Tigrul va şti, ceea ce poate că nu ştia, ce fel de Urs era Puh. Era *acel* fel de Urs.

S—a stabilit deci că vor porni în dimineaţa următoare şi că Iepurilă, care locuia în apropiere de Canga şi Ru şi de Tigru, se va duce imediat acasă ca să—l întrebe pe Tigru ce avea de gînd să facă mîine, pentru că, dacă nu avea nimic de făcut, ce—ar fi să vină într—o *exploriţie* şi să—i convingă pe Puh şi pe Porculete să vină şi ei? Şi dacă Tigrul va spune „Da" va fi în regulă, iar dacă va spune „Nu"...
—N—o să spună, spuse Iepurilă. Lăsaţi pe mine. Şi o şterse cu un aer preocupat.

Ziua următoare era o zi cu totul diferită. în loc să fie caldă şi însorită, era rece şi ceţoasă. în ce—l privea pe Puh, pe el nu—l deranja, dar cînd se gîndea cîtă miere nu vor face albinele, o zi rece şi ceţoasă îl făcea întotdeauna să i se facă milă de ele. îi spuse acest lucru lui Porculete cînd Porculete veni să—l ia şi Porculete spuse că pe el nu—l preocupa prea mult asta, ci cît frig şi cîtă tristeţe ar îndura cel care s—ar

rătăci o zi întreagă în creasta Pădurii. Dar cînd el şi Puh ajunseră la casa lui Iepurilă, Iepurilă spuse că era o zi perfectă pentru ei, pentru că Tigrul alerga întotdeauna înaintea lor ca să—şi dea aere şi că de îndată ce el se va face nevăzut, ei o vor zbughi în direcţie opusă şi el n—o să—i mai vadă niciodată.
—Chiar niciodată? spuse Porculete.
—Adică pînă îl vom regăsi noi, Porculete. Mîine sau cînd o fi să fie. Haideţi. Ne aşteaptă.

Cînd au ajuns la casa lui Canga, au descoperit că şi Ru aştepta, fiind bun prieten cu Tigrul, ceea ce era Jenant; dar Iepurilă îi şopti „Las'pe mine" lui Puh pe după lăbuţă şi se apropiară de Canga.
—Nu cred că ar fi bine să vină şi Ru, spuse el. Nu e o zi potrivită.
—De ce? întrebă Ru, care n—ar fi trebuit să tragă cu urechea.
—E o zi urîtă şi rece, spuse Iepurilă clătinînd din cap. Şi tuşeai dimineaţă.
—De unde ştii? se indignă Ru.
—Vai, Ru, nu mi—ai spus nimic, îi reproşa Canga.
—Era tuse de biscuit, spuse Ru, nu tuşea de care spui tu.
—Nu e bine astăzi, scumpule. în altă zi.
—Mîine? întrebă Ru plin de speranţă.
—Vom vedea, spuse Canga.
—Întotdeauna vezi şi nu se întîmplă nimic niciodată, spuse trist Ru.
—Nimeni nu vede într—o zi ca asta, Ru, spuse Iepurilă. Nu cred că vom ajunge prea departe şi pe urmă în după—amiaza asta noi toţi vom... vom... ah, ai apărut, Tigrule. Hai, vino! La revedere, Ru. În după—amiaza asta, vom... Hai, Puh! Sînteţi gata toţi? E—n regulă. Să mergem.

Şi plecară. La început, Puh, Iepurilă şi Porculete au mers împreună şi Tigrul se rotea în jurul lor, iar apoi, cînd cărarea s—a îngustat, Iepurilă, Porculete şi Puh au mers unul în spatele celuilalt, iar Tigrul se rotea în jurul lor pe diagonală şi încet—încet, cînd desişul a început să—i înţepe de pe ambele părţi ale cărării, Tigrul a început să alerge încoace şi—ncolo înaintea lor şi uneori îşi dădea aere ciocnindu—se de Iepurilă, iar alteori nu. Şi pe măsură ce ajungeau mai sus, ceaţa se îndesea, aşa că Tigrul dispărea mereu şi tocmai cînd credeai că nu mai era acolo, apărea din nou spunînd „Haideţi odată!" şi pînă să apuci să spui ceva, nu mai era.

Iepurilă se răsuci şi îl înghionti pe Porculete.
—Data viitoare, spuse el. Spune—i lui Puh.
—Data viitoare, îi spuse Porculete lui Puh.
—Care dată? îi spuse Puh lui Porculete. Tigrul apăru brusc, se ciocni de Iepurilă ca să—şi dea aere şi dispăru din nou. „Acum!", spuse Iepurilă. Sări într—o groapă de lîngă cărare şi Puh şi Porculete săriră după el. Se ghemuiră printre ferigi, ciulind urechile. Pădurea este foarte tăcută cînd te opreşti s—o asculţi. Nu vedeau nimic, nu auzeau nimic.

—Ssst! spuse Iepurilă.
—Asta şi fac, spuse Puh.

Se auziră nişte labe... apoi din nou, linişte.
—Salut! spuse Tigrul şi se auzi dintr—o dată atît de aproape, că Porculete ar fi sărit în sus dacă din întîmplare Puh n—ar fi fost aşezat pe cea mai mare parte a lui.

—Unde sînteţi? strigă Tigrul.

Iepurilă îl înghionti pe Puh, iar Puh se uită în jur ca să—l înghiontească pe Porculete, dar nu—l găsi şi Porculete continuă să respire ferigi ude în cea mai mare linişte şi se simţea foarte curajos şi nerăbdător.

—Ciudat, spuse Tigrul.

Se lăsă o clipă de tăcere, apoi îi auziră din nou paşii îndepărtîndu—se. Mai aşteptară un pic, pînă ce Pădurea deveni atît de tăcută încît aproape că îi înfricoşa şi atunci Iepurilă se ridică şi se întinse.

—Ei? şopti el mîndru. Am reuşit! Exact cum am spus.

—M—am gîndit, spuse Puh, şi cred că...

—Nu, spuse Iepurilă. Nu mai gîndi. Fugiţi. Haideţi! Şi o zbughiră toţi, cu Iepurilă în frunte.

—Acum, spuse Iepurilă, după ce se îndepărtaseră puţin, putem vorbi. Ce voiai să spui, Puh?

—Nimic important. De ce am luat—o pe—aici?

—Pentru că e drumul spre casă.

—A! spuse Puh.

—*Cred* că e puţin mai la dreapta, spuse nervos Porculete. *Tu* ce părere ai, Puh?

Puh îşi privi lăbuţele. Ştia că una din ele era dreapta şi ştia că atunci cînd hotărăşti care din ele e dreapta, cealaltă e stînga, dar nu—şi amintea niciodată cum să înceapă.

—Păi..., rosti ei rar.

—Haideţi, spuse Iepurilă. Ştiu că e pe aici. Porniră mai departe. Peste zece minute, se oprira din nou.

—E o prostie, spuse Iepurilă, dar pentru o clipă, am... A, da, desigur. Haideţi...

—Am ajuns, spuse Iepurilă zece minute mai tîrziu. Ba nu, n—am ajuns.

—Acum, spuse Iepurilă zece minute mai tîrziu, cred că ar trebui să ajungem — sau sîntem un pic mai la dreapta decît credeam?

—E ciudat, spuse Iepurilă zece minute mai tîrziu, cum totul pare la fel în ceaţă. Ai observat, Puh?

Puh spuse că a observat.

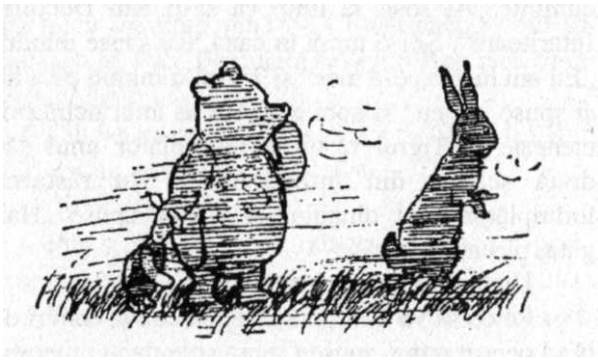

—Noroc că noi cunoaştem atît de bine Pădurea, căci altminteri ne—am putea rătăci, spuse Iepurilă o jumătate de oră mai tîrziu şi rîse degajat aşa cum rîzi cînd cunoşti atît de bine Pădurea că nu te poţi rătăci.

Porculete îl ajunse pe Puh din urmă.

—Puh! şopti el.

—Da, Porculete.

—Nimic, zise Porculete luîndu—l pe Puh de lăbuţa. Am vrut doar să mă asigur că eşti aici.

*

* *

După ce Tigrul renunţase să—i mai aştepte pe ceilalţi să—l prindă din urma şi ei nu apăruseră şi după ce se plictisise să nu mai aibă cui să—i spună „Haideţi odată", se gîndi să se ducă acasă. Porni deci tropăind înapoi; şi primul lucru pe care l—a spus Canga cînd l—a văzut a fost „Ce Tigru cuminte! Ai sosit la timp ca să—ţi dau Doctoria întăritoare". Şi i—o turnă în cană. Ru spuse mîndru „Eu am luat—o pe—a mea" şi Tigrul o înghiţi pe a lui şi spuse „Şi eu" şi apoi el şi Ru se îmbrînciră prieteneşte şi Tigrul răsturnă întîmplător unul sau două scaune din întîmplare şi Ru răsturnă întîmplător unul dinadins şi Canga spuse „Hai, gata, plecaţi de—aici".

—Unde să plecam? întreba Ru.

—Puteţi să vă duceţi să culegeţi cîteva conuri de brad pentru mine, spuse Canga şi le dădu un coş.

S—au dus deci la Cei Şase Pini şi au aruncat unul într—altul cu conuri de brad pînă cînd au uitat de ce veniseră şi au lăsat coşul sub copaci şi s—au întors la masă. Şi tocmai cînd terminau masa, Christopher Robin băgă capul pe uşă.

—Unde e Puh? întrebă el.

—Tigrule dragă, unde e Puh? spuse Canga. Tigrul explică imediat ce se întîmplase în timp ce Ru explica despre Tuşea lui de Biscuiţi şi Canga le spunea să nu vorbească amîndoi deodată, aşa că mai trecu un timp pînă ce Christopher Robin să înţeleagă că Puh, Porculete şi Iepurilă se rătăciseră în ceaţa din creasta Pădurii.

—Ciudat lucru cu Tigrii, îi şopti Tigrul lui Ru, că Tigrii nu se rătăcesc *niciodată.*

—De ce, Tigrule?

—Pur şi simplu nu se rătăcesc, explică Tigrul. Asta e situaţia.

—Păi, spuse Christopher Robin, va trebui să mergem să—i căutăm, asta e. Hai, Tigrule.

—Trebuie să plec să—i caut, îi explica Tigrul lui Ru.

—Nu pot să—i caut şi eu? întrebă nerăbdător Ru.

—Nu azi, scumpule, spuse Canga. În altă zi.

—Dacă se rătăcesc mîine, pot să—i caut?

—Vom vedea, spuse Canga şi Ru, care ştia ce însemna asta, se duse într—un colţ ca să exerseze sărituri numai pentru el, în parte pentru că voia să le exerseze şi în parte pentru că nu voia să—şi închipuie Christopher Robin şi Tigrul că îl deranja cînd ei plecau fără el.

*
* *

—Adevărul este, spuse Iepurilă, că am pierdut drumul cumva.

Se odihneau într—o mică groapă de nisip din creasta Pădurii. Puh se cam săturase de acea groapă de nisip şi o bănuia că îi cam urmărea, pentru că în orice direcţie o luau, întotdeauna ajungeau la ea şi de fiecare dată, cum venea ea spre ei prin ceaţa, Iepurilă rostea victorios „Acum ştiu unde sîntem!" şi Puh spunea cu tristeţe „Şi eu ştiu", iar Porculete nu spunea nimic. încercase să găsească şi el ceva de spus, dar singurul lucru la care se putea gîndi era „Ajutor! Ajutor!" şi i se părea o prostie de vreme ce era cu Puh şi cu Iepurilă.

—Păi, spuse Iepurilă după o lungă tăcere în timpul căreia nimeni nu i—a mulţumit pentru frumoaşa plimbare pe care o făceau, cred că ar trebui să pornim. încotro să încercăm?

—Ce—ar fi, rosti rar Puh, dacă de îndată ce vom ieşi din groapa asta, am încerca s—o găsim din nou?

—Ce rost ar avea? spuse Iepurilă.

—Păi, spuse Puh, noi tot căutăm drumul spre Casă şi nu—l găsim, aşa că m—am gîndit că, dacă am căuta Groapa asta, precis n—o s—o găsim, ceea ar fi un Lucru Bun, pentru că s—ar putea să găsim ceea *nu căutăm,* adică s—ar putea să fie exact ceea ce *căutăm* de fapt.

—Nu văd nici o noimă în treaba asta, spuse Iepurilă.

—Nu, spuse umil Puh, nu are nici o noimă. Dar la început *părea* că va avea. Numai că s—a întîmplat ceva pe drum.

—Dacă m—aş îndepărta de Groapa asta şi apoi m—aş întoarce la ea, *precis* aş găsi—o.

—Eu cred că s—ar putea să n—o găseşti, spuse Puh. Aşa m—amgîndit.

—Încearcă, spuse brusc Porculete. Noi te aşteptăm aici.

Iepurilă rîse scurt ca să arate cît de prostuţ era Porculete şi păşi în ceaţă. După ce făcu o sută de metri, se întoarse şi pomi iar înapoi... şi după ce Puh şi Porculete îl aşteptară douăzeci de minute, Puh se ridică.

—M—am gîndit, spuse Puh. Hai să mergem acasă, Porculete.

—Puh, strigă Porculete, foarte agitat, dar ştii drumul?

—Nu, spuse Puh. Dar am douăşpe ulcele cu miere în dulap şi mă cheamă de cîteva ore. Pînă acum n—am putut să le aud ca lumea pentru că Iepurilă *vorbea* mereu, dar dacă nimeni nu vorbeşte în afară de cele douăşpe ulcele, *cred,* dragă Porculete, că o să aflu din ce direcţie se aud. Hai!

Au pornit împreună; şi mult timp Porculete n—a scos o vorbă, ca să nu întrerupă ulcelele; şi apoi, dintr—o dată, scoase un fel de guiţat... şi un fel de „Ooo!"... pentru că acum începea să ştie unde se afla; dar încă nu îndrăznea s—o spună cu glas tare, că poate nu ştia. Şi tocmai cînd deveni atît de sigur încît nu mai conta dacă ulcelele continuau sau nu să—l cheme, se auzi un strigăt în faţa lor şi din ceaţă se ivi Christopher Robin.

—A, iată—vă, spuse degajat Christopher Robiri, prefăcîndu—se că nu fusese îngrijorat.

—Iată—ne, spuse Puh.

—Unde e Iepurilă?

—Nu ştiu, spuse Puh.

—Păi... probabil că o să—l găsească Tigrul. El vă caută pe toţi.

—Păi, spuse Puh, eu trebuie să ajung acasă, că am o treabă şi Porculete la fel, pentru că n—am făcut—o încă şi...

—Vin să te păzesc, spuse Christopher Robin.

Se duse deci acasă cu Puh şi îl păzi foarte mult timp... şi în tot acest timp cînd el îl păzea, Tigrul bîntuia prin Pădure scoţînd un fel de scheunături ca să—l audă Iepurilă. Şi în cele din urma, un Iepure foarte Mic şi Spăsit îl auzi. Şi Iepurele Mic şi Spăsit se repezi prin ceaţă în direcţia scheunăturilor şi deodată dădu de Tigru; un Tigru Prietenos, un Tigru Semeţ, un Tigru Mare şi Binevoitor, un Tigru care sărea dîndu—şi aere, dacă totuşi a sărit, atît de frumos, cum ar trebui să sară orice Tigru.

—Ah, Tigrule, cît *mă bucur* că te văd, strigă Iepurilă.

VIII. ÎN CARE PORCULETE FACE UN LUCRU FOARTE MARE

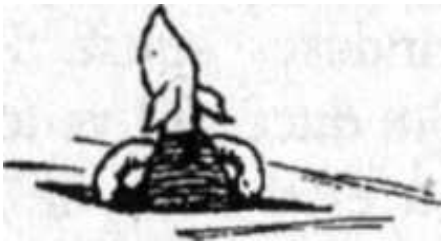

La jumătatea drumului dintre casa lui Puh şi casa lui Porculete era un Loc de Gîndire, unde se întîlneau uneori după ce se hotărîseră să se vadă şi, pentru că era cald şi ferit de vînt, şedeau acolo un timp întrebîndu—se ce vor mai face acum, după ce se văzuseră. într—o zi cînd se hotărîseră să nu facă nimic, Puh compuse o strofă despre el, pentru ca toată lumea să ştie la ce slujea acel loc.

Acest loc cald şi însorit
Lui Puh îi aparţine.
Şi aici se—ntreaba el uimit
Ce o să facă mîine.
Ei drăcie, m—am pripit!
Şi Porculete e cu mine.

Şi într—o dimineaţă de toamnă, cînd vîntul smulsese toate frunzele copacilor în timpul nopţii şi încerca să smulgă şi crengile, Puh şi Porculete şedeau în Locul de Gîndire şi îşi puneau întrebări.
—*Eu* mă gîndesc, spuse Puh, că mă gîndesc că o să mergem în Cartierul Puh să—l vedem pe Hi—Ho, pentru că s—ar putea să—i fi luat vîntul casa şi poate că ar vrea să i—o facem la loc.
—*Eu* mă gîndesc, spuse Porculete, că mă gîndesc că ne vom duce să—l vedem pe Christopher Robin, numai că el n—o să fie acasă, aşa că nu putem să ne ducem.
—Hai să mergem să—i vedem *pe toţi,* spuse Puh. Pentru că după ce ai mers prin vînt kilometri întregi şi intri deodată în casa cuiva şi el spune „Salut, Puh, ai picat la tanc pentru o gustărică mică şi delicată", chiar aşa şi este şi asta zic eu că este o Zi Prietenoasă.

Porculete se gîndea că ar trebui să aibă un Motiv ca să se ducă să—i viziteze pe toţi, cum ar fi Să—l Caute pe Mărunţelul sau să Organizeze o Exploriţie, dacă Puh putea născoci ceva.

Şi Puh născoci.
—O să ne ducem fiindcă este joi, spuse el, şi o să ne ducem să le urăm tuturor O Zi De Joi Foarte Fericită. Hai, Porculete.

Se ridicară; şi după ce Porculete se aşeză din nou, pentru că nu ştia că vîntul bătea atît de tare şi Puh îl ajutase să se ridice, porniră. S—au dus mai întîi la casa lui Puh şi din fericire Puh ajunsese acasă tocmai cînd sosiră ei, aşa că îi pofti înăuntru şi au stat puţin, apoi s—au dus la Canga, ţinîndu—se unul de celălalt şi strigînd „Nu—i aşa?" şi „Ce?" şi „Nu te aud". Cînd au ajuns la casa lui Canga erau atît de osteniţi de lupta cu vîntul că au rămas la dejun. După aceea li s—a părut la început cam frig afară, aşa că şi—au croit drum spre casa lui Iepurilă cît de repede au putut.

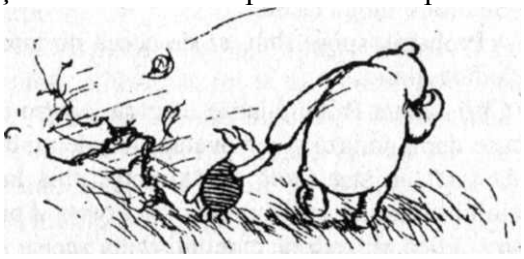

—Am venit să—ţi urăm O Zi De Joi Foarte Fericită, spuse Puh, după ce intrase şi ieşise o dată sau de două ori, ca să fie sigur că o *să poată* ieşi din nou.
—Dar ce se va întîmpla în ziua de joi? întrebă Iepurilă şi după ce Puh îi explică şi Iepurilă, a cărui viaţă era alcătuită din Lucruri Importante, spuse „A, eu credeam că aţi venit cu o treabă", se aşezară un pic... şi după un timp, Puh şi Porculete plecară mai departe. Vîntul bătea acum din spate, aşa că nu mai erau nevoiţi să strige.
—Iepurilă e deştept, spuse Puh cufundat în gînduri.

—Da, spuse Porculete. Iepurilă e deştept.
—Şi are Minte.
—Da, spuse Porculete. Iepurilă are Minte. Se lăsă o lungă tăcere.
—Probabil, spuse Puh, că de aceea nu înţelege niciodată nimic.

Christopher Robin ajunsese acasă, pentru că se făcuse după—amiază şi s—a bucurat atît de mult să—i vadă încît au stat acolo aproximativ pînă la ora ceaiului şi atunci au băut un ceai Foarte Aproximativ, adică un ceai de care uiţi după aceea, şi au pornit mai departe spre Cartierul Puh ca să—l vadă pe Hi—Ho, pînă nu era prea tîrziu ca să bea un Ceai Adevărat cu Bufniţa.
—Salut, Hi—Ho, strigară ei veseli.
—A! spuse Hi—Ho. V—aţi rătăcit?
—Nu, am venit să te vedem, spuse Porculete. Şi să vedem în ce stare e casa ta. Uite, Puh, e încă în picioare!
—Ştiu, spuse Hi—Ho. Foarte bizar. Probabil a venit cineva pe—aici şi a pus—o la loc.
—Ne întrebam dacă n—a dat—o jos vîntul, spuse Puh.
—A, probabil de aceea nu s—a sinchisit nimeni. Credeam că poate au uitat.
—Păi noi ne bucurăm mult că te—am văzut şi acum ne ducem s—o vedem pe Bufniţă.
—Foarte bine. O să vă placă Bufniţa. A trecut în zbor pe aici acum o zi sau doua şi m—a observat. N—a spus nimic de fapt, dar a ştiut că eram eu. Un gest prietenesc din partea ei. încurajator.

Puh şi Porculete se foiră un pic, apoi spuseră „Păi, rămîi cu bine, Hi—Ho", zăbovind cît mai mult, dar aveau cale lungă de făcut şi voiau să plece mai departe.
—Să ne vedem cu bine, spuse Hi—Ho. Ai grijă, Porculete mititel, să nu te ia vîntul. Ţi—am duce dorul. Oamenii ar întreba „Unde l—a dus vîntul pe Porculete cel mititel?" fiindcă ar vrea să ştie cu adevărat. Bine, la revedere. Şi vă mulţumesc că aţi trecut întîmplător pe la mine.
—Rămîi cu bine, spuseră Puh şi Porculete pentru ultima dată şi îşi croiră drum mai departe, spre casa Bufniţei.

Acum vîntul bătea din faţă şi urechile lui Porculete fluturau în urma lui ca nişte steaguri în timp ce el se lupta să meargă mai departe şi parcă trecură cîteva ceasuri pînă ce le băgă la adăpostul Pădurii de O Sută de Pogoane, unde urechile se ridicară din nou, ca să asculte, cam îngrijorate, vuietul rafalelor printre vîrfurile copacilor.

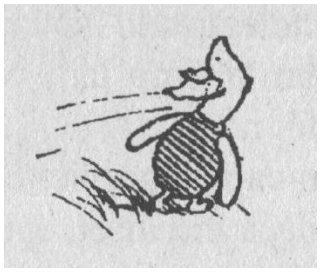

—Puh, dacă o să cadă un copac cînd noi ne aflăm sub el?
—Şi dacă n—o să cadă? spuse Puh după ce chibzui adînc.

Porculete se linişti şi în scurt timp băteau şi sunau foarte veseli la uşa Bufniţei.
—Salut, Bufniţo, spuse Puh. Sper că n—am întîrziat prea mult la... adică, ce mai faci, Bufniţo? Porculete şi cu mine am trecut să vedem ce mai faci, pentru că e Joi.
—Ia loc, Puh. Ia loc, Porculete, spuse amabilă Bufniţa. Faceţi—vă comozi.

Îi mulţumiră şi se făcură cît mai comozi cu putinţă.
—Pentru că, înţelegi tu... spuse Puh, ne—am grăbit ca să ajungem la timp la... ca să te vedem înainte de a pleca din nou.

Bufniţa dădu din cap cu gravitate.
—Corectaţi—mă dacă mă înşel, spuse ea, dar am dreptate dacă bănuiesc că afară este o zi foarte Aprigă?
—Foarte, spuse Porculete, care îşi dezgheţa în tăcere urechile, dorindu—şi să fie din nou la adăpost, în casa lui.
—Aşa m—am gîndit şi eu, rosti Bufniţa. Exact într—o zi la fel de Aprigă ca asta, Unchiul meu Robert, al cărui portret îl vezi, Porculete, pe peretele din dreapta ta, întorcîndu—se cu puţin înainte de amiază, de la... Ce—i asta? Se auzi o trosnitură puternică.

—Păzea! strigă Puh. Fii atent la ceas! Dă—te la o parte, Porculete! Porculete, cad peste tine!
—Ajutor! strigă Porculete.

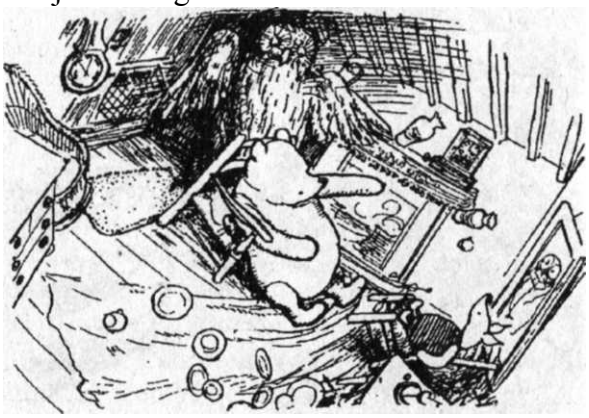

Partea de cameră unde se afla Puh se ridica încet în sus şi scaunul lui începu să alunece în jos, peste scaunul lui Porculete. Ceasul o luase uşor în jos pe policioara căminului, adunînd pe parcurs vasele, pînă ce se sparseră toate pe ceea ce fusese pînă atunci pardoseala, dar acum încerca să vadă cum arăta ca perete. Unchiul Robert, care urma să devină noul preş din faţa vetrei şi lua cu el restul peretelui pe care stătuse, sub formă de covor, se ciocni de scaunul lui Porculete, exact cînd Porculete spera să—l părăsească şi, un timp, deveni o mare problemă să—şi amintească încotro era cu adevărat nordul. Apoi se auzi din nou o trosnitură puternică... şi camera Bufniţei se adună la repezeală... apoi se făcu linişte.

*

* *

Într—un colţ al camerei, faţa de masă începu să se zvîrcolească.

Apoi se răsuci, făcîndu—se minge şi se rostogoli de—a curmezişul camerei.

Apoi, sari în sus și—n jos o dată sau de doua ori şi scoase la iveala două urechi.

Se rostogoli din nou de—a curmezişul camerei şi apoi se desfăcu.

—Puh, spuse speriat Porculete.
—Da, rosti unul dintre scaune.
—Unde sîntem?
—Nu sînt prea sigur, spuse scaunul.
—Sîntem... sîntem în casa Bufniţei?
—Cred că da, pentru că tocmai trebuia să bem ceaiul şi nu l—am băut.
—A! rosti Porculete. Oare Bufniţa ţine *întotdeauna* o cutie poştală pe tavan?
—Acolo o ţine?
—Da, priveşte.
—Nu pot, spuse Puh. Sînt cu faţa în jos sub ceva şi asta este o poziţie foarte proastă pentru a privi un tavan.

—Păi acolo o ţine, Puh.
—Poate că a mutat—o, spuse Puh. Ca să facă o schimbare.
Se auzi mişcare în dosul mesei din celălalt colţ al camerei şi Bufniţa reveni printre ei.
—A, Porculete, spuse Bufniţa, părînd foarte enervata. Unde e Puh?

—Nu prea ştiu, spuse Puh.

Auzindu—i glasul, Bufniţa se întoarse şi se încruntă către acea parte din Puh pe care o putea vedea.

—Puh, rosti aspru Bufniţa, *tu* ai făcut asta?

—Nu, spuse Puh spăsit. *Nu cred.*

—Atunci cine?

—Cred că vîntul, spuse Porculete. Cred că vîntul ţi—a dărîmat casa.

—A, asta era? Am crezut că Puh e de vină.

—Nu, spuse Puh.

—Dacă vîntul a făcut asta, spuse Bufniţa, cugetînd asupra acestei probleme, atunci nu e Puh de vină. Nu i se poate pune nimic în cîrcă. Şi, după ce rosti aceste cuvinte amabile, zbură să—şi vadă noul tavan.

—Porculete! şopti tare Puh. Porculete se aplecă spre el.

—Da, Puh.

—Ce—a zis că am în cîrcă?

—A zis că nu te învinovăţeşte.

—A! Am crezut că a spus... Aha, înţeleg.

—Bufniţo, spuse Porculete, coboară ca să—l ajuţi pe Puh.

Bufniţa, care îşi admira cutia poştală, se întoarse jos. împinseră şi traseră fotoliul împreună şi în scurt timp, Puh ieşi de dedesubt şi acum putea să privească din nou în jur.

—Bravo! rosti Bufniţa. Frumoasă situaţie!

—Ce ne facem, Puh? Nu—ţi vine vreo idee?

—Ba *tocmai* mi—a venit o idee, spuse Puh. Mi—a venit o mică idee. Şi începu să cînte:

Pe piept stăteam lungit
Gîndindu—mă că ar fi potrivit
Să mă prefac că—s ostenit;
Pe burtă mă—ntindeam
Şi la un cîntec mă gîndeam,
Dar chiar degeaba mă căzneam.
Mi se turtise faţa Pe podea
Cum îi stă bine unui acrobat;
Dar ăsta nu—i lucru curat
Pentru un urs adevărat
Să—l ţintuieşti c—un scaun tare
Şi un fel de vînătaie mare
Care creşte şi tot creşte
Şi bietul lui năsuc îl urîţeşte
Şi cu un fel de umflătură
Lătindu—se peste măsură,
Pe gît, pe urechiuşe şi pe gură.

—Asta a fost tot, spuse Puh.

Bufniţa tuşi, aşa, cam *neadmirativ*, şi spuse că dacă Puh era sigur că asta era tot, puteau să se preocupe acum de Problema Salvării.

—Pentru că, spuse Bufniţa, nu putem ieşi prin ceea ce era înainte uşa principală. A căzut ceva pe ea.

—Şi atunci *cum* putem ieşi? întrebă îngrijorat Porculete.

—Aceasta este Problema, dragă Porculete, despre care îl rog pe Puh să—şi spună părerea.

Puh şedea pe podeaua care fusese înainte un perete şi privea în sus, spre tavanul care fusese înainte un alt perete, cu o uşă principală care fusese înainte o uşă principală şi încerca să—şi facă o părere.

—Ai putea să zbori pînă sus la cutia poştală, cu Porculete pe spate? întrebă el.

—Nu, se grăbi să răspundă Porculete. Nu poate. Bufniţa îi explică despre Muşchii Dorsali Necesari. Le mai explicase asta odată lui Puh şi lui Christopher Robin şi de atunci tot aşteptase să se mai

ivească o ocazie ca să repete explicaţia, pentru că este un lucru pe care—l poţi explica uşor de două ori, pînă înţelege cineva despre ce e vorba.
—Pentru că, înţelegi tu, Bufniţo, dacă am putea să—l băgăm pe Porculete în cutia poştală, s—ar putea strecura prin locul pe unde se introduc scrisorile, ar coborî pe copac şi ar fugi după ajutor.

Porculete se grăbi să spună că în ultimul timp se făcuse mai măricel şi nu era *posibil,* deşi el ar fi dorit foarte mult, şi Bufniţa spuse că în ultimul timp îşi făcuse cutia poştală mai măricică, în eventualitatea că va primi scrisori mai mari, aşa că Porculete *ar putea,* dar Porculete spuse „Dar ai zis *eh nu pot* ăia, ştii—tu—ce necesari", iar Bufniţa spuse „Da, *nu pot,* deci n—are rost să ne mai gîndim la asta", iar Porculete spuse „Atunci mai bine să ne gîndim la altceva", ceea ce şi începu imediat să facă.

Dar gîndurile lui Puh se întorseseră la ziua în care îl salvase pe Porculete de potop şi toată lumea îl admirase atît de mult; şi deoarece asta nu se mtîmpla prea des, se gîndi că i—ar plăcea să se întîmple din nou. Şi deodată, aşa cum îi venise şi atunci, îi veni o idee.
—Bufniţo, spuse Puh. M—am gîndit la ceva.
—Ce Urs Săritor şi Ager! Puh era foarte mîndru că i se spusese că este un
urs săritor ca un înger şi spuse cu modestie că întîmplător tocmai îi venise ideea. Legi un capăt de sfoară de Porculete, zbori pînă la cutia poştală cu celălalt capăt în cioc, tragi sfoara prin cutia de sîrmă şi o cobori pe podea, apoi tragi de acest capăt împreună cu Puh, şi Porculete o să se ridice încet, la celălalt capăt. Şi gata.
—Şi gata cu Porculete, spuse Bufniţa. Dacă se rupe sfoara.
—Dacă se rupe? întrebă Porculete, fiindcă dorea cu adevărat să ştie.
—Atunci încercăm cu altă sfoară.

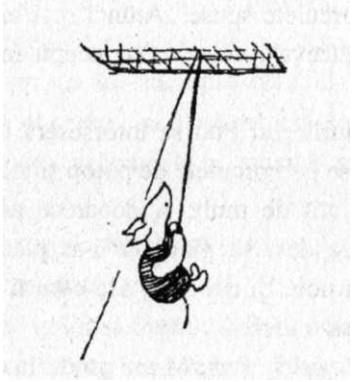

Asta nu era prea plăcut pentru Porculete, fiindcă oricît de multe sfori ar fi încercat să tragă în sus, tot el va fi cel care va cădea; dar părea singura soluţie. Aşa că, depănînd în minte toate clipele fericite pe care le petrecuse în Pădure *fără* a fi fost tras în sus spre tavan cu o sfoară, Porculete dădu curajos din cap spre Puh şi spuse că era Un Plan Foarte Inte—te—te—teli—teli—gent.
—N—o să se rupă, şopti încurajator Puh, pentru că tu eşti un Animal Mititel şi eu o să stau dedesubt
şi, dacă ne vei salva pe toţi, o să ai ocazia să vorbeşti despre un Lucru Foarte Mare şi poate o să compun un cîntec şi oamenii o să spună „Porculete a făcut un lucru atît de mare încît s—a făcut despre fapta lui un Cîntec Puh Glorios."

Porculete se simţi mult mai bine după aceste cuvinte şi cînd totul fu gata şi el se pomeni ridicîndu—se încet spre tavan, era atît de mîndru, încît îi venea să strige „Priviţi—mă!", dacă nu s—ar fi temut că Puh şi Bufniţa ar putea să dea drumul la capătul lor de sfoară ca să se uite la el.
—Hopa sus! strigă vesel Puh.
—Ascensiunea se efectuează conform aşteptărilor, rosti Bufniţa încurajator.

În curînd se termină. Porculete deschise cutia poştală şi se vîrî în ea.

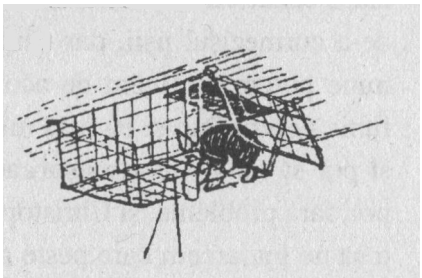

Apoi, după ce se dezlegă, începu să se strecoare prin deschizătura prin care odinioară, cînd uşile principale erau uşi principale, alunecaseră multe scrisori neaşteptate pe care *AŢINFUB* şi le scrisese singură.

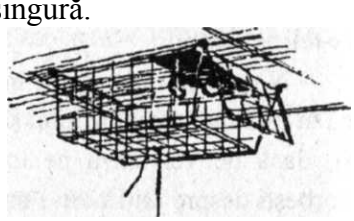

Se căzni şi se căzni şi, cu o ultimă căznitură, ieşi.

Fericit şi emoţionat, se întoarse să guiţe un ultim mesaj către ostatici.

— E—n regulă, strigă el prin cutia poştală. Copacul tău a căzut chiar peste ea, Bufniţo, şi o cracă este de—a curmezişul uşii, dar Christopher Robin şi cu mine putem s—o luăm de acolo şi o să aducem o funie pentru Puh şi eu o să mă duc să—i spun acum şi pot să cobor foarte uşor, adică e periculos, dar pot, fără probleme, şi Christopher Robin şi cu mine o să ne întoarcem cam peste o jumătate de oră. La revedere, Puh!

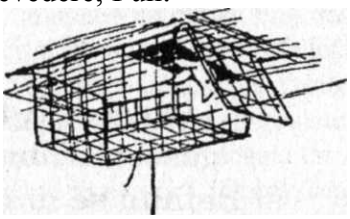

Şi fără să mai aştepte să—l audă pe Puh răspunzînd „La revedere, Porculete, şi mulţumesc", o şterse. —Jumătate de oră, rosti Bufniţa, instalîndu—se comod. Taman cît îmi trebuie ca să—mi termin povestea pe care ţi—o spuneam despre unchiul Robert — al cărui portret îl poţi vedea sub tine. Deci unde am rămas? A, da, tocmai în acea zi aprigă, unchiul meu Robert...

Puh închise ochii.

IX. ÎN CARE HI—HO GĂSEŞTE *FUBNIȚIA* ŞI BUFNIȚA SE MUTĂ ÎN EA

Puh hoinărise prin Pădurea de O Sută de Pogoane şi se afla în faţa a ceea ce fusese odinioară Casa Bufniţei. Nu prea mai arăta a casă; arăta ca un copac doborît de vînt; şi cînd o casă arată aşa, este momentul să încerci să găseşti alta. Sub uşa principală a lui Puh se afla în acea dimineaţă un Masaj Misterios în care scria: CAURT O CASĂ NOUĂ PENTRU BUFNIŢĂ CA ŞI TINE IEPURILĂ şi în timp ce se întreba ce scrie, intră Iepurilă şi i—l citi.

—Las cîte unul la toţi ceilalţi, spuse Iepurilă. Şi le spun ce scrie şi atunci o să caute şi ei. Mă grăbesc, la revedere. Şi o şi zbughi.

Puh îl urmă mergînd încet. El avea ceva mai bun de făcut decît să—i găsească Bufniţei o casă nouă; el trebuia să compună un cîntec Puh despre cea veche. Pentru că îi promisese lui Porculete de mai multe zile că va compune unul şi ori de cîte ori se întîlnise de atunci cu Porculete, Porculete nu spusese nimic de fapt, dar îţi dădeai seama imediat de ce; şi dacă pomenea cineva de Cîntece, Copaci, Sfoară sau Furtună—noaptea, ritul lui Porculete se înroşea în vîrf şi începea să sporovăiască foarte zorit despre cu totul altceva.

—Şi nu e Uşor, îşi spuse Puh în timp ce privea ceea ce fusese odinioară Casa Bufniţei, pentru că Poezia şi Cîntecele nu sînt lucruri pe care le poţi prinde, ci te prind ele pe tine. Şi tot ce poţi face este să pleci într—un loc unde să te poată găsi.

Şi aşteptă plin de speranţe...

—Păi, spuse Puh după o lungă aşteptare, o să încep cu *Aici zace copacul* pentru că aşa este şi pe urmă o să văd ce se mai întîmplă.

Şi iată ce s—a întîmplat:

Aici zace copacul pe care
Bufniţa (o pasăre adică)
Mult îl iubea cînd doborît era.
Şi Bufniţa c—un prieten tot vorbea
Şi acesta eu eram (Puh, carevasăzică)
Cînd ah, ah, s—a întîmplat ceva.

Căci vîntul, vai, atît de aprig a bătut
Că i—a turtit copacul preferat;

Pe ea şi noi ne—am supărat,
Adică ea şi noi ne—am supărat
Şi sufletul pe mine m—a durut.

Şi Porculete (PORCUŞOR) atuncea s—a gîndit:
„Curaj!" a zis. ,
Există o speranţă mică.
Nu vreau decît o sforicică.
Sau, dacă una subţirică n—aţi găsit,
Nici una groasă nu—i de azvîrlit."

Şi—aşa s—a ridicat la cea cutie de scrisori
În timp ce Bufniţa şi Puh se văicăreau.
Şi—n locul unde scrisorile intrau
(SCRISORI scria) Porculete tras de sfori
S—a şi vîrît cu cap, cu rit şi subsuori.

Şi Porculete (PORCUŞOR) viteaz s—a arătat!
Credeţi c—a tremurat sau înapoi a dat?
Nici gînd! El tare, tare s—a luptat
Pe la SCRISORI s—a furişat, vă jur
Că l—am văzut acolo şnur.

Şi—apoi a alergat si s—a oprit
Să strige, ,Pentru Bufniţa, ajutor
Şi pentru Puh, mor—mor",
Pînă cînd toţi ceilalţi l—au auzit
Şi—n grabă, prin pădure, au venit.

„Veniţi în ajutor!", urla el răguşit
Şi le—arătă cum să—i găsească
(Strigaţi: Porculete să trăiască!)
Şi de îndată uşa s—a urnit
Şi amîndoi afară am ieşit.

Porculete să trăiască! Ura! Ura! Ura!

—Deci asta a fost, spuse Puh după ce—l cîntă pentru el însuşi de trei ori. A ieşit altfel decît credeam eu că o să fie, dar a ieşit. Acum trebuie să mă duc să i—l cînt lui Porculete.

CAURT O CASĂ NOUĂ PENTRU BUFNIŢĂ CA ŞI TINE IEPURILĂ

—Ce—i asta? întrebă Hi—Ho. Iepurilă îi explică.
—Dar ce s—a întîmplat cu vechea ei casă? Iepurilă îi explică.
—Nimeni nu—mi spune nimic, spuse Hi—Ho. Nimeni nu mă ţine la curent. Am socotit că se fac şaptesprezece zile vinerea viitoare de cînd n—a vorbit nimeni cu mine.
—Nu sînt chiar şapteşpe zile...
—Vinerea viitoare, explică Hi—Ho.
—Iar azi e sîmbătă, spuse Iepurilă. Deci asta înseamnă unşpe zile. Şi chiar eu am fost aici acum o săptămînă.

—Nici o conversaţie, spuse Hi—Ho. N—ai spus una şi pe urmă alta. Ai zis „Salut" şi Ai Zbughit—o. Ţi—am văzut coada la o sută de metri sus pe deal, în timp ce chibzuiam ce să—ţi răspund. Mă gîndisem să spun „Ce?", dar, desigur, era deja prea tîrziu.
—Păi, mă grăbeam.
—Nimic de Dat şi de Luat, continuă Hi—Ho. Nici un Schimb de Idei. Doar *„Salut"* şi *„Ce"* — adică asta nu te duce nicăieri, mai ales cînd coada celeilalte persoane se zăreşte doar o secundă şi jumătate din conversaţie.
—E vina ta, Hi—Ho. N—ai fost niciodată în vizită la nici unul dintre noi. Stai aici, în acest colţ de Pădure şi aştepţi să vină ceilalţi *la tine*. De ce nu treci şi tu *pe la ei* uneori?
Hi—Ho tăcu cîteva clipe, cufundat în gînduri.
—S—ar putea să fie ceva adevărat în ce spui tu, Iepurilă, rosti el în cele din urmă. V—am neglijat. Trebuie să umblu mai mult. Trebuie să vin şi să plec.
—Aşa este, Hi—Ho. Treci oricînd pe la oricare dintre noi, cînd ai chef.
—Îţi mulţumesc, Iepurilă. Şi dacă spune careva cu glas tare „Ei, drăcie, e Hi—Ho!", pot să trec din nou mai departe.
Iepurilă rămase o clipă într—un picior.
—Păi, spuse el, eu trebuie să plec. Sînt cam ocupat în dimineaţa asta.
—La revedere, spuse Hi—Ho.
—Ce? A, la revedere. Şi dacă găseşti cumva o casă pentru Bufniţă, să ne spui.
—O să cuget asupra acestei probleme, spuse Hi—Ho.
Iepurilă pleca.

*
* *

Puh îl găsise pe Porculete şi se întorceau împreună la Pădurea de O Sută de Pogoane.
—Porculete, spuse Puh cam sfios, după ce merseseră un timp fără să spună nimic.
—Da, Puh.
—Îţi aminteşti cînd am spus că s—ar putea scrie un Cîntec Puh Glorios despre Ştii—Tu—Ce?
—Aşa ai spus, Puh? rosti Porculete înroşindu—i—se un pic ritul. A, da, cred că aşa ai spus.
—A fost scris, Porculete.
Roşeaţa se ridică încet de la ritul lui Porculete, spre urechi şi rămase acolo.
—Adevărat? întrebă el cu glas răguşit. Despre... despre... Atunci Cînd?... Chiar a fost scris?
—Da, Porculete.

Vîrfurile urechilor lui Porculete străfulgerară brusc şi el dădu să spună ceva; dar chiar şi după ce îşi drese glasul o dată sau de două ori, nu ieşi nimic. Aşa că Puh continuă:
—Are şapte strofe.
—Şapte? spuse Porculete pe un ton cît mai degajat. Nu ai prea des *şapte* strofe într—un Cîntecel, nu—i aşa, Puh?
—Niciodată, spuse Puh. Nu cred că a mai fost auzit *vreodată* pînă acum.
—Ceilalţi nu ştiu încă? întrebă Porculete, oprindu—se o clipă ca să ia de jos un băţ şi să—l arunce.
—Nu, spuse Puh. Şi mă întrebam cum ţi—ar plăcea mai mult: să—l cînt acum sau să aştept pînă—i găsim pe ceilalţi şi atunci să—l cînt pentru voi toţi?

Porculete se gîndi un pic.

—Cred că cel mai mult mi—ar plăcea, dragă Puh, mi—ar plăcea să mi—l cînţi mie *acum*... şi... şi *pe urmă* să ni—l cînţi tuturor. Pentru că atunci o să—l audă Toţi, dar eu aş putea să spun „O, da, Puh mi—a spus" şi să mă prefac că nu ascult.

Şi Puh i—l cîntă, cu toate cele şapte strofe şi Porculete nu spuse nimic şi stătea pur şi simplu şi radia. Fiindcă niciodată pînă atunci nu mai cîntase nimeni Porculete (PORCUŞOR) să trăiască, numai pentru el. După ce s—a terminat, a vrut să ceară o repetare a uneia dintre strofe, dar nu prea—i dădea inima ghes. Era strofa care începea cu „Şi Porculete (PORCUŞOR) viteaz s—a arătat" şi lui i se părea un început foarte mărinimos pentru o poezie.

—Am făcut eu cu adevărat toate astea? spuse el în cele din urmă.

—Păi, spuse Puh, în poezie — într—o anumită poezie — cum să spun, *chiar* le—ai făcut, pentru că aşa spune în poezie. Şi aşa află oamenii.

—A! rosti Porculete. Pentru că mie... mie mi s—a părut că am dat puţin înapoi. Doar la început. Şi acolo zice „Nici gînd!". De—aia.

—Ai dat înapoi doar pe dinăuntru, spuse Puh, şi acesta este cel mai viteaz mod pentru un Animal Foarte Mititel de a nu da înapoi, din toate cîte există.

Porculete oftă fericit şi începu să se gîndească la el. Era VITEAZ...

Cînd au ajuns la casa veche a Bufniţei, i—au găsit acolo pe toţi ceilalţi cu excepţia lui Hi—Ho. Christopher Robin le spunea ce să facă şi Iepurilă le spunea din nou, direct, după aceea, în caz că nu auziseră şi apoi o făceau toţi. Făcuseră rost de o sfoară şi trăgeau scaunele, tablourile şi lucrurile Bufniţei din casa veche, pentru a fi gata să le pună în casa nouă. Canga era dedesubt, unde încerca să lege obiectele, strigînd între timp către Bufniţă: „N—o să mai ai nevoie de cîrpa asta de vase veche şi murdară, nu—i aşa? Dar de covorul ăsta? E tot numai găuri" şi Bufniţa îi răspundea strigînd indignată:

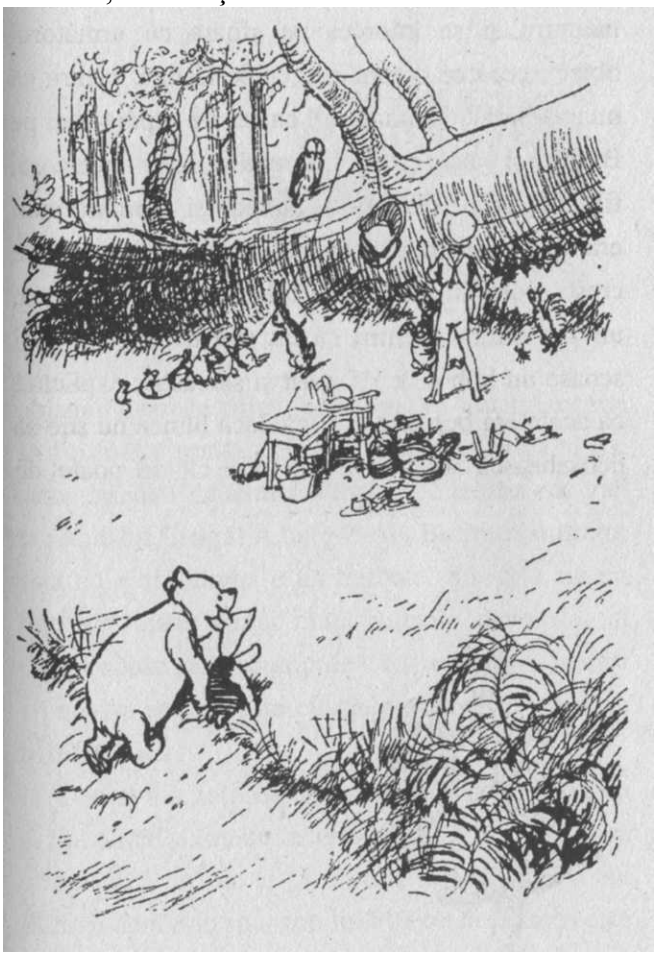

„Ba sigur că am nevoie! Trebuie doar să fie aranjată mobila cum trebuie, iar asta nu—i cîrpă de vase, e şalul meu". Din cînd în cînd, Ru cădea înăuntru şi se întorcea pe sfoară cu următorul obiect, ceea ce o cam enerva pe Canga, pentru că nu ştia niciodată unde să—l caute. Se supără deci pe Bufniţă şi spuse că era şi timpul să i se năruie casa, fiindcă era o Ruşine, aşa umedă şi murdară cum era. Uită—te la mănunchiul ăla oribil de bureţi care cresc acolo, în colţ! Şi Bufniţa îşi coborî privirea, un pic mirată,

pentru că nu ştia de ei, dar apoi scoase un hohot de rîs scurt şi sarcastic, explicînd că acela era buretele ei şi că dacă lumea nu ştie să deosebească un burete de baie cît se poate de
1111
1111

obişnuit de nişte bureţi, înseamnă că situaţia începe să fie foarte gravă. *"Ei bine",* spuse Canga şi Ru căzu imediat înăuntru strigînd *„Trebuie* să văd buretele lui Canga! A, uite—l! Ah, Bufniţo! Bufniţo, ăsta nu e un burete, e un burbete! Ştii ce—i aia un burbete? Este atunci cînd buretele devine"... şi Canga spuse: „Ru, scumpule!" foarte repede, pentru că nu aşa se vorbeşte cu cineva care ştie să scrie MIERCURI.

Dar au fost toţi foarte fericiţi cînd au apărut Puh şi Porculete şi toţi au încetat munca pentru ca să se odihnească un pic şi să asculte noul cîntec al lui Puh. Şi apoi i—au spus toţi lui Puh cît de frumos este şi Porculete a spus pe un ton degajat *"E* frumos, nu—i aşa? Ca şi cîntec, vreau să spun."

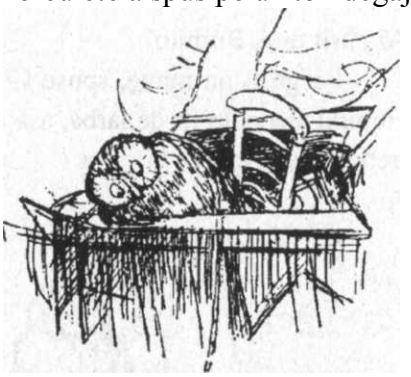

—Dar ce se întîmplă cu noua casă? întrebă Puh. Ai găsit una, Bufniţo?
—I—a găsit un nume, spuse Christopher Robin, ciupind alene un fir de iarbă, aşa că acum nu—i mai trebuie decît casa.

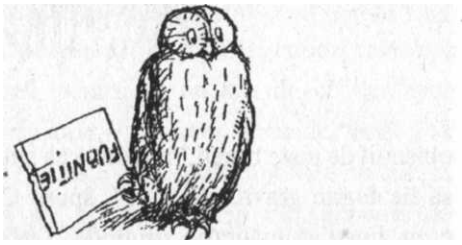

—Uite aşa o să—i spun, zise Bufniţa cu un aer important, arătîndu—le ce făcuse. Era o bucată pătrată de scîndură pe care era scris cu vopsea numele casei:

FUBNIŢIE

Tocmai în acest moment emoţionant, ceva veni printre copaci şi se ciocni de Bufniţă. Scîndură căzu pe jos şi Porculete şi cu Ru se aplecară curioşi deasupra ei.

—A, tu erai, spuse supărată Bufniţa.
—Salut, Hi—Ho! spuse Iepurilă. Ai sosit! Unde—ai fost?
Hi—Ho nu—i băgă în seamă.
—Bună dimineaţa, Christopher Robin, spuse el, dîndu—i la o parte pe Ru şi pe Porculete şi aşezîndu—se pe FUBNIŢIE. Sîntem singuri?
—Da, spuse Christopher Robin, zîmbind în sinea lui.
—Mi s—a spus — vestea s—a răspîndit pînă a ajuns în colţul meu de Pădure — bucăţica aceea umedă de care n—are nimeni nevoie — că o anumită Persoana caută o casă. I—am găsit eu una.
—A, bravo, spuse amabil Iepurilă.
Hi—Ho îşi roti încet privirea spre el, apoi se întoarse din nou spre Christopher Robin.
—Ni s—a alăturat ceva, şopti el tare. Dar nu—i nimic, îl putem lăsa aici. Dacă vii cu mine, Christopher Robin, o să—ţi arăt casa.
Christopher Robin se ridică vioi.
—Hai, Puh, spuse el.
—Hai, Tigrule! strigă Ru.
—Mergem, Bufniţo? spuse Iepurilă.
—Staţi puţin, spuse Bufniţa, luîndu—şi de jos scîndura care tocmai reapăruse.
Hi—Ho le făcu semn să stea pe loc.
—Christopher Robin şi cu mine plecăm la o Scurtă Plimbare, spuse el, nu la o îmbulzeală. Dacă vrea să—i ia cu el pe Puh şi pe Porculete, mă va bucura compania lor, dar trebuie să poţi Respira.
—Nu—i nimic, spuse Iepurilă, destul de bucuros să i se dea o însărcinare. O să continuăm să scoatem obiectele. Ia spune, Tigrule, unde e sfoara aia? Ce s—a întîmplat, Bufniţo?
Bufniţa, care tocmai descoperise că noua ei adresă era MÎNJEALĂ, tuşi foarte sever către Hi—Ho, dar nu spuse nimic şi Hi—Ho, cu cea mai mare parte din FUBNIŢIE în urmă, porni cu prietenii lui.
Şi în scurt timp ajunseră la casa pe care o găsise Hi—Ho şi chiar înainte de a ajunge la ea, Porculete îl înghiontea pe Puh şi Puh îl înghiontea pe Porculete şi spuneau „Este!" şi „Nu se poate!" şi „Ba da, este, *zău!"*
Şi cînd au ajuns acolo, chiar era.
—Acolo! spuse mîndru Hi—Ho, oprindu—i în faţa casei lui Porculete. Are pe ea şi nume, are de toate.

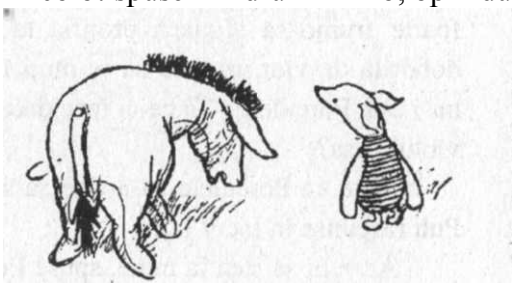

—A! strigă Christopher Robin, întrebîndu—se dacă să rida sau ce să facă.
—Exact casa potrivită pentru Bufniţă. Nu crezi, Porculete mititel?
Şi atunci, Porculete făcu o Faptă Nobilă şi o făcu ca prin vis, în timp ce se gîndea la toate cuvintele minunate pe care le cîntase Puh despre el.
—Da, este exact casa potrivită pentru Bufniţă, spuse el mărinimos. Şi sper că va fi foarte fericită în ea. Şi apoi înghiţi de două ori, pentru că şi el fusese foarte fericit în ea.

—Ce părere ai, Christopher Robin? întrebă Hi—Ho cam îngrijorat, simţind că ceva nu era în regulă.

Christopher Robin avea mai întîi de pus o întrebare şi se întreba cum s—o pună.

—Păi, rosti el în cele din urmă, este o casă foarte frumoasă şi dacă propria ta casă a fost doborîtă de vînt, *trebuie* să te muţi în altă parte, nu—i aşa, Porculete? *Tu* ce—ai face dacă ţi—ar doborî vîntul casa?

Înainte ca Porculete să apuce să se gîndească, Puh răspunse în locul lui.

—Ar veni să stea la mine, spuse Puh. Nu—i aşa, Porculete?

Porculete îi strînse laba.

—Îţi mulţumesc, Puh, spuse el. Mi—ar face plăcere.

X. ÎN CARE CHRISTOPHER ROBIN ŞI PUH AJUNG LA UN LOC FERMECAT ŞI NOI ÎI LĂSĂM ACOLO

Christopher Robin urma să plece. Nimeni nu ştia de ce pleca; nimeni nu ştia unde pleca; într—adevăr, nimeni nu ştia măcar de ce ştia că Christopher Robin *urma* să plece. Dar într—un fel sau altul, toţi din Pădure simţeau că asta se întîmpla în cele din urmă. Chiar şi Cel—Mai—Mititel—Dintre—Toţi, un prieten—rudă de—a lui Iepurilă, care credea că văzuse odată talpa lui Christopher Robin, dar nu era prea sigur, pentru că era poate altceva, chiar şi S. din A. îşi spuse că Situaţia va fi Diferită; şi Tîrziu şi Devreme, alţi doi prieteni—rude, spuseră „Ce zici, Tîrziu?" şi „Ce zici, Devreme?" unul către celălalt, cu atîta deznădejde, că nu părea de fapt să aibă nici un rost să mai aştepte vreun răspuns.

Într—o zi, cînd simţi că nu mai putea aştepta, Iepurilă scoase din mintea lui un Anunţ, în care iată ce scria:

„Anunţ o întîlnire a tuturor se vor întîlni la Casa din Cartierul Puh pentru a vota o Dicizie Gata Făcută Ţineţi Stînga Semnat Iepurilă."

Fusese nevoit să—l scrie de două sau trei ori pînă să facă dicizia să arate cum credea el că o să arate înainte de a începe s—o scrie; dar după ce în sfîrşit îl termină, îl duse fiecăruia pe rînd şi i—l citi cu glas tare. Şi toţi au spus că vor veni.

-Hei, spuse Hi-Ho în după-amiaza aceea, cînd îi văzu apropiindu—se de casa lui, asta chiar că este o surpriză. Sînt şi eu invitat?

—Nu—i da atenţie lui Hi—Ho, îi şopti Iepurilă lui Puh. I—am spus de el azi—dimineaţă.

Toţi îi spuseră „Ce mai faci" lui Hi—Ho şi Hi—Ho spuse că nu face şi apoi s—au aşezat; şi de îndată ce toţi s—au aşezat, Iepurilă s—a ridicat din nou.

—Ştim cu toţii de ce ne aflăm aici, spuse el, dar l—am rugat pe prietenul meu Hi—Ho...

—Ăsta—s eu, spuse Hi—Ho. Splendid.

—L—am rugat să Propună o Dicizie. Şi se aşeză din nou. Dă—i drumul, Hi—Ho, spuse el.

—Nu mă Grăbi, spuse Hi—Ho, ridicîndu—se încet. Nu—mi spune mie să—i dau drumul. Luă o bucată de hîrtie de după ureche şi o despături. Nimeni nu ştie nimic despre asta, continuă el. Este o Surpriză. Tuşi ca să—şi dea importanţă şi începu din nou. Ce—o—mai—fi şi etcetera, înainte de a începe, sau poate ar trebui să spun înainte de a termina, vreau să vă citesc o poezie. Anterior — anterior — e un cuvînt complicat care înseamnă... ei, o să vedeţi voi direct ce înseamnă, anterior, după cum spuneam,

toate Poeziile din Pădure au fost scrise de Puh, un Urs cu un Comportament Plăcut, dar cu o Lipsă de Minte Absolut Uluitoare. Poezia pe care am să v—o citesc acum a fost scrisă de Hi—Ho sau Eu însumi, într—un Moment de Linişte. Dacă se oferă cineva să—i ia lui Ru ţinta şi s—o trezească pe Bufniţă, ne vom putea bucura cu toţii de ea. Am numit—o POEZIE.

Iată cum suna:

Christopher Robin va pleca.
Sau cel puţin aşa cred eu.
Unde oare?
Nimeni nu ştie.
Dar pleacă
Fir—ar să fie!
(Ca să rimeze cu „ştie")
Ne doare ?
Chiar foarte mult.
(încă n—am găsit o rimă pentru acel
„eu" din versul al doilea.
La naiba.)
(Acum n—am rimă pentru
la naiba. La Naiba.)
Naibele astea două o să
rimeze una cu cealaltă
Nuiba.
Dar e mai greu decît aş fi crezut
Şi ar fi trebuit
(Foarte bine, zău!)
Ar fi trebuit
Să—ncep din nou
Dar e mai uşor
Să te opreşti.
Christopher Robin, cu bine.
De la mine.
(Perfect)
De la mine .
Şi de la prietenii tăi
Care îţi transmite
Adică prietenul tău
Îţi transmit
(Asta e foarte prost, nu—mi iese deloc)
Ei, oricum, îţi transmit
Dragostea noastră
SFÎRŞIT.

—Dacă vrea cineva să aplaude, spuse Hi—Ho după ce termină de citit, acum este momentul. Aplaudară toţi.
—Vă mulţumesc, spuse Hi—Ho. Un gest neaşteptat şi plăcut, deşi îi cam lipseşte vlaga.

—E mult mai bună decît ale mele, spuse Puh cu admiraţie şi chiar era convins.

—Păi, explică Hi—Ho cu modestie, asta a fost şi intenţia mea.

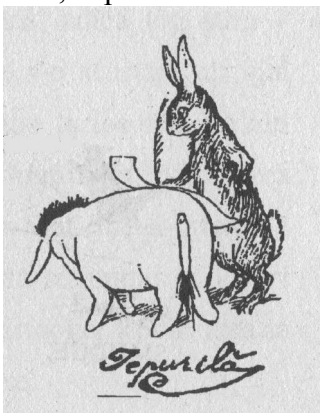

—Dicizia, spuse Iepurilă, este că noi toţi o semnăm şi i—o ducem lui Christopher Robin.

Aşa că a fost semnată PUH, PORCULETE, HI—HO, IEPURILĂ, CANGA şi s—au dus toţi cu ea la casa lui Christopher Robin.

—Salut tuturor, spuse Christopher Robin. Salut, Puh.

Spuseră toţi „Salut" simţindu—se brusc stingheriţi şi necăjiţi, pentru că era un fel de adio şi nu voiau să se gîndească la asta. Stăteau deci în picioare, în cerc, aşteptînd să vorbească altcineva, înghiontindu—se şi spunînd „Continuă", şi încet—încet, Hi—Ho a fost împins în faţă şi ceilalţi s—au îngrămădit în spatele lui.

—Ce s—a întîmplat, Hi—Ho? întrebă Christopher Robin. Hi—Ho îşi flutură coada dintr—o parte într—alta, ca să prindă curaj, şi începu.

—Christopher Robin, spuse el, am venit să—ţi spunem... să—ţi dăm... se numeşte... scrisă de... dar noi, toţi... pentru că am auzit, adică toţi ştim — înţelegi, este... noi... tu... ca s—o scurtăm cît mai mult, asta e situaţia. Se întoarse furios spre ceilalţi şi spuse: Toţi se îmbulzesc îngrozitor în Pădurea asta. Nu e Loc. N—am văzut în viaţa mea o mulţime de animale atît de Răspîndită şi numai în locuri nepotrivite. Nu *vedeţi* că Christopher Robin vrea să fie singur? Eu plec. Şi o şterse.

Fără a şti prea bine de ce, ceilalţi începură să se îndepărteze şi cînd Christopher Robin termină de citit POEZIA şi îşi ridică privirea ca să spună „Mulţumesc", numai Puh rămăsese.

—Aşa ceva îţi aduce puţină alinare, spuse Christopher Robin, împăturind hîrtia şi băgînd—o în buzunar. Hai cu mine, Puh, spuse el şi pomi imediat.

—Unde mergem? spuse Puh, grăbindu—se să—l urmeze şi întrebîndu—se daca va fi o *Exploriţie* sau Ce—mă—fac—cu—ştiţi—voi—ce.

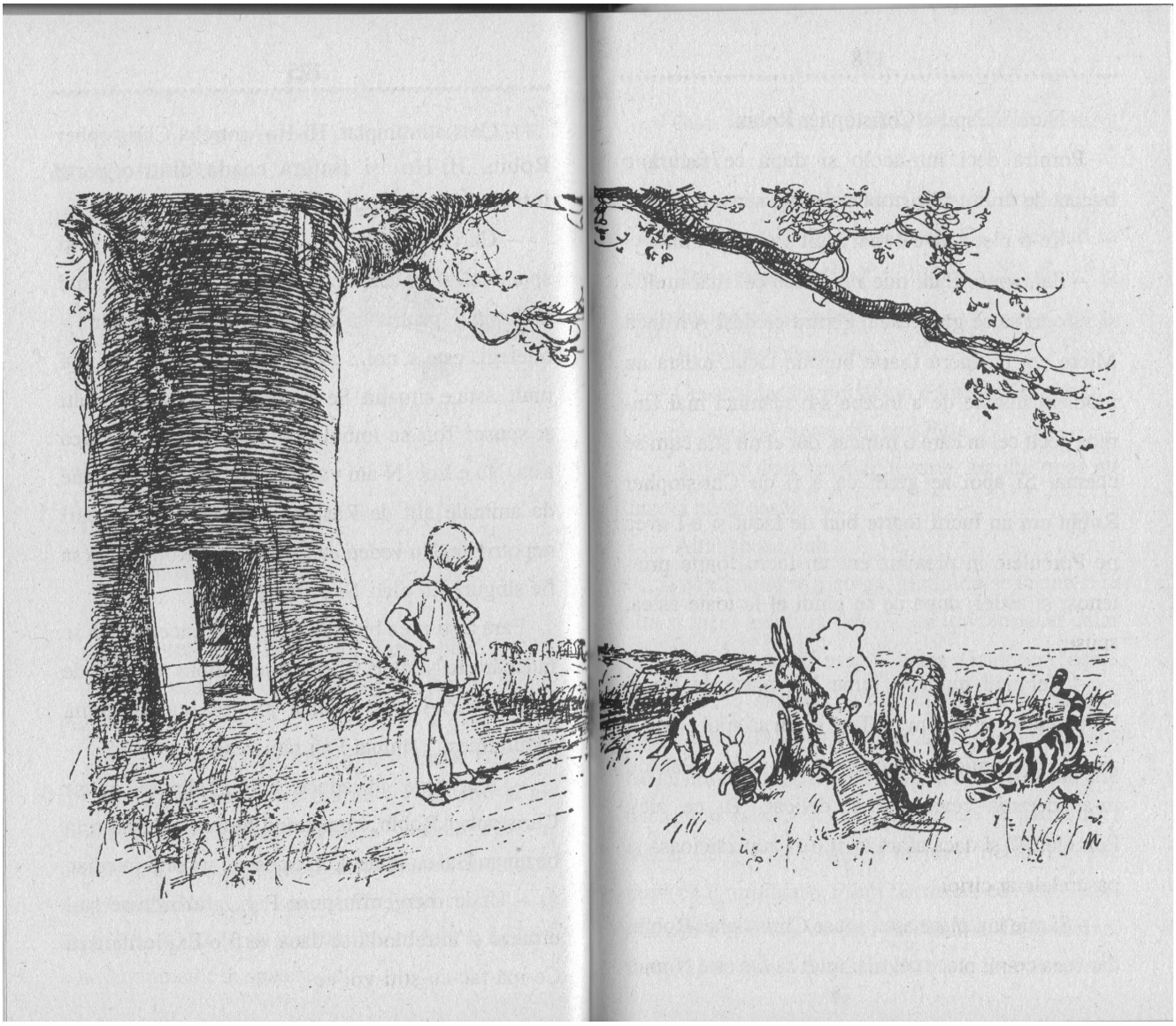

—Nicăieri, spuse Christopher Robin. Porniră deci într—acolo şi după ce făcură o bucată de drum, Christopher Robin spuse:

—Ce—ţi place ţie cel mai mult pe lume, Puh?

—Păi, spuse Puh, mie îmi place cel mai mult... şi se opri să se gîndească. Pentru că deşi A Mînca Miere *era* un lucru foarte bun de făcut, exista un moment înainte de a începe s—o mănînci mai frumos decît cel în care o mîncai, dar el nu ştia cum se chema. Şi apoi se gîndi că a fi cu Christopher Robin era un lucru foarte bun de făcut şi a—l avea pe Porculete în preajmă era un lucru foarte prietenos; şi astfel, după ce se gîndi el la toate astea, spuse:

—Cel mai mult pe lume îmi place ca Eu şi Porculete să te vedem pe Tine şi Tu să spui „Ce—aţi zice de ceva mic şi delicat?" şi Eu să zic „Păi, nu m—ar deranja ceva mic şi delicat. Tu ce zici, Porculete?" şi dacă afară ar fi o zi *zumzăicioasă* şi păsărelele ar ciripi.

—Şi mie îmi place asta, spuse Christopher Robin, dar ceea ce—mi place cel mai mult *să fac* este Nimic.

—Cum faci Nimic? întrebă Puh, după ce se miră mult timp.

—Păi, asta este atunci cînd oamenii strigă la tine tocmai cînd pleci ca să faci asta: „Ce ai de gînd să faci, Christopher Robin?" şi tu spui „A, nimic" şi pe urmă te duci şi asta faci.

—A, înţeleg, spuse Puh.

—Ceea ce facem noi acum e într—un fel nimic.

—A, înţeleg, spuse din nou Puh.

—Adică o duci aşa mai departe, asculţi tot ce nu auzi şi nu—ţi pasă.

—Aha! spuse Puh.

Şi continuară să meargă, gîndindu—se la una şi la alta şi încet—încet ajunseră la un loc fermecat chiar în creasta Pădurii, numit Valea Galerelor, adică vreo şaizeci şi ceva de copaci aşezaţi în cerc; şi

Christopher Robin ştia că era un loc fermecat, pentru că nimeni nu fusese în stare să numere ca să afle dacă erau şaizeci şi trei sau şaizeci şi patru, nici măcar dacă lega o sfoară în jurul fiecărui copac după ce îl numărase. Fiind fermecat, covorul aşternut sub el nu era ca acel al Pădurii, cu grozamă, ferigi şi desişuri, ci cu iarbă deasă, lină, netedă şi verde. Era singurul loc din Pădure unde te puteai aşeza fără grijă, fără să te ridici aproape imediat căutînd un alt loc. Aşezaţi acolo, vedeau întreaga lume întinzîndu—se departe, pînă ce atingea cerul, şi tot ce exista în lumea întreagă era acolo, cu ei, în Valea Galerelor.

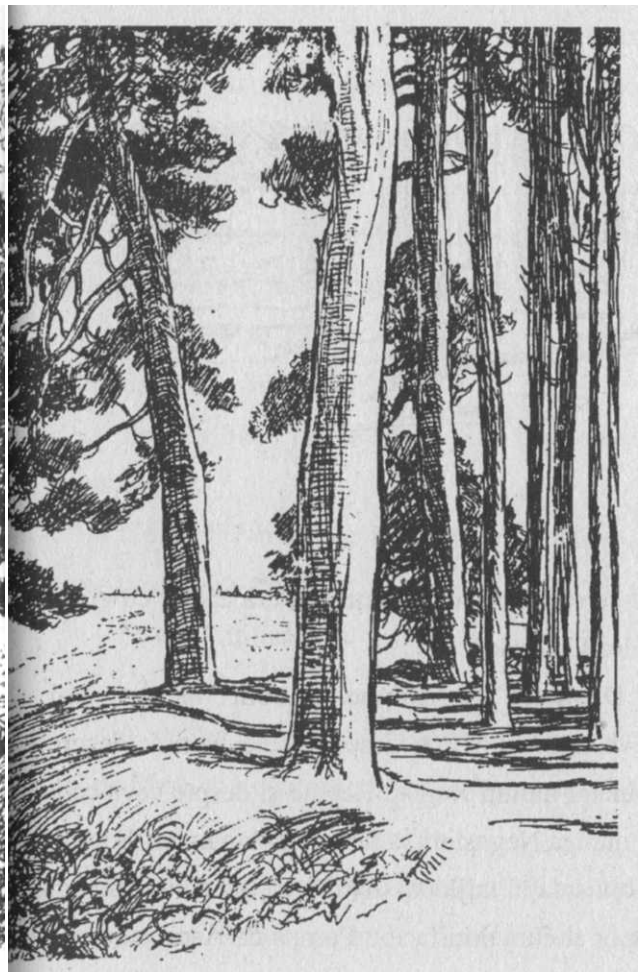

Deodată, Christopher Robin începu să—i povestească lui Puh despre unele lucruri: despre Oameni numiţi Regi şi Regine şi despre ceva care se numea Negustori şi despre un loc numit Europa şi o insulă în mijlocul mării unde nu venea nici un vapor şi cum poţi face o Pompă de Aspirare (dacă vrei) şi cînd erau făcuţi Cavaleri Cavalerii şi ce vine din Brazilia. Şi Puh, proptit cu spatele de unul dintre cei şaizeci şi ceva de copaci şi cu labele încrucişate în faţa lui, spuse „Aha!" şi „Nu ştiam", gîndindu—se cît de minunat ar fi să ai o Minte Adevărată care să—ţi poată spune tot felul de lucruri. Şi încet—încet, Christopher Robin ajunse la sfîrşitul lucrurilor şi tăcu şi şedea acolo privind lumea, dorind să nu se mai sfîrşească.

Dar şi Puh se gîndea şi, deodată, îi spuse lui Christopher Robin:

—Este un lucru foarte Mare să fii Caravelă sau cum ai spus?
—Ce să fii? rosti alene Christopher Robin, în timp ce asculta altceva.
—Pe cal, explică Puh.
—Cavaler?
—A, da, asta era? Am crezut că ai spus... Este la fel de Mare ca Regele şi ca Negustorii şi toate celelalte lucruri pe care le—ai spus?
—Ei, nu e chiar atît de Mare ca un Rege, spuse Christopher Robin şi apoi, fiindcă Puh părea dezamăgit, se grăbi să adauge: dar e mai Mare decît Negustorii.
—Un Urs ar putea fi aşa ceva?

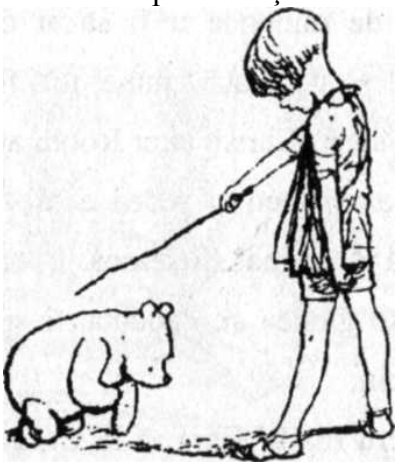

—Sigur că ar putea, spuse Christopher Robin. Te fac eu cavaler. Şi luă un băţ şi—l atinse pe Puh cu el pe umăr spunînd: Ridică—te, Sir Puh de Urs, cel mai devotat dintre toţi Cavalerii mei.

Şi Puh se ridică, apoi se aşeză şi spuse „Mulţumesc", ceea se cuvine să spui după ce ai fost făcut cavaler şi se cufundă din nou într—un vis, în care el şi Sir Pompă şi Sir Brazilia şi Negustorii trăiau împreună cu un cal şi în care erau cavaleri devotaţi (toţi cu excepţia Negustorilor, care îngrijeau calul) Bunului Rege Christopher Robin... şi din cînd în cînd, el clătina din cap şi spunea către sine „Nu e bine ce fac". Apoi începu să se gîndească la toate lucrurile pe care ar vrea să i le spună Christopher Robin cînd se va întoarce de unde va fi plecat şi cît de năucitor ar fi pentru un Urs cu Minte Foarte Puţintică să încerce să le rînduiască în capul lui.

—Aşa că poate, spuse el trist către sine, Christopher Robin n—o să—mi mai spună nimic. Şi se întrebă dacă a fi Cavaler Devotat însemna că tu doar ai fost tot timpul devotat fără să ţi se spună tot felul de lucruri.

Apoi, la fel de brusc, Christopher Robin, care continua să privească lumea cu bărbia sprijinită în mîini, strigă „Puh!"
—Cînd eu... cînd... Puh!
—Da, Christopher Robin.
—N—o să mai fac Nimic.
—Da, spuse Puh.

-Cînd eu... cînd... Puh!
-Da, Christopher Robin.
-N-o să mai fac Nimic.
—Niciodată?
—Nu atît de mult. Nu te lasă.

Puh dorea ca el să continue, dar el tăcu din nou.
—Da, Christopher Robin, îl încuraja Puh.
—Puh, cînd eu... ştii *tu*... cînd eu nu o să fac Nimic, o să treci pe aici uneori?

—Numai Eu?
—Da, Puh.
—O să fii şi tu aici?
—Da, Puh, o să fiu, zău. Îţi *promit* că o să fiu, Puh.
—Asta—i bine, spuse Puh.
—Puh, *promite—mi* că n—o să mă uiţi niciodată. Nici măcar cînd o să am o sută de ani.

Puh chibzui un pic.

—Cîţi ani o să am *eu* atunci?
—Nouăzeci şi nouă. Puh dădu din cap.
—Promit, spuse el.

Cu ochii încă aţintiţi asupra lumii, Christopher Robin întinse o mînă şi atinse laba lui Puh.

—Puh, rosti deschis Christopher Robin, dacă eu... dacă eu n—o să fiu chiar... se opri şi mai încercă o dată. Puh, *orice* se va întîmpla, tu o *să înţelegi,* nu—i aşa?
—Ce să înţeleg?
—A, nimic. Izbucni în rîs şi se ridică brusc. Hai cu mine!
—Unde? întrebă Puh.
—Oriunde, spuse Christopher Robin.

*
* *

Au plecat deci împreună. Dar oriunde se vor duce şi orice li se va întîmpla pe drum, în acel loc fermecat din creasta Pădurii, un băieţel şi Ursul lui se vor juca întotdeauna.